

Giới thiệu Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa

Heo kia em không được ăn nữa - Đang tiến hành - Monlun_2004

Giới thiệu truyện teen đặc sắc này:

Nguyễn Nhã Vi Vi là một học sinh giỏi, cực giỏi nhưng nghịch ngợm, là con trong một gia đình tương đối khá giả. Thích ngủ nướng và vô cùng ăn nhiều.

Hoàng Thiên Phong là đại thiếu gia của gia đình giàu có 1 0 2 trên thế giới, được thừa hưởng 1 gia tài kếch xù. Cậu rất kiêu ngạo nhưng lại có một dung mạo đẹp động lòng người.

Cả hai được hai bên gia đình đính ước từ nhỏ. Lúc còn bé, cả hai vô cùng thân thiết nhưng sau khi Nhã Vi đi du học Mỹ về thì cả hai trở nên khác tính, khác nhau như nước với lửa. Nhã Vi gây ra rất nhiều rắc rối cho hôn phu và Thiên Phong cũng khiến cô nhóc hết lần này đến lần khác tức giận.

Liệu sau mọi chuyện nó và hần có thể ở bên nhau và thực hiện mối "hôn ước" trời định hay không?

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Giới Thiệu

Nguyễn Nhã Vi Vi(nó): là một học sinh giỏi, cực giỏi nhưng nghịch ngợm, là con trong một gia đình tương đối khá giả. Thích ngủ nướng và vô cùng ăn nhiều(heo mà bảo sao kha... kha)

Hoàng Thiên Phong(hần):là đại thiếu gia của gia đình giàu có 1 0 2 trên thế giới, được thừa hưởng 1 gia tài kếch xù.Hần hơi là bị kiêu căng à nha.Nhưng lại có 1 vẻ đẹp nhiều người đang sống nguyện chết đang trẻ nguyện già vì hần (tuy vô cùng lạnh lùngmày mún tao lấy tiền đề mày không hà.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 2: Gặp Gỡ Lần Đầu Sau Nhiều Năm Xa Cách

;;;;;Lê của tác giả;;;;;

À quên, mk là Mon mới có 12 tuổi 10 tháng à nên có j thì mọi người thông cảm cho mon nha;

<3 cả nhà

*****

Reng...Reng...

Bụp

Cái đồng hồ báo thức đáng thương đã bị thương hơi bị nặng và đang ôm đất mẹ.Nó thì vẫn còn nằm ườn ra ngủ ngon lành

- VI VI CÓ DẬY NGAY KHÔNG

Giongj hét phải nói là kinh hồn của mẹ khiến nó vội lao xuống giường làm VSCN.5 phút trôi qua, nó đã xúng xính trong bộ đồng phục trường xxxx.Nó nhìn mình trong gương một cách vô hồn rồi nhìn vào chiếc đồng hồ đất tiền đang đeo.Đồng hồ ‘6h30’, nó vẫn tiếp tục sự nghiệp ngấm nó.

5 phút trôi qua

‘What’

Giờ nó mới vội vội vàng vàng lao xuống cầu, vợ vội miết bánh mì.Nó chạy nhanh hết sức, vừa đi vừa chửi rửa cái đồng hồ báo thức

- Đáng chết, đồng hồ báo thức không chịu reo, tiệm đồng hồ làm ăn tất trách, tao thù cái ông bán đồng hồ

RẦM...

- Thằng chó nào đi mà không nhìn đường vậy, bộ bị mù rồi hả

Nhưng hình như là không thấy đau, còn mềm nữa chứ, mà hình như

- Á

Thì ra là nó đang nằm trên mình 1 người đàn ông

- Mất mũi mày để đầu thế hả, không nhìn thấy bốn tiểu thư à. Nó hét lên

- Cô đi không nhìn đường mà còn đổ thừa cho tôi à

- Anh còn dám cãi, à mà thôi bốn tiểu thư hôm nay ăn chay, đưa tiền bồi thường là được. Nó nhếch môi

Thứ gì chứ tiền thì nó rất là thích à, tuy nhà nó không nghèo nhưng bố mẹ quản lý tiền tiêu vặt của nó hơi bị căng nên lâu lâu cũng phải kiếm thêm ít thu nhập.

- Hóa ra lại là lũ hám tiền. Tiền chứ gì?

Hắn nói rồi nháy mắt với người đứng bên cạnh. Người đó hiểu ý liền lấy 1 đồng tiền trong ví văng xuống đường(Cho Mon xin đi, mon nghèo lắm nè)

Nó nhìn những tờ tiền rồi nhìn mặt hắn. Nó chứa ghét những người kiêu căng như hắn.

- Anh nghĩ tôi cần những tờ tiền dơ bẩn này của anh à. Anh nằm mơ đi, tôi không cần những thứ rác rưởi này.

Nó nói rồi một mạch chạy đi. Hắn đứng ngây một lát rồi ngồi vào xe ô tô sang trọng khẽ nhếch môi cười. Xe ô tô từ từ lăn bánh đi

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Trường Mới

Tùng..Tùng...Tùng

Sau hồi trống vang lên giòn giã nó mới hót ha hót hải chạy vào. Nhưng thật không may, cái cổng sắt đã bị khóa lại

- Oh No. Nó hết lên

Nó bực mình chửi rủa

- Tại cái tên vô duyên đó hết, ngày đầu tiên đi học lại đi trễ, xấu hổ chết mất

Nó bực mình đá vào cánh cổng đang chễm chệ đứng đó như thách thức nó.

‘KÉT...KÉT...KÉT’

Cánh cổng mà cách đây 2 phút bị nó đá trọng thương đã được bác bảo vệ kéo ra. Nó cảm tạ ông trời biết nó là một người tốt nên phù hộ cho nó(t/g: Tốt ở điểm nào trời)

Sự thật luôn mất lòng, thật ra là bác bảo vệ đang mở cửa cho chiếc ô tô mà nó chết cũng không quên

“Quái lạ, sao hắn đi trễ mà vẫn được ưu tiên nhỉ”

Thời gian không có chỗ cho nó suy nghĩ, cánh cổng đáng yêu đang dần đóng lại. Nó tạm gác lại suy nghĩ lao nhanh vào trường. Sau vài phút chạy lòng vòng cái trường(Trường này rộng lắm nha m người) nó đã đáp trước phòng hiệu trưởng, nó gõ cửa

- Mời vào

Nó như không tin vào tai mình, ngẩng mặt lên nhìn vào ông thầy hiệu trưởng đáng kính

- Em tên gì? Tên đó vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc iphone 7 mới tinh.

‘Bốp’ một chiếc dép bay đi và đáp xuống khuôn mặt soái ca của ai đó

- Ngược mắt lên nhìn tí đi thằng em kính mến

Nguyễn Hoài Minh Tuấn(Anh): Hiệu trưởng trường nó và hấn theo học. Tuy lớn hơn nó 3 tuổi nhưng dù sao bố của nó cũng lớn hơn bố của anh nên nó dĩ nhiên là chị của anh.

- Oái, chị đến đây làm gì thế?

- Thằng này, đến trường không học thì làm gì. Mày định cho tao vô lớp nào đây.

Sau 1 hồi dẫn đi suy nghĩ thì

- A4 nha, toàn giống “chó” quý tộc, lớp ưu tú của trường đấy

Nói đến đây anh chợt cười rồi nói

- Đặc biệt là vô cùng đẹp trai nha, có lee min ho,...

Và cả Tùng Sơn nữa. Nói xong anh ngồi cười như đứa tự kỉ(Tội nghiệp ghê)

- Tao còn chiếc dép nữa nè ăn không

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Thì Ra Là Hot Boy

Hello cả nhà, do hôm qua Mon bận nên không đăng chap mới cho mọi người được, hôm nay Mon đăng bù cho cả nhà chap dài lun nè. Mọi người nhớ thả sao với cmt cho Mon nha. Yêu cả nhà.

***** Con đường đến chap mới*****

Nó đi dọc dãy cầu thang

" Phải công nhận là cái trường này lớn thật, chạy bộ mấy trăm mét rồi leo cả chục lầu mới tới nơ"(chục lầu á, trường nào vậy ta)

Cuối cùng thì cũng đến, nó nhìn sơ qua lớp học, lớp học có diện tích và cách trang trí đều khác các phòng còn lại, tiện nghi hơn nữa chứ.

" Người vừa thông minh vừa xinh đẹp như mình thì phải học ở lớp như thế này chứ" nó vừa cười khúc khích vừa suy nghĩ giống " bệnh nhân mới trốn trại" (Vi Vi: con kia, so sánh gì kì vậy. Mon: thì giống mà Vi Vi sáng ngay cái dép^_^)

Cô giáo bước ra nhìn nó

- Em là học sinh mới?

Nó vội thu lại nụ cười lúc nãy, khẽ cúi người

- Dạ vâng ạ(hiếm thấy khi nào nó như thế này)

Cô giáo dẫn nó bước vào lớp

- Lớp chúng ta hôm nay có học sinh mới chuyển đến, Vi Vi, em giới thiệu về bản thân đi

- Chào các bạn, mình tên là Vi Vi, rất mong được các bạn giúp đỡ

Sau màn chào hỏi nó không quên tặng cả lớp 1 nụ cười. Nụ cười này khiến các chàng trai của lớp nhìn nó bằng ánh mắt " thèm khát"

- Bàn cuối còn trống em ngồi ở đó nhé

- Vâng ạ

Nó đi dời ánh mắt xuống bàn cuối thì

- What, tại sao hấn lại ở đây.

- Có chuyện gì sao? Cô giáo hỏi

- Dạ không có gì. Nó trả lời

Nó đi với dáng vẻ vô cùng tức giận tới bàn cuối, tại sao số nó luôn gặp phải hấn chứ, đúng là oan gia.

"Làm ơn ngồi phía ngoài đi, tôi thích ngồi phía trong hơn"

Hấn ta không nhìn cô, lạnh lùng nói:

- Người đến sau không được đòi hỏi. Nói xong hấn lại tiếp tục sự nghiệp gục xuống bàn và ngủ

Nó tức sôi máu nhưng không làm gì được hấn đành phụng phịu ngồi xuống và không quen lườm hấn

- Con trai gì mà kì cục

Nó không biết là những hành động cực kì đáng yêu đó của nó đã được hấn nhìn thấy hết. Hấn không nói gì chỉ khẽ cười thôi(cực băng mà cũng cười sao, khó hiểu)

-Con nhỏ đó mà được ngồi với anh Phong à. HS1

- Nó chưa bằng 1 cái móng tay của tao mà đòi giành anh Phong với tao à, mơ đi. HS2

- Rồi anh Phong cũng sẽ chọn tao thôi, anh ta chưa bao giờ nói chuyện với con nào quá 5 phút. Tao đặt kỉ lục được 6 phút rồi nè, nên mấy cung đừng có hòng mà giành với chị. Mĩ nói(thật ra đó là lúc đang phân vai đóng kịch nha m.người)

Nguyễn Cao Ánh Mĩ: Chùm sò của trường này, luôn hại nó nha, ghét con này đi

Sau hơn 3 tiết học cuối cùng nó cũng ra về. Đối với nó mấy tiết học này vô cùng nhàm chán vì bên Mĩ nó được học hết rồi

- Ê bồ, nhớ tao không.

Ảnh minh họa phía trên là hấn lúc trong lớp nha. Mà không biết ở VN có cái trường nào mà ngủ trong lớp được không ta. Mon sẽ kiểm.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Tên Phong

Giọng nói đó là của Phùng Ngọc Mĩ(Nhỏ): 17 tuổi, gia đình giàu có không kém gì nhà hấn, khá là thông minh. Nhà giàu nhưng cũng rất là thân thiện, bạn thân của nó. Xinh đẹp tuy không bằng nó nhưng cũng đủ để người khác nguyện chết vì nhỏ. Thích anh lém eo(@_@)

Nó ôm chầm lấy nhỏ, vui sướng cười tươi

- Nhớ, tao ở Mĩ ngày nào cũng ăn no ngủ kĩ vì nhớ mày đó

- Có ý là gì hả con kia. Nhỏ phồng má tức giận

- Ý lộn, thôi đi ăn nha. Nó nói

- Đề tao rủ anh Tuấn. Nhỏ

- Đề tao

Nó vừa nói vừa lúi đê yêu oppo f3 mới toanh ra gọi cho ‘ thẳng yêu yêu dấu’

- 30 giây nữa có mặt tại nhà hàng xxxx không thì chết với bà

{Vàng ạ}

Đúng là anh rất đúng giờ à nha, vào giây thứ 29 anh đã có mặt và dắt theo 1 tầng băng trôi(Phong: dắt, mày nghĩ tao là gì. Mon: là gì thì tự hiểu -_-

- Chị nói gì vậy, người ta là hội trưởng hội học sinh đó, do tụi em đang nói chuyện mà chị kêu đúng lúc quá nên dắt hẳn đi theo luôn.

- Tui hết muốn ăn rồi. Nó nói rồi kéo tay nhỏ đi

- Tội định đãi mà có người không ăn, thôi thì đi ăn một mình vậy. Hắn này giờ không nói gì giờ mới lên tiếng.

Ơt... Ơt...

Thôi xong, bụng của nó đang phản kháng hành động của nó rồi.

‘ Xấu hổ quá đi thôi, thôi thì dẹp cái sĩ diện, lo cho cái dạ dày trước mà người ta trả tiền chứ mình đâu có trả,lời’ Sau một hồi đắn đo suy nghĩ nó quay lại nhoẽn miệng cười.

- Được, tôi đi

Nó lem ra bộ mặt miêng cường nhưng trong lòng thì đang vui sướng tột cùng

*****Ta là đây phân cách đây*****

Nhà hàng

- Mi, em ăn gì? Tuấn ân cần hỏi

- Um.Um. ở đây có những người đầu óc vô cùng trong sáng, muốn làm gì thì ra chỗ khác mà làm. Từ ‘những người’ phát ra từ miệng nó khiến hắn cảm thấy vui vui không rõ nguyên nhân.

‘ Cho em 1 phần gà cay phô mai Hàn Quốc, 1 hũ kem Celano, 1 lon coca. Nhỏ cười tươi trả lời

- Còn chị và Phong thì sao? Tuấn

- Cho tôi 1 ly Starbucks. Phong trả lời hồ hững

Lê: Starbucks theo mình biết là một loại cà phê có kem thì phải, nó phải nói cũng khá là đắt, loại cà phê này rất nổi tiếng, được bán khắp thế giới luôn. Nếu có gì sai thì mọi người cmt nha, mk mù tịt về cà phê.

- Cậu tên Phong à. Nó hỏi câu mà có thể coi là ngớ ngẩn nhất cuộc đời nó.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Một Tầng Băng Trôi Đã Từ Từ Từng Bước Tan Chảy

Hắn không trả lời, nó thì đang suy nghĩ đến vị hôn phu của nó, hắn cũng tên Phong. Mà chắc không phải đâu, hắn đang là CEO của tập đoàn Phong Thiên mà làm gì ở đây(Bà chị ơi, người ta bik chị về nên mới chuyển tới trường này học đó. Tuy hắn là CEO nhưng cũng bằng tuổi chị thôi, người ta có bik chị là ai đó đâu)

Sau một hồi hồi tưởng thì

- Cho tôi 1 pizza hải sản, 1 phần mì ý, 1 phần gà nướng, 1 ly trà sữa Chago, 1 phần bánh bao kim sa, 1 phần bánh gạo cay Hàn Quốc, 1 lon cocacola.

Nó vừa nói xong thì nhỏ và cô phục vụ mắt chữ O mồm chữ A. Còn tên em trai thì đã quá quen với việc ăn uống khủng khiếp của nó, còn hắn lên nhìn nó. Hắn cảm thấy cô gái này vô cùng đặc biệt, nó làm cho hắn cảm thấy vui, đôi lúc nó còn cầu giận với hắn, trả thù hắn, điều mà trước đây chưa một cô gái nào dám làm với hắn. Sự vô tư, ngây thơ, tinh khiết của nó khiến hắn từ 1 tầng băng trôi đã từ từ từng bước tan chảy.

- Có chuyện gì sao. Nó vẫn tỉnh bơ

Lúc đó nhỏ với cô phục vụ mới hoàn hồn lại

- Không có gì.. thức.. ăn sẽ có ngay. Cô phục vụ nói lấp bắp.

Đúng là nhà hàng dành cho kẻ thượng lưu có khác, chỉ một lúc sau thức ăn đã được dọn ra. Thật ra thì của nó là nhiều nhất. Có thể nói 1 phần ăn của nó bằng người ta ăn cả tháng. Nó không xem trọng điều đó, nó chỉ vô tư cho rằng ' sống là để ăn, không ăn thì sống làm gì'. Nó đang ngón một đồng thức ăn trên bàn. Còn hân thì ngồi nhìn nó. Anh và nhỏ thì thân mật đút cho nhau ăn, nói những lời đường mật.

Trên kia là nó lúc ăn nha, Mon không tiện nói nhiều lúc nó ăn không thì nó lấy thức ăn đề Mon mất. Bye mọi người, chúc mọi người buổi tối vui vẻ. Hẹn các tình yêu 2 ngày sau gặp lại

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Lợn Lành Thành Lợn Què

Nhà nó

- Chào má mi con mới đi học về, có gì ăn không mẹ

Nó vội vội vàng vàng lao vào bếp tìm thức ăn (lại ăn nữa à)

- Con bé này, lớn to đầu rồi mà vẫn vậy. Mẹ nó cười hiền

Nó vừa nhai nhồm nhoàm cái đuôi gà chiên vừa trả lời

- Mẹ à, con chỉ còn 1 năm để có CMND, 5 năm để tốt nghiệp đại học, 7 năm để có công việc ổn định thôi mà mẹ.

Mẹ nó lắc đầu nói

- Con đúng là cái gì cũng nói được, à mà mai con đi cùng mẹ đến dự tiệc đó nha, thiệt khổ tôi mà, con gái sắp thành con dâu nhà người ta rồi mà còn i chang con nít 3 tuổi thế này.

- Con không muốn xa mẹ đâu, với lại cũng lâu rồi chưa gặp lại Phong lớ như cậu ấy giờ ăn chơi sa đọa, trở thành 1 người bụng phệ, dê xồm. Lợn lành thành lợn què thì chết con à mẹ. Nha mẹ

- Con mà không gặp thì gia đình họ sẽ biến tâm huyết cả dòng họ mình tan tành đó con, với lại mẹ chắc chắn với con là nó không có què, dù sao 2 đứa lúc nhỏ thân nhau lắm cơ mà.

- Dạ vâng, hi hi, đi ăn com đi mẹ

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Mơ

Sau khi ăn xong nó liền leo lên phòng. Lôi cuốn ngón tình từ kệ sách xuống, với tay bật chiếc radio cũ kĩ. Âm thanh êm dịu từ chiếc ra đi ô phát ra hòa với ánh nắng phản chiếu lên hình ảnh cô gái bé nhỏ ngồi trên giường cười khúc khích. Nó ngây ngô đến là lạ, tự dưng cảm thấy giống mình là nhân vật nữ chính, được anh chàng điển trai hôn lên má. Nó bất giác cười tươi.

=====Cảnh đẹp không kéo dài=====

Chỉ được 20 phút đọc sách như thế thì giờ nó đã lăn ra ngủ. Khuôn mặt tỉnh tề, đôi chút trẻ con vui vào chăn mà ngủ nhưng vẫn không dấu được khóe môi cong lên vui vẻ. (Thiên thần xuất hiện, 5 anh em siêu nhân đâu + _ +)

Trong giấc mơ của nó;;

Một cô bé xinh xắn trong chiếc đầm công chúa màu hồng vui vẻ chạy tung tăng trong vườn. Từ đâu một cậu bé trạc tuổi với cô bé chạy tới, chỉ vào tờ báo thời trang đang cầm trên tay

- Này Vĩ, cậu thấy đồng hồ này đẹp không

Cô bé nhìn theo ngón tay cậu bé, một chiếc đồng hồ cho nam màu đen sang trọng, quý phái hiện ra. Cô bé chớp chớp mắt

-Tớ định mua nhưng ..... cậu bé ngập ngừng -đắt quá.

Cô bé nghe xong thì nhìn vào giá tiền

-Ôi mẹ ơi đắt thật. Cô bé nghĩ như thế nhưng không dám nói ra vì sợ bạn buồn.

-Cậu đừng buồn, khi nào lớn tớ sẽ mua nó tặng cho cậu.

Cô bé cười nhìn cậu bé. Đôi mắt cậu sáng lên và kéo tay cô bé chạy chạy đi chơi.

‘Một ngày nào đó em sẽ nhận ra những lời anh nói, mong là .....’

Nó choàng tỉnh dậy sau giấc mộng, với tay lấy điện thoại. Mẹ nó nhắn bảo đi mua quần áo chuẩn bị cho buổi tiệc. Nó ngáp ngáp rồi cũng leo xuống giường đi thay quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Trung Tâm Thương Mại

Nó choàng tỉnh dậy sau giấc mộng, với tay lấy điện thoại. Mẹ nó nhắn bảo đi mua quần áo chuẩn bị cho buổi tiệc. Nó ngáp ngáp rồi cũng leo xuống giường đi thay quần áo.

Nó mặc một chiếc áo croptop màu trắng kết hợp với chân váy xanh dịu dàng. Nó buộc tóc cao gọn gàng để lộ ra chiếc cổ trắng ngần. Nó vui vẻ ra khỏi nhà đi đến trung tâm thương mại.

Từ khi bước vào cổng trung tâm thương mại, ngoại hình của nó đã khiến bao trái tim chàng trai phải tan rã. Nó vẫn không biết gì, tiếp tục tìm thứ gì đó. Bỗng ánh mắt nó dừng lại ở vị trí một chiếc đồng hồ cũ kĩ được trưng bày ở một góc trong cửa hàng. Nó mỉm cười bước đến, cảm giác thỏa mãn khi thấy được món cần tìm

- Chị có thể giúp gì cho em không. Một nữ nhân viên bán hàng trẻ tuổi bước đến bên hỏi nó. Thấy nó vẫn khờ khạo nhìn chiếc đồng hồ chị lại hỏi lại lần nữa

- Em thích nó lắm à.

Đến lần này thì nó đã hết đần rồi, nó quay đầu lại

- Vâng ạ.

Chị nhân viên cười thân thiện

- Nó cũ lắm rồi, ở đây còn nhiều mẫu mới đẹp lắm Chị nhìn vào ánh mắt kiên quyết của nó - Thôi thì nếu em thích thì chị tặng em, vì nó cũng chuẩn bị đem đi bán hàng chợ rồi.

-Em sẽ trả đúng với số tiền thực chất ạ, dù sao cũng là quà tặng. Nó mỉm cười.

Thấy được sự kiên quyết của nó, chị nhân viên cũng bán cho nó.

Nó vui vẻ cầm túi đồ vừa mua được đi ra khỏi trung tâm mua sắm. Vì sự vui vẻ đó nó đã vô ý băng qua đường mà không để ý gì cả.

- Buýt... Buýt...

Kett.....

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 10: Người Quan Trọng

Nó nhắm tịt mắt cảm nhận sự đau đớn truyền đến. Nhưng lạ quá, không có cảm giác đau đớn gì cả. Nó hé mắt, đập thẳng vào mắt nó là khuôn mặt không tì vết của Thiên Phong, trên trán hắn còn có lấm tẩm vài giọt mồ hôi. Nó chớp chớp đôi mắt.

- Định ôm tôi đến bao giờ? Hắn nhếch môi cười, một nụ cười mà đã lâu lắm rồi chưa từng xuất hiện trên khuôn mặt hắn. Hắn cũng tự đặt câu hỏi cho chính mình, tại sao lại cười trước cô gái này, đã lâu lắm rồi kể từ ngày hôm ấy.

Nó nghe hắn nói như vậy thì đỏ mặt, vội buông hắn ra. Lúc này nó mới nhớ đến chiếc đồng hồ, nó vội quay đi tìm túi đồng hồ. Vừa thấy nó nằm trên mặt đất nó vội lao đến, cầm lên mở ra xem xét bên trong. Nó thở phào nhẹ nhõm khi chiếc đồng hồ vẫn an toàn.

- Nó quan trọng với cô lắm à?

Nó cúi gập người cắn cắn môi dưới. Nó lắc đầu

- Chỉ là cảm giác muốn món quà dành cho người đặc biệt không bị gì thôi. Không biết rằng người đó có nhớ đến tôi không, hay đã lãng quên.

Hắn nhìn chằm chằm vào nó, không ngờ nó còn nhớ đến hắn, hắn cảm giác vui vẻ đến lạ thường.

Hắn bỏ hai tay vào túi quần bước đi và nói vọng lại.

- Người quan trọng đối với cô thì vẫn sẽ nhớ đến cô.

Nó không hiểu hắn đang nói đến điều gì, nó xách túi đồ lên đi về theo chiều ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Gặp Mặt

Sau khi về nhà thì nó thay quần áo chuẩn bị cho buổi gặp mặt buổi tối. Nó vốn là một đứa hậu đậu, lè mề thế nên là bố mẹ nó vớt nó ở salon làm tóc luôn. Nó được các nhân viên chăm sóc da cho nó. Tối bước trang điểm, nó chọn phong cách tự nhiên, điểm nhấn là đôi mắt to tròn trong suốt và má ửng hồng e thẹn. Nó chọn một bộ đầm màu xanh nhạt xòe dài tới đầu gối kết hợp với một đôi giày cao gót trắng thanh lịch, trẻ trung. Tóc nó được uốn xoắn tự nhiên, mỗi lần vén tóc lên sẽ thấy được đôi hoa tai hình cánh hoa bồ công anh nhỏ nhắn. Nó nhìn bản thân trong gương, nó thật sự không còn nhận ra mình là ai nữa. Khi còn đang mãi ngắm mình trong gương thì mẹ nó đã đi vào lôi nó kéo vào chiếc ô tô sang trọng đã đứng đợi sẵn bên đường.

- Con gái tôi đây này, xinh thế cơ chứ, đúng là người đẹp vì lụa mà.

Nó chu môi nói lại

- Thế bình thường con không đẹp à?

Mẹ nó véo má nó, cười hiền

- Con gái của mẹ lúc nào cũng xinh đẹp hết cả.

Đi khoảng nửa tiếng thì đến một nhà hàng châu âu lớn bậc nhất thành phố.

Bên gia đình kia đã đến trước đó và đang ngồi chờ.

Nó được anh phục vụ kéo ghế giúp, nó nhìn xung quanh tìm kiếm ai đó.

Bác gái biết ý liền nói:

- Phong nó nói đi mua quà cho con nên xin phép đến trễ một chút, chắc nó sắp đến rồi.

- Ai nhắc con đấy? Bác gái vừa dứt lời thì hắn đã tiến vào.

- Hắn nhẹ nhàng bỏ hộp quà màu hồng lên bàn chỗ nó.

- Quà cho cậu, ‘heo con’. Hấn cười đều.

Nó phồng má, chu môi. Thì là lúc nhỏ ai bảo là mẹ nó cứ ép nó ăn, cứ phải béo thì mới xinh. Lúc nhỏ nó cũng ngu ngốc đi tin lời mẹ nó, cứ thế vô tư mà ăn thôi. Hấn đặt cho nó biệt danh ‘heo con’ cũng là vì lí do đó. Lúc đó nó còn ngây thơ không suy nghĩ nhiều. Còn bây giờ, nó ngẩng mặt lên định chửi thì

- Là cậu. Nó bắt ngờ hét lên

4 con người còn lại vì tiếng hét của nó mà quay lại nhìn nó.

- Bọn con gặp nhau rồi sao? Mẹ nó lên tiếng

- Không có ạ. Cả 2 con người đó đồng thanh.

Suốt cả buổi ăn nó không nói một lời nào, chỉ cặm cùi ăn mà thôi, ăn cho hết giận, ăn hết cả phần của thằng cha đó(Nói thế thôi chứ làm sao ăn hết được cái bàn vô vàn thức ăn như thế được, đem về bỏ tủ lạnh ăn dần thì may ra).

- À mà quà con mua cho Phong đâu? Mẹ nó bắt ngờ hỏi.

Cũng chính vì sự bất ngờ đó mà nó ho sặc sụa. Người bên cạnh tỏ ra là một soái ca lạnh lùng đưa ly nước cho nó, ân cần hỏi han.

- Đúng là con heo, cái tật tham ăn không bao giờ bỏ được.

Nó bắn ánh mắt tóe lửa với hấn.

Nó đi vào nhà vệ sinh, hậm hực chửi bới hấn trong gương. Khi hết tức nó mới đi ra ngoài.

Hấn đứng ngay ở cửa nhà vệ sinh. Nó đi lướt qua hấn, tay nó bị hấn kéo lại.

- Đùng tỏ ra không quen biết chứ ‘heo con’. Hấn vừa nói vừa đưa tay vuốt vuốt mặt nó.

Nó kéo tay hấn ra tát vào mặt hấn một cái rõ đau

- Này nhá, bà nhìn hơi bị lâu rồi đấy, ông tướng ông ngon lắm à, lúc nhỏ thì hiền lành, mũm mĩm, đáng yêu. Lúc lớn thì gặp ngay lần đầu đã thấy là đồ khó ưa rồi. Cậu nghĩ được cái mĩ đẹp trai với nhiều tiền là ngon à, bà đây đêch cần nhé. Dám đụng vô bà à, bà không tha đâu nhá.

Nó hậm hực bỏ đi, chỉ còn hấn ôm má đau đớn, hấn nhếch môi cười, cuối cùng vẫn quay trở lại phòng ăn.

Nó vừa quay lại phòng ăn thì chả còn ai cả. Hấn đi đằng sau đút tay vào túi quần.

- Bố mẹ đi đâu vậy?Hấn gọi điện cho bố mẹ hấn.

- Bố mẹ có việc nên về trước nhé, con chờ con bé về giùm luôn nha con.

Hấn nhăn chân mày, văng dạ rồi cúp điện thoại.

- Bố mẹ cậu về rồi, mẹ tôi nói chờ cô về.

- Tôi không đi với anh. Tôi có đủ tiền về nhé, nó định lấy túi nhưng ời thôi, lúc đầu mẹ nó lời nó đi nhanh quá có kịp lấy túi đâu cơ chứ.

Hấn phì cười.

- Thế có đi không.

Nó không muốn mất mặt nên không chịu đi cùng hấn, bố mẹ nó sẽ không bao giờ bỏ rơi nó đâu mà lo.

- Thế là nó tiếp tục ngồi xuống bàn và ăn tiếp những thức ăn còn lại. Hấn thấy thế thì lấy áo khoác và đi lun.

Nó ăn đến khi bụng không thể chứa được nữa thì mới lò mò đứng dậy đi ra ngoài.

Không phải bố mẹ bỏ nó thật chứ. Nó mếu máo đi bộ ra ngoài. Nó hận thằng khốn nạn ấy, tốn công mua quà cho hấn thế cơ đấy. Nó lang thang trên đường không biết là phải đi đâu nữa, trên người nó không có tiền. Nó cứ thế mà đi thôi, đi mãi.

Trời đổ mưa rồi, nó phải làm sao đây, mẹ ơi, ba ơi, nước mắt nó trào ra, nó ngồi thụp xuống đường ôm mặt khóc, mặt kệ cho mưa vẫn mưa, nó vẫn khóc.

Kett.....Kettt.....

Chương 12: Troll

Cô bị điên à, biết trời mưa còn không tìm chỗ trú, muốn chết à. Hấn gào lên kéo nó vào xe.

Nó như được nước khóc ào lên, hấn thấy nó như thế thì không biết phải làm thế nào. Hấn dỗ dành.

- Tôi sai rồi, là tôi không đúng khi để cô ở lại một mình, lên xe đi tôi chờ cô về.

Nó giương đôi mắt ướt lên nhìn hấn. Hấn kéo tay nó vào xe. Nó ngoan ngoãn để cho hấn thắt dây an toàn. Hấn lấy chiếc áo khoác phía ghế sau đưa cho nó. Không khí trong xe trở nên yên lặng cho đến khi hấn mở lời.

- Quà của tôi đâu? Hấn đưa tay ra.

- Hà, um.um... Nó đưa cho hấn hộp quà mà nãy giờ nó vẫn mang theo.

Hấn nhếch môi cười, tập trung lái xe về nhà nó.

- Đây, tới nơi rồi.

Hấn quay sang thì thấy nó đang ngủ một cách ngon lành. Hấn thôi không gọi nữa mà lặng lẽ ngắm nó. Ánh mắt của hấn hiện lên tia dịu dàng trong phút chốc. Độ khoảng 30 phút, hấn thu lại ánh mắt đó, hấn giọng.

- Cô muốn ở trên xe của tôi lắm sao, xuống xe.

Nó vì giọng nói của hấn mà thức giấc, lơ mơ ở ờ rồi xuống xe. Nó đang đi chợt nhớ gì đó quay lại thì xe đã chạy mất hút.

- Đi chơi vui không con? Mẹ nó cười tùm tùm

Nó chợt nghĩ ra một chuyện gì đó

- Ồ.... Thì ra là do bố mẹ cố tình đúng không. Con giận bố mẹ luôn.

Nó lên phòng lấy quần áo đi tắm.

Nó bước ra khỏi phòng tắm, cảm thấy sấy tóc làm khô mái tóc dài của nó. Đang sấy thì nó nhớ ra việc gì đó, nó xuống lầu hỏi có bố mẹ về tung tích hộp quà của nó,

Nó cầm hộp quà trên tay, tìm đập thỉnh thoảng khi mở hộp quà ra.

- Á, mẹ ơi, chuột chuột.... Ba ơi, chuột.

Thế là cả nhà nó mất ngủ vì em chuột.

Sáng hôm sau.

Nó hớn hờ ra khỏi nhà với bộ đồng phục cao cấp. Nó lôi điện thoại ra gọi cho Ngọc Mi.

- Máy rảnh không, qua đón tao đi, tao không thích đi bộ.

Khoảng 5p sau thì một chiếc ô tô sang trọng số lượng có hạn đi tới. Nó định đi vào xe thì bản mặt cười đều của Tuấn hiện ra.

Nó nhếch khóe môi, đi ngang qua Tuấn, mở cửa chui vào ghế lái. Nó ấn nút kéo kính xuống. Hươ Hươ tay. Nó trực tiếp lái xe rồi đi.

Đi được một đoạn thì nó mới mở miệng.

- Đây cậu biết ở đâu bán côn trùng không.

- Côn Trùng.... Biết.

Chiếc ô tô lao vun vút(mặc dù nó chưa có bằng lái xe) tới địa chỉ Mi chỉ.

Nó và Mi đi lên dãy hành lang đến lớp.

- Đây, cậu không khỏe sao, sao mặt tái nhợt thế kia. Mi ăn cần hỏi han khi thấy mặt nó tím tái.

Nó lắc lắc đầu. Bảo do chưa ăn sáng nên mới bị vậy, ra chơi nó xuống căn tin ăn là được.

Nó vào lớp, đúng như nó dự đoán là hấn chưa đến. Nó lôi 2 chai nước ra, nhét con dán vào một chai.

Khoảng 10 phút sau thì hấn bước vào lớp. Hấn gấp đầu xuống bàn ngủ luôn.

Nó quơ quơ chai nước trước mặt hấn.

- Cho cậu này.

Hấn nhú mày, ngờ vực về chai nước. Nó cầm chi nước còn lại lên vờ khui nắp. Hấn lấy luôn chai nước nó đang cầm.

- Tôi lấy chai này.

- HẢ.....

Hấn vui vẻ cầm chai nước uống. Lúc đó thì cô vào lớp nên nó quay lên theo dõi và cười tủm tỉm suốt buổi học.

..... Tùng Tùng Tùng.....

Hấn cầm chai nước lên uống tiếp thì như phát hiện ra điều gì đó. Hấn đập chai nước lên bàn. Nó biết là hấn thấy em nó rồi nhưng vẫn quay sang quan tâm

- Sao vậy, không ngon à.

- Cô, cái gì trong chai nước.

Hấn hỏi câu mà hấn biết thừa đáp án. Thật ra là hấn không sợ gián đâu mà là do nằm trong chai nước, cái cảm giác đó..... Hấn giờ tay lên bóp cổ nó. Hấn không dùng hết sức mà chỉ đủ để con mồi vùng vẫy đuối sức.

- Bỏ tay ra. Nó đưa tay giữ lấy cổ.... Buông ra.

Mặt nó trắng bệch, thở khó khăn, tay cũng không dùng sức nữa. Hấn hốt hoảng thả tay ra thì nó ngã nhào xuống đất, ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Rơi Lệ

Tại phòng y tế.

Nó đang được quyền cả một tổ y tế chăm sóc (Haiza, đó là do nó thân quen với hiệu trưởng) Nó từ từ mở mắt, nó nhú mày vì khó thích nghi với ánh sáng. Nó mở mắt ra thì đã thấy khuôn mặt lo lắng của Mi

- A A, cậu sao tự dưng lại ngất xỉu, làm người ta lo cho cậu chết đi à A A.

Nhỏ vừa meo máo vừa ôm chặt lấy nó. Nó phát ớn với cô bạn này à nha, thật là trẻ con à nha. Thế này thì anh phải khổ cực dài dài.

- Mi ơi, tao đói.

Nhỏ ngưng khóc lóc, đưa tay quệt quệt nước mắt.

- Mày ăn gì, tao bao.

Thế là hai tụi nó lên lớp lấy cặp rồi đi ăn. Dĩ nhiên là giáo viên không có ý kiến, ai mà dại đến nỗi đi chọc vào tụi nó cơ chứ. Nó liếc mắt nhìn bàn bên cạnh trống không, nó hơi ngại người ra.

- Có gì sao? Nhỏ hỏi.

Nó thu đôi lại ánh mắt. Bảo không sao.

Nhà hàng Châu Âu

Nhà hàng này được xây dựng từ rất lâu nhưng đến hiện tại vẫn luôn phát triển, là địa điểm ăn uống của rất nhiều quý sò tộc, nói chung là những người có tiền. Mỗi món ăn dù là rẻ nhất cũng lên đến vài triệu. Dĩ nhiên với giá đó thì cách phục vụ cũng cực kì tốt. Thức ăn thì khỏi phải bàn, đầu bếp nhà hàng là một người tài giỏi, là quán quân rất nhiều các cuộc thi ẩm thực. Nhà hàng được trang trí theo phong cách rất kì lạ, 2 màu đen hồng thể mà lại đi với nhau, nghe nói là người đầu tư bảo đảm vậy.

Nó và nhỏ bước vào quán, chọn bàn sát cửa sổ. Giờ này cũng chưa tới bữa trưa thế nên là không đông khách lắm.

- Cho em một Mi Spaghetti, Rosti, Cozido, Ưc vịt sốt cam,

Sunday Roast, Porchetta, Khoai tây nghiền cùng hành lá và phô mai.

- Nay cậu ăn ít quá nhờ, nhỏ chăm chọc.

Dĩ nhiên là với khả năng ăn cả thế giới của nó thì chẳng bao lâu bàn thức ăn đã sạch bách. Quản lí cửa hàng còn tặng cho nó luôn một tấm thẻ vip của nhà hàng vì hóa đơn bốn mấy triệu của nó. (Haiza, bằng nhà tui ăn mấy tháng, tui nghèo lắm, vote cho tui)

Sau khi nó căng da bụng nó cùng nhỏ đi dạo trong công viên, như nhớ ra việc gì đó, nó hỏi nhỏ.

- Mi, này ai lôi tao xuống phòng y tế vậy.

- Tao cũng không biết nữa, nhưng khi tao xuống thì thấy Phong đi từ trong phòng y tế ra.

- Ô. Nó gât gât đầu.

Sau đó thì nhỏ bỏ nó đi chơi với anh(là Tuấn ấy, ai chưa đọc mấy chap đầu thì đọc lại đi>__<) *Cúi đầu*

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hi Vọng

Hôm nay là chủ nhật nên nó quyết định đi chơi. 7h nó đã dậy rồi cơ, tự động dậy đấy, không phải mẹ gọi nữa đâu. Hôm nay nó chọn một chiếc đầm xuống dài màu xanh dương sọc trắng. Điểm nhấn là phần bèo nhún ở ngực và rớt vai. Thêm đôi giày búp bê nữa là tuyệt cú mèo. Không quá cầu kì nhưng lại đem lại cảm giác thoải mái, và đặc biệt là không sợ lộ vòng 2 khi ăn nhiều nữa chứ.

Nó lôi theo một túi vải màu trắng đựng vài cuốn sách và vô số đồ ăn vặt nữa. Thật chính chu để ra khỏi nhà.

- Sao, mày đi chơi với Tuấn á, thế còn tao thì sao, mày hẹn tao trước rồi mà. Nó nhăn mày khó chịu khi nhận được điện thoại từ nhỏ.

- Tao xin lỗi mà, có gì mai tao bao mày ăn tiếp.

- Nhớ nhé.

Nó chu môi cắt điện thoại vào túi. Hừ, bà đây đi một mình được nhé. Nó bắt một chiếc taxi đi tới hiệu sách.

À, mà quên, hôm nay nó có makeup đấy. Một chút son với má hồng thôi mà trông chẳng giống heo gì cả.

- Cháu chào cô, dạo này cô bán được không ạ! Nó nở nụ cười tươi với cô chủ tiệm sách.

- Vì đây à, dạo này Vi không đến cửa hàng cô đông hẳn đấy. Cô chủ cười đùa.

- Cô này, à mà những cuốn sách đó cô tìm giúp cháu chưa.

- Rồi rồi, con vào xem đi.

Nó đi qua kệ sách mà cô bán hàng chỉ. Nó vui vẻ với lấy cuốn hội họa cổ xưa. Nó hậu đậu thế nào mà lại làm rơi một cuốn sách khác. Nó nhặt lên. Gi

đây, con heo cầm đĩa thức ăn bị rượt bởi một chàng hoàng tử. " Heo kia em không được ăn nữa"" cái tên nghe chả hay tí nào. Vì tính tấy máy tò mò nên nó mua luôn quyển đó về. Nó vấy tay với cô chủ cửa hàng rồi đi đến nhà hàng Châu Âu hôm trước. Thực ra nó cảm thấy cách bố trí rất thú vị và đặc biệt. Có điều gì đó thôi thúc cô quay lại đây. Nay nó gọi đúng chuẩn một thiếu nữ. Vén tóc sang tai, tay lật quyển menu. Gọi 2 món capuchino và bánh kem dâu. Nó cảm nhận như có ai đó đang nhìn nó thì phải. Nó quay đầu lại thì chẳng có ai cả. Nó cầm cuốn sách hội họa ra đọc chăm chú. Sau khi đã chén sạch cái bánh thì nó xách mõng ra thanh toán. Thật bất ngờ là bánh và capuchino của nó lại được ai đó trả rồi. Nó gặng hỏi nhưng chị nhân viên không nói.

Nó đi ra khỏi nhà hàng thì gặp một chú bán kẹo bông gòn. Trông chú ấy rất tội nghiệp nên nó mua hẳn cho chú ấy mười cây luôn.

Nó vừa đi bộ vừa nhâm nhi chiến lợi phẩm của bản thân. Bỗng nó thấy một bé gái đang đứng khóc ở vỉa hè.

- Em ơi, sao em lại khóc?

- Hức hức... em lạc mẹ rồi... hức hức. Cô bé nấc lên thành tiếng

Nó bối rối không biết phải làm thế nào. Nó lấy từ trong túi ra những cây kẹo đưa cho cô bé. Dĩ nhiên là con nít thấy kẹo là sẽ thích ngay nên em bé nín khóc luôn.

- Ngoan, chị dắt em đi tìm mẹ nhé.

Nó nắm tay bé gái đi xung quanh công viên với hi vọng tìm ra mẹ của bé. Nó biết chắc là khi lạc con thì người mẹ sẽ quay lại chỗ thất lạc để tìm.

- Con ơi, mẹ mẹ xin lỗi. Bỗng từ đâu một người phụ nữ tầm 30 chạy đến, đứa bé cũng khóc òa lên sùng sượng khi thấy mẹ. Hai mẹ con tạm biệt nó. Nó đi được thêm một đoạn nữa thì một thằng nào đó đã giật túi tiền của nó chạy.

- Đứng lại. Hôm nay bà mang giày đế bệt là mày chết chắc rồi.(Câu muốn thề, ai đòi đứng lại bao giờ cơ chứ).

Thế là nó ba chân bốn cẳng rượt theo tên đó. Tên trộm chạy một đoạn đường khá xa, nhưng rất kì lạ, hần lại chạy vào một con hẻm cụt.

- Mày chết rồi con à, trả túi lại cho bà.

Thấy có gì đó rất lạ nhưng tên trộm đó dù sao cũng chạy vào đường cụt nên nó định nhanh lấy lại túi rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

- UM.... UM.....

Nó bị ai đó dùng khăn có tẩm thuốc mê bịt miệng. Trước khi lâm vào hôn mê hoàn toàn, nó nghe loáng thoáng những người đó nhắc đến hần.

Khi nó tỉnh dậy thì mắt đã bị bịt kín.

- Đại ca, nó tỉnh rồi đại ca.

Có người giật phăng tấm bịt mắt của nó ra. Trước mặt nó là một người đàn ông khuôn mặt đầy vết tích, ông nhìn vào cô ánh mắt đỏ ngầu tràn đầy thèm khát.

- Xem ra mắt của thằng Phong đó không tệ, nó có được vị hôn phu thân thể thật đẹp.

Ông vừa nói vừa dùng lưỡi liếm liếm môi.

Nó đang hoảng sợ cực độ, dù biết trong thời khắc này phải bình tĩnh nhưng thật sự nó không làm được.

- Tại sao ông lại bắt tôi, tôi chẳng có thù gì với ông cả.

- Mày không có nhưng hôn phu của mày có, nó đã làm cho công ty của tao lâm vào đường cùng đến mức phá sản. Nó khiến gia đình tao lẫn lóc đầu đường xó chợ. Xem nó sẽ đau khổ thế nào. Ha Ha.

Nói rồi ông ngậm lấy vành tai của nó, tay hần thì vuốt ve đùi của nó. Nó khóc, nó không muốn như thế, nó phun nước bọt vào mặt ông. Ông tức giận tát nó bập tãi.

- Đã thế tao không thương hoa tiếc ngọc nữa.

Ông xé toạc váy của nó. Đưa tay ra sau lưng gỡ nịt cực của nó. Ông tiện tay nhét miếng vải vào miệng nó để nhờ nó cắn ông. Lúc này nó chẳng biết làm gì nữa, nó thực sự muốn gặp hần, thực sự hi vọng hần sẽ đến cứu nó. Mỗi lần tay ông đi qua trên cơ thể nó nước mắt nó lại tuôn trào. Ông cắn ngậm tai của nó, tay đưa dọc sống lưng.

Haiza, tại ta còn nhỏ nên viết về mấy phần hơi nhạy cảm này chắc không thỏa được lòng các mị đúng không. Nhưng ta đã cố gắng lắm rồi. Xin lỗi vì không thỏa lòng được cả nhà *Cúi đầu*

Chương 15: Nhận Ra

- Buông cô ấy ra. Có gì thì tìm tôi mà kiếm chuyện.

Ông nghe thấy có người lạ thì buông nó ra. Nhân cơ hội đó nó kéo vấy lên. Hấn nhanh chóng xử bẹp hai tên lính của ông. Nó nhìn thấy thấy hấn thì nước mắt càng tuôn rơi. Cảm giác chờ đợi một người nào đó, người rất quan trọng, tưởng chừng như không thể gặp lại được nữa rồi vỡ òa khi người ấy xuất hiện. Ông thấy có vẻ phe ông đang yếu thế nên rút trong túi ra con dao kềm sắt cổ nó.

- Nếu mày không muốn nó chết thì quỳ xuống.

Hấn nhìn nó. Nó nhìn hấn, nước mắt giàn giụa, không ngừng lắc đầu. Hấn như thế mà vẫn quỳ xuống. Hấn cười, một nụ cười không mấy vui vẻ. Hấn vì một người con gái mười mấy năm không gặp lại mà bỏ qua sĩ diện của bản thân, bỏ qua tất cả để mà đuổi theo cô, sợ cô ấy gặp nguy hiểm, sợ... bản thân sẽ hối hận nếu cô ấy có mệnh hệ gì, căn bản là hấn sợ mất nó. Nụ cười của nó là ánh sáng kéo hấn ra khỏi cuộc sống đen tối bình lặng vốn có, là nó đã đem tới cho hấn cảm giác thế nào là rung động, cảm giác mà đã quá lâu hấn không được trải qua. Hấn không muốn đánh mất đi nó giống như cô gái năm ấy. Cảm giác đó đau lắm. Có lẽ, hấn lỡ thích con heo này mất rồi.

Những tên thuộc hạ của hấn không ngừng dùng những cây roi to lớn đánh vào hấn. Hấn dù đau thế nào vẫn không rên la, vẫn cố cắn răng chịu đựng, tất cả là vì nó. Sao tìm nó lại nhói lên như thế, có lẽ là đau lòng. Đau lòng vì người con trai trước mặt này, xót xa khi từng cây gậy đập xuống người hấn. Có lẽ từ nhỏ đến giờ, hấn là người duy nhất hi sinh cho nó nhiều đến vậy, chỉ sau bố mẹ. Nó cố hết sức dùng răng cắn tay ông, rồi khỏi bàn tay ông, nó vội lao tới người hấn.

- Phong, cậu có sao không.

Hấn nhìn nó cười, đưa bàn tay lên lau đi nước mắt của nó, lắc đầu bảo không sao.

- Bây giờ còn tình với chả yêu, hay ông đẩy cho hai đứa cùng đi xuống địa phủ chung nhé. À, ai chết trước thì, thằng này đi.

Ông giơ cây súng trong tay ra, nhắm vào đầu hấn.

‘Đoàng’ một phát viên đạn đã bay ra.

- Tất cả giờ tay lên.

Viên đạn bay xuyên qua đầu ông trước khi ông nhấn còi làm chết ngay tại chỗ. Cảnh sát nhanh chóng đuổi theo những người bỏ chạy. Ở trên sàn, đôi mắt hấn nhắm nghiền, có lẽ vì đau quá nên ngất đi, nhưng tay vẫn ôm khư khư cô gái trong lòng. Nó khóc nức lên đến thương tâm. Có lẽ trong khoảng khắc đó, cả hai con người đã đem người còn lại khắc sâu vào tận đáy lòng, nhận ra cảm xúc thâm kín của bản thân.

Sau đó thì nó và hấn được đưa vào bệnh viện(E hèm, lúc này đã mặc đồ vào đảng quảng rồi nha, mấy thánh bớt bậy đi). Nó thì chỉ bị băng bó vết cắt nhỏ ở cổ thôi. Sau khi chuyển xong bình nước biển thì nó lết xác qua phòng hấn. Hấn lúc này đang ngồi nói nói cười cười với mẹ hấn. Hấn coi vậy mà sau khi ngất xong mà chỉ bị gãy tay thôi, vài chỗ khác có vết bầm. Nó thấy hấn vậy thì thở phào nhẹ nhõm.

- Vì à, vào đi con. Mẹ hấn tình ý nhìn thấy nó, liền đi ra ngoài mua đồ ăn để lại không gian riêng cho bọn trẻ.

Nó rụt rè đi tới bên giường.

- Cậu có sao không?

- Cậu nhìn thế này mà không thấy à, vì ai mà tôi bị thế này cơ chứ.

Nó nhìn theo tay hấn chỉ mà đau xót không thôi.

- Tớ, tớ xin lỗi.

- Xin lỗi xuống thế thôi à, cậu phải chấp nhận một điều kiện của tớ.

- Cậu nói đi, điều gì tớ cũng chấp tất. Nó hớn hờ.

- Làm bạn gái tớ đi.

Nó thật sự bị bắt ngờ à nha, mặt đỏ như trái cà chua luôn. Đây có được tính là tỏ tình không cơ chứ. Nó bấu môi, không hoa không bánh gì à, nó đọc ngôn tình toàn thấy vậy thôi.

- Thế không đồng ý à, cậu hứa rồi không được nuốt lời đâu.

Nói dứt lời hắn kéo nó xuống hôn lên đôi môi chẳng mong của nó. Nó chớp chớp mắt, thế này là hôn sao, cảm giác thật lạ. Nó từ từ nhắm mắt lại, tập tòi đáp trả lại nụ hôn của hắn. Hắn cắn nhẹ nhẹ vành môi nó. Đến khi nó tưởng chừng không thể thờ được nữa thì hắn mới buông nó ra. Thom chọt vào má nó.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ngọt Ngào ♥

E hèm. ...

Không biết từ khi nào mẹ hắn đã đứng ngoài cửa rồi.

- Mẹ có mua thức ăn cho cả Vi không.

- Con tưởng bà đây già rồi lắm cảm à, đủ hết nhá. Mẹ hắn cười nói.

Hắn mếu máo

- Tại ai mà bây giờ con không thể ăn thế này cơ chứ. Con giờ thành đứa vô dụng rồi, con không muốn sống nữa mẹ ơi.

- Ô Ô, mẹ thương, mẹ dứt con ăn nhé. Mẹ hắn đau lòng nhìn con trai. Mẹ mà, người nào chẳng thương con.

Hắn chớp chớp mắt. Mẹ nó hiểu ý liền lấy đồ về nhà báo lo cho bố hắn, nhờ Vi chăm sóc hộ. Nó còn làm gì nữa chứ, dĩ nhiên là phải nhận lời rồi, từ chối được sao.

Thế là nó phải dứt cho hắn ăn, lúc này nhìn hắn như trẻ con vậy, ngoan ngoãn ăn cháo, khác biệt với tính cách lạnh lùng hàng ngày. Ăn được khoảng một bát thì hắn không chịu ăn nữa, đòi đi vệ sinh.

- Đi vệ sinh sao mà lâu vậy cơ chứ. Nó mắng thầm hắn.

Nó nhìn đồng thức ăn trên bàn sờ sờ cái bụng đói, cả ngày nay nó chưa ăn cơm à nha. Nó ngó ngó cửa nhà vệ sinh.

- Thôi đành ăn vậy.

Nó ngồi xuống, xách lên cái đùi gà chiên ăn một cách ngon lành. Với tốc độ ăn của nó thì chỉ trong mười lăm phút là chén hết cả bàn. Nó xoa xoa cái bụng nhỏ, tỏ vẻ thỏa mãn. Nó đâu biết rằng hắn này giờ đang đứng dựa vào tường nhìn nó ăn.

- Haiza, thế này thì sau này phải thuê vài đầu bếp cho bà xã rồi. Hắn xoa xoa đầu nó bằng tay không gậy.

Mặt nó giờ đỏ như tôm luộc rồi, ấp úng trả lời.

- Ai .... là .... bà xã cậu chứ.

Đúng lúc này thì Tuấn tới.

- Hai người sao rồi, tôi vừa nghe bác gái nói lại thì vội chạy tới đây ngay.

- Như cậu thấy đấy thôi. Hắn liếc mắt lên cái bàn.

Anh nhanh chóng nhìn qua, vừa nhìn là biết thủ phạm là ai rồi.

- Chị à, sao chị có thể dành ăn của cả người cứu chị chứ. Tuấn trách móc.

Nó tỏ ra bộ mặt ngây thơ vô số tội rồi nhanh chóng chuồn ra ngoài, xuất viện đi về. Hắn phì cười vì độ trẻ con của nó.

- À, mà Phong định làm gì với lũ người đó. E rằng việc này sẽ còn tiếp diễn.

Hắn trở lại về mặt lạnh lùng

- Tạm thời hắn chưa dám làm gì đâu. Nhưng tôi sẽ không để ai đụng vào cô ấy, việc này chắc chắn sẽ không lặp lại lần nữa.

Nhà nó.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Cùng Đi Ăn Chực?

Au Au, Nấm sẽ cố gắng rachap thường xuyên vào thứ tư và chủ nhật nha. Mọi người nhớ đón đọc đó. Yêu cả nhà, giờ thì đọc truyện thôi

-----
Ra chơi.

- Mày nghe thông tin gì chưa, nghe nói hoàng tử công khai người yêu trên trang cá nhân rồi đấy. HS1.

Thế là cả lớp lại bàn tán xôn xao hết cả lên.

- Gì thế mày?

Nó vừa liếm muỗng kem vừa hỏi nhỏ.

Nhỏ chớp chớp mắt.

- Mày không biết thật à, Phong đăng status xin lỗi bạn gái V V gì đó.

Nói đến đây nhỏ nhận ra điều gì đó, tròn mắt nhìn nó.

- Không phải là mày đấy chứ.

Nó nhanh chóng bịt miệng nhỏ lại. Kéo nhỏ ra xa nói chuyện. Thật ra thì chuyện hôn ước của nó và hắn chỉ có hai gia đình biết thôi. Ngay cả Tuấn còn không biết huống hồ gì là nhỏ. Sau khi giải thích xong với nhỏ thì giáo viên nhờ nó đi lấy dụng cụ cho tiết học sau ở phòng thực hành. Để giảm độ ồn và giữ an toàn thì phòng thực hành được xây dựng khá xa chỗ lớp học, còn phải đi qua khoảng đất trồng cây thuốc nữa chứ. Rủ nhỏ đi cùng thì nhỏ bảo phải bận nhắn tin với Tuấn.

- Đứng lại

Nó quay lại đằng sau thì thấy Mĩ và bọn nữ sinh lớp nó. What the, muốn làm gì thế này.

- Có việc gì à.

- Tao nhắc cho mày nhớ, anh Phong là của tao, mày còn dám quyến rũ anh ấy thì đừng trách tao vô tình.

- Bà đây đánh sợ nhé, hù dọa được bà à.

- Mày dám... Tụi bây xông vào.

Nó mồ hôi mẹ mồ hôi con chảy ra hết rồi, nó đâu biết võ đâu, chỉ được mấy chiêu mèo cào thôi, cả đám thế này là toi rồi. Má ơi, cứu con.

- Này mấy em kia làm gì đấy.

Tiếng thầy giám thị. Thầy giám thị trường này không phải dạng vừa đâu à nha, vừa hung dữ mà gia đình còn có chức có quyền trong nước, ai mà dám đụng vô chứ. Tụi đó sợ quá chạy hết luôn rồi. Nó thở phào nhẹ nhõm. Mém chết.

- Mới không gặp nhau mà đã có chuyện rồi sao. Hắn vác cái tay bị gãy đi trông thật là đang thương à nha.

- Là cậu sao.

Thật ra là lúc đi vào trường hấn đã thấy nó bị bọn kia bắt nạt rồi, xem nó giương nanh múa vuốt như thế nào. Thấy heo con không chịu được rồi nên hấn gọi thầy giám thị xuống.

- Có bạn gái như thế này thật khổ quá đi mà.

Hấn nói rồi kéo tay nó đi lấy đồ dùng rồi để nó vác lên. May mà cô giáo có việc phải lên văn phòng gấp nên cũng chẳng trễ giờ học. Bọn con gái đặc biệt là Mĩ nhìn nó với ánh mắt căm thù.

Sau giờ học thì nó về nhà xách hai cái vali to tổ chức qua nhà anh. Nó ấn chuông thì rất lâu sau mới có người ra mở cửa.

- Mày thăm du à, hay sao lâu thế.

Nó nói rồi đưa hai cái vali cho anh vác vào nhà. Nó đi thẳng vào bếp lấy nước ngọt ra uống.

- Nhà mày hết đồ ăn rồi à, lát nữa.....

Nó trở mặt nhìn thành phần trước mặt. Một tay bị gãy để đó, tay kia lướt mạng xã hội, chân gác lên bàn.

- Mày, Phong sao lại ở đây.

- Tôi có phúc quá mà, sao cứ bị đuổi ra khỏi nhà là qua nhà tôi vậy, Mi ơi, cứu anh. Anh nhớ mặt đau khổ.

- Không phải bị đuổi, chỉ là bố bắt về quản lý công ty để đi du lịch với mẹ, không tán thành nên đi ở nhờ.

- Trời ơi là trời, đưa tiền đây, tiền thuê nhà, sòng phẳng ha.

- Bị khóa thẻ rồi. Hấn nói như không có gì.

- Còn tao bố mẹ trả sau nhể, chắc chú không dám lấy đâu ha.

Anh nhức hết cả óc, tự dưng lại có lũ ăn nhờ ở đậu thế này.

Buổi chiều

- Tuấn, tao đi siêu thị mua đồ ăn đây, chi tiền.

Anh đành móc ví đưa tiền cho nó, xót thương thay cái ví của anh.

- Tôi đi với, tôi cần mua ít đồ, lúc đi chẳng đem theo thứ gì.

Hấn thật là quý sò tộc à nha, đi ăn nhờ ở đậu mà không đem theo thứ gì để giờ phải đi mua. May mà hấn còn tiền mặt không thì anh ném hấn ra đường rồi. À, hôm nay nó mặc một chiếc áo trễ vai màu cam với chiếc quần jean xanh ôm, thêm đôi giày thể thao trắng nữa. Tóc búi cao, nó đeo theo một chiếc túi xách nhỏ để chứa điện thoại. Hấn hôm nay đối xử tại à nha, như đã nói phía trên là hấn không đem thứ gì hết nên đang mặc đồ của anh- Phong cách chừng chạc. Hấn mặc một chiếc áo sơ mi trắng không thùng, quần thể thao đem với đôi giày trắng cùng hãng với nó. Hấn đeo thêm chiếc mắt kính nữa là pơ phêch mặc dù quả tay hơi fail. Hấn gãy tay không thể lái xe, còn nó thì ô tô không biết, xe máy thì khỏi bàn. Thế là cả 2 quyết định đi bộ, vì ở đây taxi ít lui tới

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Cô Gái Năm Ấy

Hôm sau.

Hôm nay trường nó có một buổi party nho nhỏ dành cho tất cả các học sinh chuẩn trước kì nghỉ Tết.

Nó từ sáng sớm đã dậy rồi, nó mặc một chiếc đầm xòe rút vai màu trắng thắt nơ ở eo. Với những đầm như thế này nó luôn chọn một đôi giày búp bê màu đỏ. Hôm nay nó thắt tóc xuong cá trông cực xinh luôn. Nó lấy túi xách ra khỏi phòng thì như sực nhớ ra điều gì đó, nó đi vào lại, mở hộp trang sức ra, đeo đôi khuyên tai ngọc trai. Thêm tí son môi đỏ cam cho cuộc đời thêm tươi. Hôm nay hấn mặc một chiếc áo phông trắng với quần tây đen. Hấn

khóa thêm áo khoác phong bên ngoài. Còn Anh thì vẫn như bao ngày, vẫn là vest đen quý ông lịch lãm. Ba con người nhanh chóng lên xe đi tới trường X.

Hôm nay các cô gái đều trang điểm thật xinh đẹp để mong người mình thích để ý đến. Mi hôm nay cũng thế, xinh như một công chúa luôn. Cuối buổi tiệc thì tất cả sẽ chụp hình chung. Hấn đứng gần nó, tay nắm chặt lấy tay nó.

Thế mà gần tới tết ba mẹ nó mới về đây, nó phải lôi hết vali đã đem qua nhà anh về.

Sáng nay hấn lái xe đưa nó và hình lí về nhà. Trước khi nó xuống xe hấn kéo nó lại hôn lên môi nó làm nó ngượng chết đi được. Nó vào nhà ngủ một lèo đến chiều thì đi ra sân bay đón bố mẹ. Nó chạy vèo vèo đến cửa sân bay thì A. Nó chạm phải ai đó rồi. Một cô gái rất chi là xinh đẹp à nha, đôi mắt to tròn, hình như là con lai thì phải.

- Em xin lỗi chị.

Cô gái kia phát tay, cười cười với nó rồi đi ra ngoài. Đúng lúc đó thì bố mẹ nó ra.

- Mẹ ơi, bố ơi, ở đây.

Tết năm nay đối với nó thật sự rất vui, mấy năm ăn Tết xa nhà rồi cơ mà.

Hôm 27 Tết hấn dẫn nó đi mua quần áo sắm Tết cơ đấy, nó vui không thể nào tả nổi luôn. Nó được tự tay chọn hoa đào ngày tết, được gói bánh chưng với mẹ. Hôm 30 Tết nó còn được đón giao thừa tung bưng ở nhà anh cơ, lâu lắm rồi nó mới cảm nhận được cảm giác hạnh phúc như vậy. Anh bỏ vào tay nó chiếc vòng tay được tết bằng chỉ đỏ với mặt hình chú heo con và cái chuông kêu leng keng leng keng. Nó tặc lưỡi bảo xấu làm ai đó ghen đừng đòi lấy lại. Là vậy đấy, cảm giác khi được hấn nắm tay cùng ngắm pháo hoa. Lại một năm nữa đã tới rồi, năm mới nhất định sẽ có rất nhiều khó khăn, đau đớn đang chờ hấn và nó ở phía trước, nhưng nó nghĩ chỉ cần hấn mãi nắm tay nó như vậy thì cả hai sẽ vượt qua tất cả những thử thách mà tạo hóa tạo ra. Cảm ơn cuộc sống vì đã để Phong đến bên Vi. Nó nhìn hấn cười đến vui về.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Leo Tường ♥

Hôm nay thế nào mà nó lại ngủ dậy trễ cơ chứ, chạy muốn thực mạng tới trường nhưng nào ngờ. Haiza, phải leo tường thôi.

Nó đi xung quanh trường, may sao cái tường chỗ nhà xe thấp hơn chỗ khác. Nói thấp thôi chứ cũng phải hai mét, nó nhìn mà tặc lưỡi.

Nó quăng cái balo qua trước, chọn một nhánh cây đủ chắc chắn để leo lên.

‘Phập’

Ye, nó đứng đây phui phui tay, coi như đã hoàn thành mục đích.

- Em kia, leo tường vào trường, tên lớp.

Toi rồi, nó quay đầu lại với vẻ mặt ăn năn hối lỗi.

- Thầy ơi, tại đồng hồ em hư đó thầy, em lỡ đi trễ đứng một lần à thầy, thầy tha cho em đi thầy.

- Ha Ha.

Nó nghe thấy giọng cười thì ngoảnh mặt lên.

- Cậu, Phong sao cậu lại ở đây.

Hấn cười cười rồi một tay đút vào túi quần tay còn lại thì kéo tay nó đi vào lớp. Dĩ nhiên giáo viên không dám nói gì rồi, con nhà giàu nó vậy đấy.

Bữa trưa nó đi ăn cùng với anh và hấn.

- Hai người lại cãi nhau à.

Anh thờ dài và trả lời.

- Cô ấy quá vô lý, tôi hết chịu nổi cô ấy rồi.

- Con gái mà, đáng lẽ mày phải đi dỗ chứ, nhận sai một chút xịu là ổn ngay.

Hắn xoa xoa đầu nó, gấp thức ăn vào bát cho nó.

Mẹ nó gọi điện cho nó báo về sớm thế nên chỉ có anh và hắn ở lại.

- Phong, anh không biết có nên nói điều này không.

- Cứ nói.

- Thật ra, trước kia Nhã Hân từng mắc bệnh ung thư. Đó có lẽ là lý do cô ấy rời xa em.

Hắn hơi khựng lại, sau đó lấy điện thoại ra, gọi vào số điện thoại mà dường như đã thuộc lòng nhưng đã lâu lắm rồi không liên lạc. Đầu dây bên kia vang lên một giọng nữ ngọt ngào.

- Alo, Nhã Hân nghe.

- 5h, gặp tôi tại cà phê X.

Cô rất bất ngờ khi người gọi đến lại là hắn nhưng chưa kịp hết bất ngờ thì hắn đã cúp máy. Cô ngồi thần thờ một lát rồi lấy túi xách đi mua đồ chuẩn bị cho buổi gặp mặt tối nay.

Trung tâm mua sắm,

Sau khi chọn được chiếc đầm trắng ưng ý thì cô tiếp tục chọn quà cho hắn. Có lẽ cô đã dần quên mất sở thích của người con trai ấy rồi. Trước kia vì điều kiện khó khăn nên cô chẳng mua tặng được cho hắn một cái gì ra hồn cả, toàn là hắn tặng cho cô thôi. Nhưng bây giờ thì khác rồi, sau vài năm cố gắng làm việc vất vả nơi đất khách thì cô đã có thể mua cho hắn những món quà phù hợp với đẳng cấp của hắn. Mãi mê ngắm nhìn những đồng hồ nổi tiếng và rất thịnh hành thì có ai đó gọi cô.

- Chị Nhã Hân.

Cô quay sang thì thấy nó, từ khi gặp nó cô đã có cảm giác rất gần gũi và mến nó. Nhiều người nghĩ cô là người khó gần nên bảo chảnh, thật ra cô chỉ ngại tiếp xúc với mọi người, còn nó thì luôn tươi cười bắt chuyện với cô.

- Vi Vi à, em mua được đồ chưa.

- Em mới mua được có hai áo phông à.

Nó cười tươi vui vẻ trò chuyện cùng cô.

- Mà em đói bụng quá, hay hai chị em mình đi ăn đi, em mới tìm thấy một quán ăn này ngon lắm.

Nó vừa nói vừa đưa tay xoa xoa bụng.

- Cũng được, chị đang đói.

Thế là hai cô gái bắt chiếc taxi đến một con đường ẩm thực sinh học sinh. Ở đây có đầy đủ các món ăn mà học sinh hay ăn, vừa ngon với giá cả rẻ nên rất đông khách. Hai chị em nhanh chóng tìm một bàn ngồi xuống.

Cô nhìn xung quanh, kí ức một thời bỗng ùa về.

Lúc đó cô làm gì có nhiều tiền nên ăn ở đây là điều tất yếu. Biết cô thích ăn vặt mà lại tiết tiền nên hắn thường xuyên dắt cô đi ăn ở những quán ăn như vậy, lúc nào cũng là cô chén sạch, còn hắn chỉ nhìn cô ăn. Lâu lâu cô mè nheo bảo hắn chế thức ăn rẻ tiền thì hắn mới ăn vài miếng cho có lệ. Mọi người nghĩ hắn tiếc tiền đúng không, nhà giàu thế cơ mà. Nhưng không phải đâu, một lần hắn dắt cô đi ăn nhà hàng xịn đẳng hoàng luôn, thế là sau bữa đó cô cách mặt hắn luôn. Năn nỉ mãi thì cô mới nói là ăn ở nhà hàng tốn tiền hai tháng làm thêm của ba mẹ cô thế là từ đó hắn không dám dắt cô đi ăn sang nữa.

Khi thức ăn được đem ra thì cô mới quay trở lại hiện thực. Một bàn thức ăn thật là ‘thịnh soạn’ à nha, đủ thứ hết luôn. Nào là bánh tráng trộn, gỏi bò khô, ốc buour sốt, cút lộn sốt, ốc hương luộc, bánh tráng cuốn, hai lon coca.

- À, mà lúc này chị chọn đồng hồ cho bạn trai chị à. Nó buộc miệng hỏi.

Cô đỏ mặt, ngượng ngùng trả lời.

- Ủa, đã ba năm rồi không gặp lại, không biết cậu ấy có còn nhớ đến chị không hay quen người khác rồi. Chị đã đi du học mà không nói với cậu ấy.
- Chị xinh thế này mà ai lại nỡ cơ chứ, mà em chắc chắn là chị bỏ đi là có lí do. Chị chỉ cần giải thích là xong.
- Ồ.

Cô gật gật đầu đồng ý với ý kiến của nó. Vì là những món thích ăn nên cả hai nhanh chóng chén sạch sành sanh đến mức cả chủ quán cũng kinh ngạc với sức ăn trâu bò của tụi nó.

- Bye chị, chúc chị thành công nhé. Cố lên.

Cô vẫy tay chào nó rồi cũng bắt một chiếc taxi đi về.

Sau khi về nhà thì cô bắt đầu trang điểm, cô muốn hấn nhìn thấy cô trong hình dáng thật hoàn hảo. Thả tóc ngang vai, bỏ mái thưa, đeo thêm đôi khuyên tai. Hôm nay cô chọn một đầm suông trắng với đôi giày đế bệt hồng nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Sự Thật ♥

Tại quán cà phê.

Cô rất dễ dàng để nhìn thấy hấn, hấn vẫn có thói quen ngồi ở cạnh cửa sổ.

- Phong, không ngờ cậu lại hẹn mình đến đây.

Hấn không vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề.

- Nghe nói cô từng bị ung thư. Bây giờ sao rồi.

Cô rất bất ngờ khi cậu lại biết đến chuyện đó.

- Tớ đã phẫu thuật rồi, bây giờ rất tốt.

- Ủm, tại sao năm đó chị lại bỏ tôi mà đi.

- Tôi...Tôi.

- Có phải vì căn bệnh đó hay tại vì bố mẹ tôi. Tại sao chị lại không kể cho tôi nghe, chị không tin tưởng tôi à. Nếu năm đó chị kể cho tôi hết thì tôi sẽ bỏ tất cả mà đi theo chị rồi. Chị có biết rằng những năm tháng đó tôi đau khổ lắm không. Ở đây, đau, đau lắm này.

Hấn vừa nói vừa đưa tay chỉ vào tim mình.

Cô ấp úng trả lời hấn.

- Tôi, Tôi xin lỗi. Năm đó vì biết bản thân khó mà qua khỏi nên tôi mới phải chọn cách rời xa cậu. Với lại khi đó bố mẹ cậu không chấp nhận tôi nên tôi phải rời khỏi, đó là cách tốt nhất cho cả hai mà.

Ánh mắt hấn đau thương đến lạ lùng.

- Thế tại sao bây giờ, chị còn quay lại.

Đó là câu hỏi mà ngay cả đến cô cũng không giải thích được. Tại sao cô lại lựa chọn quay lại khi mà trước đây cô đã dứt khoát mà rời xa hấn. Tại sao lại lựa chọn quay lại, có lẽ là do con tim mách bảo. Trong suốt những năm tháng ở nước ngoài, cô phải thực hiện trên mười cuộc phẫu thuật lớn và nhỏ mới giữ lại được mạng sống. Trong suốt thời gian đó, cô đã luôn nghĩ đến hấn, ý chí tranh giành sự sống mãnh liệt của cô đến bác sĩ còn phải kinh ngạc và gọi là kì tích. Ngày cô khỏi bệnh cô đã lao đầu vào làm thêm để mong có cơ hội quay về gặp hấn, cô mong ngóng từng ngày để về Việt Nam. Cô phải luôn cố gắng để làm việc mặc kệ những cơn đau sau phẫu thuật cứ thế mà kéo đến, cô luôn cố gắng để trả lại khoản tiền mà gia đình hấn đã đưa cho cô, cô muốn quay trở lại từ đầu với cậu.

Hắn tỉnh ý nhận thấy con gấu treo trên túi xách của cô, là con gấu đôi của hắn và cô, không ngờ đến cô còn giữ món đồ đó.

Cô mở túi xách ra lấy xấp tiền đặt ngay ngắn đặt lên bàn.

- Nhờ cậu đưa giúp cái này cho hai bác, cho tôi gửi lời cảm ơn.

Cô nói rồi đứng dậy quay đi. Đến nước này thì cô không thể cố nín được nữa rồi. Nước mắt cô cứ thi nhau rơi xuống, cô phải lấy tay quạt rất nhiều lần nhưng không thể nào hết được. Đã thế trời còn mưa nữa chứ, chắc ông trời cũng ghét cô mất tiêu rồi. Cô đi lững thững trên đường mặc cho những hạt mưa cứ liên tục hắt vào mặt.

- A,hic hic, không thấy người ta đang buồn hay sao mà còn tông vào, hic hic. Cô được nước khóc òa lên.

=====

Nó đang mặc bộ đồ ngủ màu hồng bánh bèo và xem phim hàn quốc.

- Ai cha, anh này đẹp trai quá đi à.

Nó chăm chú nhìn vào những chàng trai trong bộ phim mà nó đã ng xem

Tiếng chuông điện thoại vang lên làm đánh tan không gian mơ mộng của nó. Nó tức giận quơ lấy cái điện thoại.

- Alo

- Anh Phong có phải là người quen của chị không ạ. Anh ấy đang say bí tỉ ở bar X, chị đến đón anh ấy về giúp với.Nó nghe xong thì vội chạy ra ngoài, mang đại đôi dép.

- Tôi như thế này còn đi đâu nữa đấy hả con.

- Con ra ngoài xú rồi về.

Nó vừa chạy vừa trả lời.

=====

Nó chạy đến thì thấy hắn đang ngồi ở góc, mọi người ở đó cứ nhìn nó với ánh mắt kì lạ nhưng nó chẳng quan tâm. Hắn nằm gục trên bàn với ba bốn chai rượu lăn lóc trên bàn. Nhìn thấy hắn như vậy nó xót lắm, không biết tại sao hắn lại như vậy nữa. Nó đến gần lấy lấy hắn dậy.

- Phong ơi, tỉnh dậy đi.

Hắn nghe thấy tiếng nó thì tỉnh loay hoay tỉnh dậy. Hắn vừa thều thào gọi tên vừa véo má nó. Nó thấy hắn cười cười rồi kéo tay nó, ôm nó vào lòng.

- Cho tôi ôm cậu một lát.

Nó rất bất ngờ về hành động của hắn nhưng vẫn vòng tay qua ôm lại hắn.

- Dù mình không biết có chuyện gì xảy ra với cậu nhưng cậu nên nhớ là dù thế nào vẫn luôn có Vi Vi đây ở bên cạnh cậu.

Vi nó ôm hắn nên không biết rằng có một thứ chất lỏng đang chảy trên mặt hắn.

Sau đó thì nó đưa hắn về tới tận cổng theo địa chỉ mà hắn nói.

- Mẹ, con có chuyện muốn nói. Lên phòng con đi.

Hắn sau khi vào nhà thì mặt hầm hầm nổi nóng. Mẹ hắn cảm thấy hắn có điều gì bất thường nên cũng kiên dè với hắn.

- Con trai gọi mẹ có chuyện gì nào?

Hắn nhìn bà thật lâu, hắn không nghĩ đến người mẹ mà hắn luôn tôn trọng mà lại có thể làm những chuyện như vậy. Bà thấy hắn nhìn bà như thế thì đã biết có chuyện lớn sắp xảy ra rồi. Lát sau thì hắn mới mở miệng.

- Chuyện của Nhã Hân năm xưa, có phải mẹ đã can thiệp vào.

Bà thật sự bất ngờ với câu hỏi của nó. Tại sao nó lại biết cơ chứ, rõ Nhã Hân đã sang nước ngoài sống rồi cơ mà. Chẳng lẽ..

- Con bé nói gì với con, nó đã đồng ý là sẽ không quay lại rồi cơ mà.

- Thật sự là mẹ làm sao, con thật sự không tin nổi là mẹ là người như vậy. Mẹ ra ngoài đi.

- Con à, dù mẹ làm thế nào thì cũng là vì tốt cho con cả thôi. Con nghĩ mà xem, con bé lớn hơn con một tuổi đó. Việc đó cũng không sao, nhưng điều quan trọng là gia thế nó không được tốt, bố thì ngồi tù, mẹ thì làm ở hộp đêm. Nó thật sự chẳng tốt cho tương lai của con, mẹ chỉ muốn nó rời xa con để tốt cho con. Với lại mẹ cũng đã cho nó một khoản tiền xứng đáng để chữa trị rồi còn gì, mà nó còn mặt dày đến nỗi quay lại.

Thật sự thì lúc này hấn đã thật sự mất niềm tin vào người mẹ của hấn rồi. Hấn cười đau khổ, móc trong túi ra một cái phong bì.

- Đây, đây là số tiền mẹ cho cô ấy.

Bà thật sự hết hoảng, bà đi ra khỏi phòng hấn để tránh bão sắp xảy đến.

----- Chờ đợi là hạnh phúc-

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Bệnh Rồi

Sau khi bà ra khỏi phòng, hấn đã đập vỡ mọi thứ. Tiếng va chạm đồ vật làm bà phải run sợ. Hấn ngồi thụp xuống đất mặc cho những miếng mề chai cứ thế đâm vào tay hấn. Hấn khóc, hấn không ngờ là hấn lại rơi nước mắt, hấn tưởng nước mắt hấn đã cạn từ khi cô bỏ hấn mà đi. Hấn còn nhớ như in cái khoảnh khắc ở sân bay năm đó. Hấn níu tay cô cầu xin ở lại, hấn khoảng khắc đó không biết đã làm sai điều gì mà khiến cô giận hấn. Hấn xin lỗi cô nhiều lắm, hấn nói nếu cô ở lại thì hấn sẽ sửa hết tất cả, cô muốn gì cũng được. Thế nhưng cô đã gỡ tay hấn ra và bảo do chúng ta không hợp. Một chàng trai 16 tuổi cứ thế la hét nói yêu cô nhưng cô không hề quay đầu ngoảnh lại. Ít có ai biết, chàng trai đó đã phải hai lần đem đến trại tâm thần. Sau đó khi mời bác sĩ tâm lý gọi về chữa trị thì hấn mới dần bình phục nhưng đã nuôi nấng sự hận thù trong hấn. Từ đó hấn trở nên lầm lì, lạnh lùng không còn hoạt bát như trước kia, chỉ đến khi hấn gặp nó.

Hấn không biết hiện tại bản thân phải làm như thế nào nữa. Phải chăng bắt buộc hấn phải làm tổn thương một trong hai cô gái đó sao. Hấn không muốn như vậy, hấn hỏi hận tại sao năm đó không điều tra rõ ràng để giờ đây cả ba phải đi trong một cái vòng tròn luẩn quẩn. Hấn mệt mỏi lắm rồi, cô hay nó, nhất định phải chọn một sao.

Hôm sau nó không muốn bị hấn chọc quê nữa nên dậy từ rất sớm rồi tắt báo thức ngủ tiếp. Vậy đấy, thế nên nó có kịp ăn sáng đâu.

- Cho em này.

Cô đưa bánh ngọt cho nó. Nó chìa tay ra nhận lấy và nói cảm ơn.

- À, mà chị với người yêu sao rồi.

Cô nghĩ về câu hỏi của nó. Hấn nghĩ sao về cô nhỉ, hôm qua có vẻ hấn thật sự rất tức giận. Cô phải làm sao đây. Cô lắc đầu.

- Ai mà có mắt như mù vậy, chị vừa xinh đẹp vừa dễ thương thế này cơ mà.

Nó nói dăm ba câu với cô rồi đi vào lớp trước vì cô còn phải dọn vệ sinh nữa. Hiu Hiu.

Nó nhìn bàn bên cạnh trống không. Sao lại không đi học nhỉ? Hay tại hôm qua say quá sáng không dậy nổi rồi. Nó mãi nhìn chỗ trống bên cạnh cho đến khi cô giáo gọi trả lời. Nó giật thót mình, là môn lịch sử đấy, nó làm sao mà biết cho được. Thế là cô giáo lắc đầu bảo hồn gửi trên mây rồi. Đúng mà, tâm trí nó giờ chỉ có hấn thôi.

Sau giờ học thì nó quăng cái cặp cho Mi bảo đem về giúp rồi bắt taxi tới nhà hấn. Thật ra thì nó không biết nhà hấn đâu, chỉ là buổi tối đưa hấn về nên mới biết thôi. Không biết tại sao mọi hôm nó không đường nào nhớ nổi số điện thoại của Mi với Tuấn mà bây giờ nhà hấn thì lại nhớ rõ như vậy.

Nó bước vào nhà nó thì. Woa, to quá. Mặc dù nhà nó cũng được coi là to và sang rồi nhưng nó leo vào đây mới thấy khủng khiếp. Nó đi chậm chậm trong nhà, lạ thật, chẳng thấy ai cả. Cái nhà bự như thế này thì làm sao mà tìm ra được phòng hấn bây giờ. Nó mò mẫm đi từng phòng, đến trước căn phòng có cánh cửa màu đen khác nhất so với các phòng còn lại. Linh cảm cho biết đây là phòng của hấn. Nó gõ cửa nhưng chẳng có ai trả lời, nó liều đẩy cửa đi vào.

Nó đi vào phòng thì thấy hấn nằm bẹp dí trên giường làm nó xém mất hồn. Nó lại lay lay hấn, thấy hấn vẫn nằm im như vậy nó bắt đầu lo lắng. Nó sờ tay lên trán hấn, ôi má ơi, nó vội rút tay lại.

Nó vội chạy vào phòng tắm lấy khăn nhưng nước rồi chạy ra đắp lên trán hắn. Hắn dường như cảm thấy dễ chịu nên chân mày cũng không còn nhăn lại như trước nữa. Nó đi ra ngoài tìm bố mẹ hắn.

- Cô Vi, tại sao cô lại ở đây.

Chú quản gia không biết tại sao nó lại ở trong nhà.

- Dạ, cháu bấm chuông nhưng thấy cửa không khóa nên đi vào. Mà sao Phong sốt mà không thấy ai chăm hết vậy ạ.

- Bố mẹ cậu chủ đi công tác nước ngoài rồi, tôi có nấu thức ăn cho cậu nhưng cậu nhất quyết không ăn. Hay cô dỗ cậu đi, biết đâu cậu lại chịu ăn.

- Cháu ạ.

Nó chỉ tay vào mặt mình. Nhận được cái gật đầu từ ông quản gia nó lúi thúi đi xuống bếp. Nó bắc nồi lên bếp định nấu cháo cho hắn ăn. Nó thực sự là không biết nấu nhiều món cho lắm. Chỉ nấu lúi thúi, thấy cái gì thì bỏ hết vào nồi thôi, nó tâm niệm càng nhiều càng bỏ, không bỏ chỗ này thì bỏ chỗ khác. Ông quản gia đứng từ xa nhìn nó cười hiền.

Sau khoảng 15 phút thì cuối cùng bát cháo cũng hoàn thành hoàn hảo. Nó bưng bát cháo lên phòng hắn, hắn lúc này đã tỉnh rồi, đang ngồi ngay ngắn trên giường. Hắn thấy nó thì há hốc mồm, lúc tỉnh dậy thấy cái khăn thì hắn nghĩ là quản gia.

- Nhìn gì mà nhìn, ăn cháo đi này.

Hắn cầm bát cháo mà nhăn mặt.

- Mua ở đâu mà như cám heo thế này.

- Hà, tở, do tở nấu đấy.

Hắn nhanh nhẩu sửa lời.

- Tở nói đùa thôi, nhìn là muốn ăn rồi, heo con làm mà, không ngon sao được.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Là Nó ♥

Nó đắc chí cười. Lúc này thì bụng nó lại kêu Ọt Ọt làm nó xấu hổ muốn độn thổ. Cái bánh mà chị Hân tặng nó cầm rồi đi trực nhật luôn chứ có kịp ăn đâu. Vào lớp thì không thấy hắn nên bỏ cặp luôn. Ra về thì chạy vội đến đây chứ có kịp ăn gì đâu. Hắn kéo nó ngồi xuống, dứt nó ăn. Nó thật hân diện vì lần đầu nấu cháo mà ngon đến như vậy. Nó một muỗng thì hắn một muỗng cứ thế đã hết sạch tô cháo.

Nó đem bát xuống bếp, khi quay lại thì thấy hắn đang ngồi đăm chiêu suy nghĩ. Nó ngồi bên cạnh hỏi hắn.

- Cậu nghĩ gì thế?.

Hắn không nói gì mà chỉ ôm lấy nó. Châm chậm kể.

- Nhã Hân là bạn gái cũ của tở. Trước kia vì hiểu lầm mới chia tay cô ấy, bây giờ mọi hiểu lầm đã được giải quyết. Nhưng bây giờ tở không biết phải làm thế nào nữa, tở chẳng muốn làm cậu buồn.

Chất giọng trầm trầm của hắn cứ thế rơi vào tai cô. Nhã Hân à, chẳng lẽ người mà chị ấy nói lại là cậu. Thế mà nó lại bảo hắn mù cơ đấy, nói ra không biết hắn sẽ giận nó bao lâu nữa.

Thực sự là trong lòng nó lúc bấy giờ chẳng vui gì cả, ai mà vui khi thấy người mình thích nghĩ đến người con gái khác cơ chứ. Người mình thích sao, hắn thậm chí còn chưa tỏ tình nó cơ mà, hay là do nó tưởng bở. Nó tỏ vẻ không quan tâm, phồng má.

- Đi mà lo cho bạn gái cậu ấy, lo tở buồn làm gì.

Hắn biết nó nói lấy nên quay mặt nó lại, véo má nó.

- Không lo cho cậu thì lo cho ai.

Mới nói như vậy mà nó đã thấy ngọt lịm rồi, tim cứ thế đập rộn ràng hết cả lên. Nhưng nó vẫn bình tĩnh mà nói

- Cậu không cần phải lo tở buồn, dù sao thì chị Nhã Hân cũng rất là tội nghiệp. Cậu chỉ cần làm theo con tim của bản thân, chỉ cần cậu tin tưởng tở là được. Dù người cậu chọn chị ấy thì tở cũng sẽ cố gắng mà chúc phúc cho cậu.

Nói thì nói vậy thôi chứ nước mắt nó vẫn rơi là chảy. Nó cố gắng nín khóc nhưng mà không được. Hân nhìn nó khóc mà đau lòng, đưa tay gỡ đầu nó, chùi đi những giọt nước mắt trên má.

- Ngốc.

Có lẽ là hân đã có sự quyết định rồi. Tuy biết rằng năm ấy cô rời xa hân là có lí do nhưng có lẽ thời gian đã làm phai nhòa đi thứ tình cảm đó. Hiện tại, hân đã có nó là đủ lắm rồi, hân không muốn lại làm cho người con gái này thêm đau khổ nữa. Cô đã là quá khứ, người mà hân cầm tay đi tiếp là nó.

Cô mơ màng tỉnh dậy, lấy tay che miệng ngáp ngáp. Cô nhìn trần nhà chớp chớp mắt. Một phút sau thì cô mới nhận thức được việc gì đó đang xảy ra.

- Em tỉnh rồi à, mau tới ăn sáng đi.

Anh đi từ ngoài vào trong phòng, bê theo một bát cháo thịt.

Lúc này thì kí ức từ tối hôm qua đã tràn về hết rồi, cô đập đập đầu bảo bản thân mình ngốc quá.

--- Tối hôm qua ---

Lúc đó Mi mới giận anh và cảm thấy mệt mỏi với thứ tình cảm đó nên hân đi bộ để tinh thần được thoải mái. Không biết một cô gái từ đâu cúi gằm mặt đi va vào anh. Không những cô gái ấy không xin lỗi mà còn ăn vạ bảo anh va vào cô. Anh vốn đang bực mình nên kéo đầu cô gái ấy lên định chửi, anh nhìn ra cô nên ngừng lại động tác.

- Nhã Hân.

- Anh Tuấn, hu hu, Phong ghét em rồi, phải làm sao đây, huhu, em phải làm sao đây.

Cô như được nước khóc òa lên làm hân không biết phải làm như thế nào cả. Đang vận dụng hết tất cả kiến thức dỗ dành con gái ra áp dụng thì cô đã kéo tay hân đi. Cứ thế một nữ kéo tay nam đi đến quán nhậu, cô kéo anh ngồi xuống bàn, kêu hai chai bia với đồ nhắm. Cô đưa chai bia ra cụng với chai của anh, xem như là nước lọc uống hết một phần ba chai.

- Oa Oa, có phải em đã sai không hả anh, có phải năm đó em không nên bỏ đi hay không, giờ em phải làm sao đây, oa oa.

Anh không biết tại sao lại cảm thấy đau lòng thay cho cô nữa. Anh không biết nên khuyên cô như thế nào, anh không muốn đem những thứ trong sách vở ra nói, nhưng anh cũng chẳng biết nói gì nữa. Anh thờ dài cầm chai bia lên.

- Em hãy cứ làm theo những gì mà em cho là đúng.

- Ha Ha, anh thật dễ thương, anh mãi là người anh tốt nhất của em.

‘ Anh’ sao, cơ mà đúng mà, sao anh phải thấy khó chịu đến thế này cơ chứ. Thôi uống cho quên hết sự đời vậy.

Lúc đầu thì cô uống rất hưng hỏ nhưng mà tửu lượng kém nên hết một chai là cô đã lăn say ra ngủ rồi hại anh phải cõng cô về nhà anh vì chẳng biết nhà cô ở đâu.

Cô rất là hủ à nha, cứ như con mèo nhỏ rúc đầu vào cổ anh mà thôi. Lúc đó anh lại nghĩ đến Mi, nhớ chẳng bao giờ ngoan ngoãn nghe lời anh cả, chắc tại anh cưng nhỏ quá đến hủ mất

tiêu rồi.

----- Quay trở lại hiện thực-----

Cô thực ra cũng cảm thấy đói rồi nên vội đi làm VSCN rồi ra ăn cháo.

- Hừm hừm, cháo....an... nấu lúc nào cũng ngon ngon.

Cô vừa ăn vừa tấm tắc khen ngon.

Anh cười hiền, nhớ lúc trước khi nào hân và cô sang nhà anh chơi anh đều nấu cho tụi nó ăn cả. Tụi nó cứ thích món cháo của anh ấy, lâu rồi không có cơ hội nấu cháo cho ai ăn cả nên anh cũng mục nghề rồi.

- Ăn nhanh đi rồi anh cho nhờ xe đến trường cùng.

- Ô kê con tên tề.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bố Mẹ Cô ♥

Hắn thì hôm nay có việc gấp phải thay bộ đến công ty một chuyến nên nó vẫn chỉ ngồi một mình thôi. Trưa thì nó đi xuống căn tin ăn trưa, nó càng buồn thì càng ăn nên lấy một suất cơm với cả ổ bánh mì. Nó cầm thức ăn và nước uống đi ra bàn, nó nhìn thấy cô ngồi đó nên cố né tránh. Nếu là trước kia thì nó sẽ lao tới ngồi với cô ngay, nhưng bây giờ thì khác rồi. Thật không may là cô đã thấy nó và kéo tay ngồi xuống.

- Ngồi ở đây với chị đi.

Thế là cô ngồi huyền thuyên nói chuyện với nó, nào là chuyện cặp đôi tán tỉnh nhau trong lớp, việc sắp được đi du lịch. Cứ thế một người nói một người nghe cứ ậm ừ.

Cô khi được anh Tuấn nói cứ làm theo những gì bản thân cho là đúng thì cô đã quyết tâm làm cho hắn hết giận cô. Giận gì thì giận chứ đường nào cũng hết thôi, hắn thương cô đến vậy mà sao nở cơ chứ. Sau khi nó dành quyền cả một tuần điều tra lịch trình hàng ngày của hắn, biết là sáng nay hắn đang ở công ty nên sau giờ học cô đã bày trò.

Cô đứng trước cửa công ty đòi xông vào nhưng bảo vệ ngăn cô lại ném cô ra ngoài. Cô tức nên chửi rủa bên nhưng vẫn không cho vào hại cô đứng ngoài nắng cháy da cháy thịt.

Tầm hai tiếng sau thì hắn đi ra, cô vội chạy tới nắm tay hắn.

- Phong ơi, đi chơi với tôi đi.

Hắn bất ngờ vì sự xuất hiện của cô, đưa tay gỡ tay cô ra. Cô giờ trò mè nheo hắn, đưa tay ôm ngực bảo khó thở. Hắn thật buồn cười nhìn cô giả đau, vừa nhìn là hắn đã biết cô nói dối rồi. Biết là không muốn liên quan gì tới cô nhưng hắn lại không nở nên vờ không biết giả bộ miễn cưỡng cho cô lên xe. Từ khi lên xe thì cô sượng tận trời mây, thao thao bất tuyệt kể cho hắn nghe về những năm gần đây ở nước ngoài, về thời gian của hai người trước kia. Hắn thì chỉ ngồi đó lướt điện thoại thôi, không để tâm đến cô.

Về đến nhà thì cô vẫy vẫy tay chào hắn rồi vào nhà. Nó vui vẻ tung tang chân sáo bước vào nhà.

- Bà cấm miệng ngay cho tôi, tôi cấm bà bây giờ không được làm ở hộp đêm nữa, ở nhà lo việc nhà.

- Ông có quyền gì mà cấm tôi, không đi có cạp đất mà ăn à. Chừng nào ông giàu đi rồi tôi ở nhà, giờ tôi chỉ mong sao cho con Hắn nó lấy được thằng chồng giàu có để đòi nó lên mây không như tôi lấy phải thằng ngồi tù như ông.

- Ba mẹ, hai người đừng lại đi.

Nó giương ánh mắt căm phẫn lên nhìn bố mẹ. Từ khi nó chưa sang nước ngoài mẹ rất ít khi ở nhà, ban ngày nó đi làm thì bà ngủ, đêm đến nó về thì bà lại đi. Mỗi đồng tiền mà cô làm thêm kiếm được đều bị mẹ cô trấn lột sạch sẽ, khi đó cô rất mong bản thân mình có một gia đình như các bạn khác. Sinh nhật những người khác lúc nào cũng đầy ắp niềm vui, còn riêng cô, sinh nhật cô chẳng ai nhớ, chỉ mình cô ngồi trong phòng tối. Nó khóc, nó khóc cho số phận của bản thân, khóc vì bố đã bị chính người vợ yêu thương sỉ nhục. Cô không biết hắn đã đứng sau cô từ lúc nào. Bây giờ thì hắn đã hiểu ra vì sao trước kia cô không hay kể về gia đình trước mặt hắn, biết tại sao mẹ hắn lại ngăn cản. Hắn cảm thấy cô rất đáng thương, bước tới nhẹ nhàng dìu cô ra xe.

Cô cứ thế khóc nức nở trên xe hắn, cô cảm thấy nhục nhã khi để hắn thấy cảnh tượng đó. Gia đình cô trước kia vốn không như vậy đâu, cô vốn có một gia đình rất hạnh phúc. Bố cô trước kia rất mê mẹ nó, hằng ngày đều qua quán bún riêu nhà mẹ ăn cả. Ông cứ thế lần la tán tỉnh bà, bà là con gái quê nên thấy ông bánh bao với cả lại từ tề nên ưng ngay. Nhưng gia đình ông lại không thích bà vì không môn đăng hộ đối, bắt ông đi rước cô tiểu thư nào đó xóm trên. Ông la hét bảo không chịu, đòi tự vẫn nên cả gia đình chả làm được gì. Bà thế nào lại đại dốt nghe lời ông bảo có cháu đi rồi thế nào gia đình ông cũng chấp nhận vì thương cháu. Đến khi đã có bầu thì không những gia đình ông không đi cưới mà còn từ mặt luôn thằng con trai. Còn bà thì bị dèm pha vì chưa chồng mà đã có chửa làm bố mẹ bà cũng chẳng dám lộ mặt ra đường bảo bà sao mà đại vậy hả con. Nhưng bà chịu hết vì bà tin tưởng ông, không phụ lòng tin tưởng của bà ông đã đem trầu cau sang hỏi cưới bà. Đám cưới cũng chẳng to lớn gì, chỉ có vài người thân thích tới dự thôi. Mẹ ông vì thương con trai nên giấu bố ông đem cho ông một ít tiền con đó là vốn để mần ăn. Nhờ sự tài giỏi của ông mà không ít lâu sau ông đã xây dựng được cơ ngơi, còn có được một thiên thần nhỏ là cô. Cứ ngỡ đó là kết thúc viên mãn nhưng không ít lâu sau ông bị ngồi tù vì chót đại tin tưởng tên cấp dưới, bà vì không quen với cuộc sống nghèo khổ mặc dù trước kia vốn là vậy nên đã đi làm ở hộp đêm- cái nghề mà người người khinh bỉ.

Thế đấy cuộc đời cô thấy cũng na ná phần đầu của câu chuyện rồi. Chỉ không biết rằng hắn có cùng nắm tay cô vượt qua mọi thứ hay không, nếu được thế, cô sẽ không đi vào vết xe đổ của mẹ cô đâu, cô sẽ mãi mãi bên hắn.

Sau đó thì hấn bảo tài xế chở cô đến khách sạn để ở tạm rồi một mình đi bộ về

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Buộc Dây Giày ♥

Hôm sau như mọi ngày nó lại thất thểu đi tới lớp. Nhưng vừa tới lớp thì mắt nó đã sáng trưng lên rồi, chạy đến chỗ bàn của mình.

- Oa, bánh này khó mua lắm cơ đấy, ai tặng mình thế nhỉ.

- Ai tặng cô đâu, tôi tặng anh Phong đấy. Lớp phó văn thể nữ đồng thời là hoa khôi của khối lên tiếng.

Nó trề môi tiếc rề, liếc thấy hấn đi vào nên nói câu chọc tức hấn chơi.

- Đi học còn được tặng bánh cơ đấy, đúng là ba hoa quá cơ mà, ai rước được chắc kiếp trước tội lỗi dữ lắm.

Hấn không nói gì chỉ đi đến bàn đẩy hộp bánh sang bàn nó rồi nằm ngủ.

- Cho à!

Hấn không nói gì nên nó quơ luôn nhận là của mình. Éo le thế nào mà đang định ăn thì trống đánh ngay vào lớp. Lần này là tiết Toán mọi người à, nó ngu bỏ xù ra. Nó muốn chăm chú nghe giảng nhưng cái hộp bánh đâu chịu buông tha cho nó đâu, cứ nhìn chăm chăm nó hoài. Nó biết không thể cưỡng lại được nên mò tay vào học bản ăn vụng. Hấn quay sang thấy nó đang ăn vụng nên lấy tay véo má nó, nó gạt tay hấn ra ý bảo để yên cho bà ăn bánh, thầy phát hiện bây giờ.

- Hai em kia, đứng dậy mau.

Thầy giáo chỉ vào nó và hấn hét to lên tức giận vô cùng Ông thầy dạy Toán này mà dám đụng vô hấn à, chắc ông không biết có ông thầy từng phạt hấn chạy mười vòng vì tội cãi lời thầy thì tối hôm đó nhà ông sáng nhất khu đó luôn.

- Em nữ kia, hả miệng ra.

Cũng phải khâm phục sức nuốt của nó, ăn đến phồng cả má mà nuốt ực phát là hết luôn rồi. Nó mở miệng ra không có thứ gì thì làm thầy tức điên cả máu, lời hai đứa lên bảng giải bài tập.

Mọi chứng minh cái công thức gì đấy, ông nào phát minh ra cái công thức này thì ông tự chứng minh đi sao bắt nó.

Thế là nó với hấn cùng lên bàn giải chung một bài. Nó chắc mẩm kì này tiêu rồi thì liếc sang bài hấn. Wow, hấn thật giỏi à nha, nó âm thầm cảm ơn hấn rồi nhìn đấy mà chép theo. Hình như hấn cũng biết nó chép hay sao ấy mà cố tình đứng viết chậm một chút. Thế là ông thầy không còn lí do nào để phạt tội nó.

Ra chơi nó định rủ hấn đi ăn để cảm ơn thì cô qua tìm hấn. Hấn đi ra gặp cô thì nó chỉ lấp ló ở cửa nhìn theo thôi.

- Phong, tôi cảm ơn cậu nhé, đây coi như là quà tôi tặng cho cậu để cảm ơn.

Cô đưa cái hộp màu xanh được gói kĩ lưỡng ra trước mặt hấn. Hấn lạnh lùng dứt tay vào túi quần đi vào lớp.

Cô với theo bóng người hấn để kéo lại thì ôi thôi lỡ mang giày cao quá rồi giờ chơi với đập mặt vào cửa ngã xuống đất. Hấn quay lại thì hoảng hồn vội bế cô lên đưa xuống phòng y tế. Nó từ trong lớp phóng ra đi với hấn. Cô được các chuyên viên y tế băng vết thương lại cẩn thận nhưng vì sợ quá nên ngất rồi. Hấn với nó đi về lớp.

- Xin lỗi cậu, tớ lại không kiểm lòng được.

Nó ngây ngốc với câu nói của hấn nhưng cũng giả vờ giận.

- Xin lỗi gì cơ chứ, tớ đối với cậu đâu là gì đâu. Chị ấy là bạn gái cậu thì cậu quan tâm là đúng rồi.

Nó nói rồi bỏ đi.

- Cậu đứng lại.

- Xứ, đi mà lo cho chị ấy đi, tớ về lớp.

Hắn vẫn mặt dày chạy tới trước mặt nó.

- Đã bảo k...

Hắn cúi xuống buộc dây giày giúp nó, nó bung ra từ lúc nào rồi. Haizz, đúng là ăn dưa bỏ mà, nhưng mà cảm giác được hắn buộc dây giày nó cứ lâng lâng hạnh phúc kiểu gì ấy. Thế là nó giờ trò trẻ con ra tháo luôn dây giày bên còn lại. Hắn ấy vậy mà không nói gì vẫn giúp nó buộc lại.

- Heo con ngốc ơi là ngốc.

Hắn vừa nói vừa bẹo má nó làm mặt nó đỏ lừ hết rồi đây này, ghét hắn thật đấy.

Lát đi về lên phòng y tế xem chị Nhã Hân thế nào thì nghe nói cô được anh Tuấn giao về tận nhà rồi, đỡ phải tủi thân khi hắn chăm sóc cô. Hắn dứt tay vào túi quần hờ hững nói.

- Hôm nay không có việc gì làm cả nên tớ sẽ lấp đầy kiến thức toán vào não của cậu, đến thư viện thôi.

- Hà.

Nó tròn mắt nhìn hắn, chưa kịp nghĩ thông thì hắn đã đi rồi, chỉ biết cầm đầu chạy theo tên chân dài đó thôi.

- Nào, cậu lấy sách ra đọc lại từ đầu chỗ nào không hiểu cứ việc hỏi.

What? Nó học sang học kì hai rồi đấy, quyển sách nhìn hai trăm trang thế thôi nhưng kiến thức thì khỏi phải nói với một người dốt bẩm sinh như nó. Nó ước trước mặt nó là ngôn tình thì dù có nhiều đến đâu nó cũng nuốt được. Nó thì ngồi đọc khổ sở như thế đấy còn hắn thì lại đang ngồi nhàn nhã xem phim trinh thám. Nói thật chứ thứ như hắn ấy lù đạo diễn nó điên tiết lắm, xem phim mà mới 10 phút đầu là biết ai là thủ phạm rồi thì xem làm chi cho phí thời gian.

Nhân lúc hắn không để ý nó đã ranh ma lòi được cái điện thoại ra, hí hửng lướt web. Ai ngờ mới mở được cái password thì hắn đã lạnh lùng ra lệnh.

- Cất di động vào.

Sốc à nha, làm thế nào hắn vừa xem phim mà lại biết được. Thôi thì nó đành ngậm ngùi cất vào, sao qua mắt được thánh.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Trục Thăng ♥

Nó nuốt được gần 20 trang thì hắn cho bài tập làm, hắn giảng nó kĩ lắm cơ nhưng không biết tại sao nó vẫn lơ mơ chẳng hiểu cái mô tê gì cả. Người lạnh lùng như hắn mà cũng có lúc điên tiết vì nó rồi, máu xông lên tận não. Nó bảo hắn đói bụng nên hắn đi mua đồ ăn cho nó rồi, hẹn là khi quay lại phải làm xong bài tập. Đến khi hắn quay về thì nó cũng làm xong hết rồi, nó cảm thấy bản thân cũng thông minh chứ bộ, ngồi nhâm nhi cái bánh cho thật no bụng.

- Cái gì đây hả Vi, làm bốn bài sai hết 3 bài là sao, tớ đã dặn cậu cẩn thận rồi cơ mà, nhân mà cũng để sai là sao, hết nói nổi với cậu.

Nó lúc này thì sợ thật rồi, nó chưa bao giờ thấy hắn như vậy cả. Hắn cũng thấy bản thân có hơi quá đáng nên cũng nhẹ giọng lại.

- Tớ không biết đâu cậu chứa thứ gì nữa, mang tiếng là du học sinh cơ đấy.

Nó gãi gãi đầu thừa nhận.

- Do bố mẹ tớ bỏ tiền cho tớ qua đây học mà, nhưng mà tiếng anh tớ giỏi đấy nhá, nói mấy người đó hiểu hết đấy.

Hắn đến lạy với nó rồi. Sau một hồi chỉ dẫn lại thì hắn phát hiện không phải nó không giỏi bẩm sinh mà là do nó hiểu chậm với cả ầu. Hắn phải giảng từ từ, giúp nó bình tĩnh, dần dần lấy lại kiến thức, thì may ra nó còn làm đúng.

Lúc đi về thì nó vui vẻ hơn hẳn, bảo nhờ hắn mà nó lấy lại cả vỏ kiến thức rồi. Nó luyên thuyên kể về cuốn truyện nó vừa đọc, truyện kể về chuyện tình đơn phương của tác giả, đến cuối cùng thì lại chọn cách im lặng để lưu giữ mãi tình bạn đẹp để. Nó rẽ sang cuốn truyện mà bây giờ đang hót hòn họt, nó kể có cảnh nam chính lái luôn một trục thẳng riêng đi cứu nữ chính cơ. Hắn thì vẫn tỉnh bơ xoa đầu nó bảo một câu làm nó hụt hẫng mất niềm tin vào cuộc sống.

- Cậu ngốc vừa vừa phải phải thôi, VN mình lái trực thăng riêng họ tưởng gặc cho họ vác súng bắn banh xác à. Ở VN trực thăng chỉ dành do mục đích chính trị và quân đội thôi, cứ ở đây mà mơ tưởng anh lái trực thăng đến tới già nha heo con.

Nó phồng môi uất hận nhìn hấn vì đã phá hỏng tình yêu lãng mạn của truyện, nó thề không đọc truyện đó nữa.

- Muốn thì mai tớ đưa cậu đi chơi trên con siêu xe của tớ.

Tối đó nó không thèm đọc truyện ngôn tình nữa, quyết tâm làm bài tập toán để hấn khỏi chê nó ngu. Điện thoại báo có tin nhắn tới.

{ [Thiên Phong]

- Heo con đang làm gì đấy?

[Vi Vi]

- Đang bận làm bài tập toán.

[Thiên Phong]

- Sốc, heo con nay chăm vậy, nhớ ngủ sớm nhé.

[Vi Vi]

- Không cần quan tâm, muốn đẹp thì phải ngủ sớm. Phong mặt khi ngủ ngon. [Thiên Phong]

- Bà xã ngủ ngon. }

Nó thấy hấn gọi là bà xã thì định nhắn lại bảo không phải nhưng mà cảm thấy cũng vui vui với lại lười nên để đấy luôn.

Nó cũng ngoan lắm à nha, làm bài tập tới 9 rưỡi rồi đi bôi tí son dưỡng để mai khỏi cần thoa son, đó là bí quyết mặt mộc vẫn xinh của nó đấy. Nó vẫn không bỏ được thói quen đọc truyện nên lấy cuốn sách ‘Heo kia em không được ăn nữa’ hôm trước mua được đem ra đọc. Thật ra đọc mấy chương đầu ngán lắm luôn ấy, nhưng càng đọc càng hay, nó thích nam chính quá đi à.

- Vi, dậy đi có bạn qua kia.

Nó vẫn còn đang muốn ngủ

- Kệ đi mẹ à, nay chủ nhật mà.

- Phong ơi, nó còn bận ngủ con ạ.

‘Phong’, lúc này thì nó tỉnh ngủ hẳn rồi, lao xuống giường đi làm VSCN, chọn đại cái áo thun với cả quần jean đen. Búi tóc lên để khỏi biết chưa chải đầu, nó vội lao xuống nhà. Lúc này thì hấn đang ngồi nói chuyện với mẹ nó.

- Nó lớn rồi mà cứ như trẻ con đấy con à, con đừng trách nó.

- Dạ, như vậy mới dễ thương chứ ạ.

‘Trách’ á, hấn có cái quyền gì cơ chứ, nó chưa đám cho vỡ mồm là hên lắm rồi đấy. Nó mang đôi giày thể thao vào rồi đi ra ngoài, nó đang tìm kiếm chiếc siêu xe mà hấn nói.

- Siêu xe của cậu đâu.

Nó nhìn theo tay hấn chỉ. Má ơi, là xe đạp đấy, màu hồng nữa đấy.

- Đây là siêu xe mà cậu nói.

Hấn gạt gạt đầu rồi đi ra dắt xe đạp. Nó ngồi trên yên sau xe rồi mà cứ cười tủm tỉm, nó cười vì cách hấn lái xe.

- Này, cậu không biết lái xe đạp à.

- Mới tập lúc tối hôm qua.

- Hay để tớ chở cho.

Lúc này thì hần đen mặt, không đồng ý. Hần cứ chậm chậm đập xiên vẹo từ lum hết cả làm cho bọn con nít trong xóm cười tung bùng. Hần vậy đấy nhưng học cái gì cũng nhanh, 10 phút sau là bài bình thường được rồi. Nó nhìn thấy áo hần ướt đầm mồ hôi lùn, thương quá cơ. Hần bảo nó muốn đi đâu, nó định bảo đi ăn nhưng mà nghe lời mẹ dặn là đừng lúc nào cũng bắt con trai nghe theo ý mình nên nó cho hần chọn. Ai dè hần chờ ngay về nhà hần, hần bảo là chờ một con heo như nó một lát rồi.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chia Tay ♥

Nó đã tới nhà hần rồi nên chẳng lạ mấy, hần kéo nó lên phòng ngồi xem phim. Dĩ nhiên là hần không thích thể loại sến sảm nó hay coi. Nó cũng chả quen mấy thể loại khoa học viễn tưởng với cả trinh thám. Thế là cả hai quyết định xem phim hoạt hình. Nó có thói quen nằm xem phim nên nó nằm trên đùi hần luôn, nó đâu có biết là khoảng khắc đó đã bị hần chụp lại và đăng lên facebook với caption siêu lãng mạn ‘She is my life’. Hần chả nói gì nên nó cũng chả quan tâm gì, xem được một lúc thì nó thấy hần vuốt vuốt tóc nó. Xem thêm lúc nữa thì nó không thể nào mà tập trung nổi nữa rồi, hần cứ gặm gặm tai nó làm nó đỏ hết cả mặt. Hần tìm đến môi nó mà gặm cắn, nhẹ nhàng thôi nhưng cũng đủ làm toàn thân nó nóng lên. Được một lát thì nó như thiếu oxy đẩy hần ra vụt chạy ra ngoài. Hần biết nó vẫn còn ngại nên cũng không ép nó. Sau đó thì hần nấu cho nó ăn, nó chỉ ngồi nhìn hần làm thôi chứ có biết làm gì đâu mà. Nó cứ nghĩ mãi tại sao người đàn ông hoàn hảo như hần lại đi thích một con vụng về hậu đậu như nó chứ. Nó hỏi hần thì hần lại nhét miếng bánh vào miệng nó rồi gỡ đầu bảo ngốc. Sau khi ăn xong thì nó nhận được điện thoại của Mi. Con nhỏ hét om sòm lên bảo tại nó tới mà xem anh đối xử với nhỏ khốn nạn như thế nào, thế là cả hai lại tức tốc chạy tới nhà anh. Chưa vào tới cửa mà đã nghe giọng nhỏ oang oang rồi.

- Này nhá, tôi nói cho anh biết nhá, tôi trẻ con đó thì sao, anh thích thì anh chia tay đi để tôi còn đi theo thằng khác nhé.

- Chính em nói đó nhá, đừng có mà hối hận, tôi đây gái đó xếp hàng dài đấy.

- Anh thách tôi à, chia tay đi.

Nói xong nhỏ hậm hực đi ra. Hần với nó còn lơ mơ chạy vào hỏi anh.

- Mày với Mi có chuyện gì thế.

Anh day day trán mặt mồm.

- Tôi thực sự quá mệt mỏi với cô ấy rồi, cô ấy quá trẻ con. Tôi đang đi công tác thì nặng nề đòi tôi về chờ cô ấy đi chơi. Một lần thì tôi không nói gì nhưng đây đã là lần thứ ba trong tháng này rồi. Bố tôi vừa mới bị tai nạn giao thông phải nhập viện, cô ấy lại bảo thất hứa vì không chịu dẫn cô đi mua sắm mặc dù tôi đã giải thích rồi.

Nó nghe thấy thì đúng là nhỏ quá đáng thật nhưng mà không đến nỗi chia tay chứ, tính nhỏ từ bé đến lớn đã vậy rồi.

- Mày chia tay thật à, không nín kéo chứ.

Anh gật đầu.

- Có lẽ cả hai thật sự không hợp, nếu đã vậy thì hãy giải thoát cho cả hai.

Hần sau khi nghe xong thì lôi nó ra xe chờ về.

- Cậu nghĩ hai người đó có quay lại không?

Anh chỉ trả lời một câu rất ngắn gọn và súc tích mà sau này nghĩ lại mới thấy là đúng (chắc hay không là do Năm này).

Sau khi về nhà thì nó có gọi điện cho Mi nhưng mà nhỏ chẳng nghe điện thoại. Nó lo lắng cho nhỏ lắm, nó biết nhỏ khi đã đến lúc thì việc gì cũng có thể làm được. Nó có nhắn tin tâm sự với hần nhưng hần bảo hãy để những người trong cuộc tự giải quyết với nhau nên nó cũng bớt lo lắng hơn.

Hôm sau thì nhà trường cho khối 11 và khối 12 đi học câu cá. Nó cứ ngồi đó mà thần thờ, Mi không biết ăn gì mà bữa nay đi học ăn mặc sến sảm, còn đi gạ gẫm trai nữa làm bọn con trai sưng tấy trên mây nhưng chỉ có nó là thấy thương cho nhỏ. Nó ngồi câu cá ngay bên cạnh Nhã Hân vì giáo viên xếp vậy. Cô hỏi nó.

- Em là bạn gái của Phong à.

Nó bất ngờ lắm, tại sao cô lại biết.

- Có phải em đang thắc mắc tại sao chị biết không? Cả cái trường này ai cũng biết hết rồi.

Cô nói rồi đưa nó điện thoại, lúc này nó sốc toàn tập luôn.

- Chắc em cũng đã biết chị là bạn gái cũ của Phong.

Giờ đây, thể loại mình hay đọc trong mấy cuốn ngôn tình à. Tiểu tam sao, tính ra đọc ngôn tình cũng có lợi chứ bộ. Tình tiết này là gì nhỉ, à nữ phụ làm cho nam chính hiểu lầm nữ chính, nó biết phải làm thế nào rồi nhá.

- Vâng, em biết rồi.

- Um, mong em với Phong sẽ hạnh phúc, Phong là một người rất tốt.

Giờ đây, tở về cao thượng à, trong một số ít truyện nữ phụ vẫn như thế này nhưng lòng dạ rất khó lường. Thể loại âm thầm này càng thâm độc hơn.

Lúc cô kéo cần câu thì dây câu đứt làm cô theo quán tính ngã úm xuống mặt nước, dĩ nhiên là hồ này chả sâu rồi, cô còn biết bơi thì làm gì có vụ mà chết với chả đuối. Vậy mà nó lại làm i chang những thứ gì trong truyện nó đọc, hô hoảng tán loạn lên. Thì ai bảo nó làm đúng quá chị, ngay cả tình tiết sau cũng giống nốt. Hắn nghe thấy thì chạy sang nhảy xuống hồ vớt cô lên, lúc đi qua nó thì còn ánh mắt căm giận nhìn nó nữa chứ. Lúc này nó mới thấy bản thân mình ngốc, cảm thấy giống thì không đi xa đi còn đứng đó hô hoảng tùm lum lên nữa chứ.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chuyện Về Mưa ♥

Không biết tại sao cô vẫn bình thường mà tất cả mọi người đều sốt sắng hết cả lên, hẳn cũng vậy, ả cô chạy một mạch đến bệnh viện luôn. Lát sau thì hấn đi vào phòng cô

- Chị không sao chứ.

- Sao trắng gì, nhìn tôi khỏe như trâu đây này, tôi thực ra là chỉ vô tình ngã xuống thôi.

- Chị đừng nói giúp Vi, cô ấy có lỗi thì cô ấy phải nhận.

- Tôi đã nói....

- Chị đừng tốt như vậy nữa được không, tôi sẽ không thiên vị ai đâu.

Lúc này cô thật rất muốn chửi thề à nha, có ai ngu tới mức đó không chứ. Thôi thì cô đã giải thích rồi mà không chịu tin thì cô đành cảm tạ ông trời vậy.

- Oa Oa, cậu có biết lúc tôi rớt xuống nước tôi sợ thế nào không, tôi sợ sẽ không bao giờ nhìn thấy cậu nữa, tôi sợ lắm Oa Oa.

Hắn tưởng cô tui thân nên ngồi đỡ dành.

Sau đó thì anh đến, thì dĩ nhiên học sinh trong trường gặp tai nạn ngay trong buổi học thì hiệu trưởng phải đến thăm rồi. Thế là cô như gặp được người nhà ngồi kể hết mọi chuyện xảy ra cho anh nghe, thế là cả hai người ngồi cười sặc sụa. Không biết tại sao anh với cô gái này lại nói chuyện hợp ý nhau đến như thế, trong khi anh hơn tuổi cô nhiều.

- Em không sợ anh nói với Phong à.

Cô lúc này vẫn thản nhiên như bình thường cười nói với anh.

- Chẳng phải anh đã nói với em là hãy làm gì mà bản thân em cho là đúng hay sao, với lại em chỉ là đang cho bản thân mình một cơ hội thôi, em tin tưởng anh mà.

Tin tưởng sao? Cô gái này lại có thể đi tin tưởng một người là em họ của tình địch, thật sự gây ấn tượng mạnh với anh.

Hôm sau thì cả trường đã đồn ầm lên chuyện nó đẩy cô xuống hồ rồi, cô đi đến đâu cũng bị người ta chỉ trỏ, tức lắm cơ đấy. Nó định gặp hấn để thanh minh nhưng mà hôm nay hấn lại đi đâu mất tiêu rồi. Hôm qua ả người ta tình cùm lăm cơ mà, chắc đang ở bên lo lắng cho người ta rồi. Buổi tối nó đã dành hết thời gian để đi nghiên cứu về những thành phần tiểu tam đó rồi, chắc chắn nam chính sẽ tin tưởng kẻ thứ ba nhưng nó chắc chắn sẽ khiến hấn nhận ra đâu mới là sự thật.

Nó kéo con Mi đang ngồi tán trai ở bàn trên lên, chắc chỉ có nhỏ là tin tưởng nó thôi.

- Mày ơi, mày có tin là tao làm không.

- Mày làm thế nào được, mày chỉ được cái to mồm thôi chứ lá gan thì bé như con kiến.

- Thế Phong có tin tao không mày.

- Mày bỏ quách nó đi, buồn phiền làm gì, cứ như tao đây này, tự do tự tại, muốn làm gì thì làm, mày ra đường thiếu gì thằng theo. Là con gái là phải sống cho tốt vào, đừng phụ thuộc vào đàn ông thôi tha đó.

- Mày... Mày không định quay lại với.

- Mày đừng nhắc lại làm tao mất hứng, cuộc sống của tao không có tên đó có làm sao đâu, tao vẫn sống tốt đó thôi. Lát tao với mày đi mua sắm cho quên sự đời.

Nhỏ nói thì nói vậy thôi chứ nó biết trong lòng nhỏ vẫn còn rất thương anh, nó chơi với cô lâu nên cô rất hiểu nó, nó không dễ dàng quên vậy đâu.

Nhỏ nói là sẽ làm, sau giờ học nhỏ dẫn nó đi xả. Cả hai chạy hết cửa hàng này tới cửa hàng khác. Nhỏ vốn là thiên kim tiểu thư nhà không bao giờ thiếu tiền nên cách mua đồ cũng rất khác. Cô thấy món nào đẹp là mua hết những màu còn lại, thích mà vùng tiền, nó chỉ biết lắc đầu nhìn nhỏ thôi.

- Mày, cái váy này xinh quá đi, mày thấy tao mang có hợp không.

- Được đấy.

- Chị gói giúp tôi tất cả các màu còn lại của cái này.

Sau khi thanh toán xong cái hóa đơn vài chục triệu thì cả hai quyết định đi uống trà sữa. Nó cảm thán

- Woa, trà sữa này ngon nhờ mày.

- Muốn uống nữa thì hôm khác tao với mày lại đi.

- Chỉ có mày là tốt với tao thôi.

- Chắc không đó, hay thấy mấy oppa là chạy theo ngay.

- Hi hi.

Nhỏ rủ nó đi về nhà nhỏ quây, bố mẹ nhỏ đi công tác hết rồi nhưng nó không đi, nói chung là nó cảm thấy mệt rồi, muốn về nhà ngủ. Vậy nên nhỏ cũng không ép, tạm biệt nó rồi lên taxi đi về.

Nó vẫy tay chào nhỏ rồi đi bộ về nhà vì nhà nó cũng không xa lắm. Nó cứ đi, nước mắt vẫn cứ rơi, nó nhìn những cặp tình nhân nắm tay nhau đi trên đường. Họ nhìn nhau bằng ánh mắt say đắm, cứ thế trao cho nhau những nụ hôn ngọt ngào. Nó cảm giác như cả thế giới đang quay lưng lại với nó vậy, chỉ có nó một mình chống chọi với đơn độc. Thảm hơn là trời lại mưa cơ chứ, nó không muốn bệnh đâu, nó còn phải kiên cường chứng minh cho hân thấy nữa. Nó chạy tới chỗ trú mưa gần đấy, nó thích mưa lắm, nó đưa tay ra hứng từng giọt mưa rơi xuống. Một đoạn kí ức trong nó bỗng tràn về.

Hai đứa nhỏ một nam một nữ ngồi nép mình dưới hiên nhà ngắm mưa, đứa bé gái ngây thơ nói với cậu bé.

- Tớ ghét mưa lắm, mưa làm cho người ta bị bệnh, mưa làm cho con người ta chạy hơi chạy hã, đi ra ngoài thế nào cũng bẩn hết cả người.

Cậu con trai tỏ ra trưởng thành hơn, xoa đầu cô bé, bóc vỏ kẹo đưa cho cô bé.

- Mưa không đáng ghét vậy đâu, mưa làm cho con người ta không phải nghe những âm thanh ồn ào của cuộc sống, mưa làm cho con người ta cảm thấy thanh thản hơn. Và đặc biệt, sau cơn mưa có cầu vồng nữa, cầu vồng đẹp như cậu vậy đó.

Thật ra là cô bé nghe không hiểu về đâu đâu, nhưng về sau khen bé xinh là bé hiểu à nha.

- Cầu vồng đẹp lắm à.

- Ủa vậy nên tớ không ghét mưa tí nào cả.

- Nếu cậu thích mưa thì tớ cũng thích mưa.

Có bé cười khúc khích nhìn cậu bé, cả hai lại tiếp tục ngắm những giọt mưa rơi tí tách trên sân.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Không Những Thích Mà Còn Lỡ Yêu ♥

Nghe đến đây thì ruột gan nó mềm nhũn hết cả rồi chả kiên định tí nào cả, sao lời hắn nói lại ngọt như vậy chứ, có bạn trai như thế này thật ghét, muốn nói không cũng không được.

- Cậu phải chờ tớ đi vòng vòng bằng xe đạp hôm trước tớ mới tha.

- Oke bà xã.

Hắn nói rồi hôn chụt vào má nó, sau đó thì cả hai nắm tay nhau về lớp, mọi người thì nhau lấy điện thoại ra chụp, có người còn đầu tư luôn con máy ảnh làm nó ngượng hết cả mặt. Dĩ nhiên tin tức này sẽ lần áp hoàn toàn vụ việc trước kia.

Về lớp thì cũng là lúc trống đánh, nó quyết tâm ngồi xa hắn một chút không thì lại thói cũ dòm bài của hắn mất, nó phải dựa vào năng lực của mình mới được.

Đề cũng khá dễ so với nó, chỉ có câu cuối là hơi nát óc xiu thôi, nó nhìn qua một lượt rồi bắt tay vào làm bài. Nói thực là đây là đề toán đầu tiên mà nó thấy tự tin đến vậy. Nó mất hơn 30 phút thì làm xong những câu bình thường, chỉ còn lại câu hóc búa thôi, cố lên 15 phút nữa. Nó liếc qua thì thấy hắn đã làm xong tám đời rồi, đang nhìn nó với ánh mắt hỏi muốn chép không. Nó lờm hắn, cả lớp ai cũng vò đầu bứt tai cả, có người bỏ bài về nhà ngủ luôn rồi. Nó cố gắng vận dụng hết tất cả những kiến thức đã học đã áp dụng vào, may sao sau 12 phút nó đã làm xong nháp, giờ chỉ cần chép vào là xong, nhưng bài dài lắm, sợ không kịp. Đúng như nó dự đoán, quả thật là không kịp, thầy đã bắt đầu kêu hắn đi thu rồi. Đáng lẽ công việc này là của lớp trưởng cơ nhưng vì thầy thấy hắn làm xong rồi nên cho đi thu luôn. Hắn liếc qua nó rồi bắt đầu đi lên phía trên thu bài, hú hồn là khi hắn thu hết cả lớp rồi tới bàn nó thì nó đã làm xong, nó thờ phào nhẹ nhõm.

Xin lỗi vì đã chen ngang nhưng mình mới lập một page cho cả đại gia đình mình, mọi người vào đó nói chuyện với mình nhé

Link:<https://www.facebook.com/goccuangoc>

Nó cất sách vở vào balo rồi đi ra cổng với hắn.

- Á, hình như tớ làm sai kết quả câu 12 rồi, tức oi là tức mà.

Hắn lại véo mặt nó.

- Sau này chồng nuôi.

- Nhưng mà tớ hi vọng kì kiểm tra này lắm, với lại tớ cũng không muốn phụ lòng tin của cậu.

- Nếu Vi đã nói vậy thì hay là Phong lên đi sửa cho Vi nhé.

- Đừng, dù sao thì tớ cũng đã cố gắng hết sức rồi, mặc xác cho ra sao thì ra.

Trên sân trường có một nam một nữ nắm tay nhau đi về, họ chả quan tâm cả thế giới nghĩ gì vì với họ đối phương là cả một thế giới.

Nó không biết hắn đã gọi điện cho quần gia đem xe đạp tới từ lúc nào nữa, hắn thực hiện đúng lời hứa chở nó đi vòng vòng khắp thành phố.

- Vì muốn ăn gì không?

- Tớ á, tớ muốn ăn kem.

Thế là hắn lại đeo nó tới tiệm kem mà nó hay ăn, nó kéo hắn vào bàn rồi vẫy tay với chị phục vụ.

- Lâu lắm rồi mới ghé quán chị nha Vi, bạn trai em à, đẹp thế.

Nó đỏ mặt định nói không phải nhưng mà hắn đã nhanh miệng cướp lời.

- Có bạn gái xinh đẹp lắm chị à, mọi nơi mọi lúc đều phải đẹp.

Cả hai chọn kem dâu và trà xanh. Nó thấy kem thì mắc đã sáng rõ nên rồi, chỉ chăm chú ăn kem thôi làm mặt ai đó cáu rồi. Hắn múc một thìa kem trà xanh đưa tới miệng nó, nó mừng rỡ há miệng ra thì hắn quay đầu múc lại đi vào miệng hắn.

- Hừ, cậu treu tở.

Lần này hắn lại múc một muỗng như thế nữa đưa tới, nó giận không thèm ăn, hắn xin lỗi thì nó mới ăn. Hắn cứ thế mà xoa xoa đầu nó làm tóc rối bời luôn.

Nó thấy hắn cũng tội tội nên bảo chỉ cần đeo nó về nữa thôi, ai ngờ đi ngang qua cái hội chợ làm nó không kiềm chế lại được kéo hắn vào. Nó đi ngay tới quầy đồ ăn hàn quốc, kéo tay áo hắn chỉ vào bánh gạo cay với cả kimbap, hắn biết ý nên móc ví mua cho nó. Nó khi được ăn thì bỏ mặc luôn cả thế giới, chỉ chăm chú nhìn vào mấy em bánh gạo với kimbap dễ thương. Lúc nó quay lên thì thấy mặt hắn đen sầm lại, nó lúc này mới nhận ra là bản thân vô tâm nên ghìem đứt cho hắn ăn. Sau khi chén sạch gần hết mấy quầy đồ ăn hàn quốc thì nó mới đồng ý để hắn thả về. Nó ngồi sau xe ngâm nga hát bài MY EVERYTHING.

Em sẽ nói anh nghe, anh nghe về đại dương xanh

Em sẽ hát anh nghe, anh nghe bản tình ca em với anh

Ta sẽ nắm tay nhau đi chung trên từng con phố quen.

Là la là lá la là lá la là la

You are my everything

Là la là lá la là lá la là la

You're enough'n the best to me.

Em luôn ước mình được ôm lấy anh mỗi sớm mai

Trao anh những lời ngọt ngào thiết tha, oh my boy

Những tia nắng vàng sau cơn mưa

Những con phố hàng ngày đi xa đón đưa

Mùi hương thân quen còn in trên vạt áo.

* Sometimes you make me cry

But I don't wanna say goodbye.

- Hoàng Thiên Phong, em thích anh.

Tuy hắn đang lái xe nó không thấy vẻ mặt hắn như thế nào nhưng nó thấy lưng hắn khẽ run lên, lát sau thì hắn mới lên tiếng.

- Vì, tớ không những thích cậu, mà còn lỡ yêu mất rồi

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Đi Xem Bóng Rổ ♥

Nó nghe hắn nói những lời đường mật đó mà tim đập rộn rang hết cả lên rồi, mặt đỏ còn hơn trái cà chua luôn. Nó vòng tay ra ôm hắn, nó không cần biết mai sau như thế nào nhưng bây giờ nó biết hắn cũng thích nó, cả hai trái tim đang dần hòa chung nhịp đập, có hắn ở bên vậy là đủ rồi.

Nó ăn tối xong thì leo lên giường luôn, tại nó quá buồn ngủ rồi, tối qua thức khuya học bài mần. Tiếng chuông điện thoại nó reo, nó thấy số lạ nên cũng ngờ ngợ.

[- Alo.]

Bên đầu dây bên kia chỉ có tiếng cười thôi, chả nhẽ thằng này dòng họ gì với mấy ông viễn thông à. Nó tích đức toan đập máy để bên kia đỡ tốn tiền.

[-Nhớ cậu quá.]

Nó nghe nhầm không vậy, là giọng hấn đó.

[- Sao, cậu biết số điện thoại tớ, tớ nhớ là đâu có cho số cậu.

- Hi, tớ gọi hỏi bố mẹ vợ.

- Gan cậu lớn lắm rồi đó.

- Bố mẹ cậu còn quan tâm hỏi tớ với cậu như thế nào nữa cơ.

- Thế cậu nói gì rồi?

- Bí mật, mà cậu đang làm gì đấy.

- Tớ chuẩn bị đi ngủ thì cậu gọi tới phá đám đấy.

- Thế à, Vi ngủ ngon nhé, thương cậu lắm cơ.

- Tớ chả thương cậu đâu. Tớ đi ngủ để giữ gìn nhan sắc]

Nó cúp máy rồi ngồi đó cười cười như một con tằm, mẹ nó đi qua phòng thấy vậy tưởng nó bị gì xém ném nó vô bệnh viện.

Trời hôm nay bỗng dung trở rét, nó thì cứ cuộn vào chăn mà ngủ thôi, trời lạnh như thế này ngủ mới đã. Nhưng mà nó phải lồm cồm bò dậy vì hôm nay trường nó có trận bóng rổ với trường bên nên hiệu trưởng bắt trường đi hết cho người ta thấy lực lượng trường mình đông. Mặc dù nó có thể nghỉ mà hiệu trưởng chẳng dám phân nân nhưng mà hấn trong đội bóng rổ nên nó phải đi thôi. Nay đi xem bóng rổ nên nó chẳng phải mặc đồng phục. Nó mặc áo sơ mi trắng với quần jean cạp cao, thêm cái áo khoác dạ xám dài nữa. Nó lấy cái mũ len để tận tít trong còng của cái tủ ra đội, lâu lắm rồi chưa có lần nào rét như thế này. Nó lấy đôi giày thể thao đen ra mang, đeo luôn khẩu trang cho nó ấm. Hấn thì hôm nay vẫn qua đón nó nhưng mà hình như không đứng cửa xe như trước nữa mà là trong xe, chắc do rét quá. Nó run rẩy hết cả người, gõ gõ cửa xe. Hấn liếc sang cửa rồi lạnh lùng lên tiếng

- Muốn xin chụp ảnh chung thì để hôm sau đi, bạn gái anh hay ghen lắm.

Nó bực mình gõ cửa tiếp.

- Đã bảo là để hôm sau mà, sao Vi lâu ra thế nhở.

Lần này thì nó hết chịu nổi rồi, bỏ khẩu trang ra hét.- Mẹ cha nhà anh, cóng chết đi được.

Lúc này hấn nghe giọng của nó thì mới quay sang.

- Hi hi, do cậu mang khẩu trang nên tớ không biết, mau vào xe đi.

- Kêu người ta là bạn gái mà lại không nhận ra, ai khổ như tôi không trời.

Hấn kéo tay nó đang lạnh cóng vào túi áo hấn, nhẹ nhàng xin lỗi.

- Xin lỗi cậu mà, đỡ lạnh chưa.

Ngọt làm sao cơ chứ, tại sao nó lại có người bạn trai phúc hắc như này, không chỉ riêng nó mà chắc cô gái nào nghe hấn nói câu này chắc cũng đỏ rằm rằm hết mặt. Giờ nó mới để ý là hấn chưa mặc đồ bóng rổ, tóc mọi hôm vuốt keo mà hôm nay để mái hấn đẹp quá. Hấn mặc áo gió đen dày lắm, đi giày trắng, cả khăn choàng trắng nữa. Hình như tủ đồ hấn chỉ có hai màu này thôi hay sao ấy. Nó dù gì cũng từng ở nước ngoài nên cái lạnh này đối với nó cũng bình thường. Vì trời mưa nên ô tô không đi nhanh được, tận 20 phút mới tới được nhà thi đấu.

Đến nơi thì hấn bảo nó cứ ra ngồi hàng ghế chờ với mọi người, hấn đi thay đồ thi đấu. Nhưng nó giờ trò trẻ con không chịu đi.

- Nhờ ai thấy tớ xinh quá tới bắt chuyện với tớ thì sao, tớ không biết là con tim có nghe theo lí trí không nữa.

- Cậu dám.

- Sao lại không, cậu làm gì được tớ.

Hấn cúi người xuống hôn nhẹ nhàng lên môi nó, chỉ nhanh chóng như chuồn chuồn lướt qua thôi nhưng vẫn làm mặt nó như tôm luộc. Nhưng vì mặt nó đã dày hơn rồi, với cả thời tiết lạnh nên hấn không biết được nó ngại ngùng đỏ mặt. Đúng lúc nó thấy Mi đi vào nên kéo nhỏ đi luôn cho đỡ ngại.

- Lạnh ngắt như thế này mà còn bắt đi làm gì cơ chứ.
- Coi bóng rổ hay mà mày.
- Đúng là nó bênh bạn trai chăm chăm
- Chứ sao. Nó khẳng định quyền sở hữu.

Đúng là trường bên đi cổ vũ rất ít, bị dân số trường nó lấn áp cả. Mà dân bóng rổ bên trường kia toàn mấy thằng đen đen gầy gầy xấu chết đi được, trường nó thì toàn trai xinh, trắng bóc, đặc biệt là hấn.

Khi cả hai đội ra sân thì không biết là dân bên trường đó đi đâu hết rồi, chỉ nghe thấy hò hét cổ vũ cho trường nó, điển hình là bạn nữ bên cạnh nó.

- Bạn ơi, bạn thấy anh đứng đầu không, đẹp trai quá đi.
- Cũng được.
- Cũng được cái gì, quá đẹp ấy chứ, cho mình xin facebook của bạn ấy đi.

Nó biết là trang cá nhân của hấn quá chừng người theo dõi nên chắc thêm một người cũng chả sao.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Mê Cậu Được Không ♥

Cậu cứ tìm tên Hoàng Thiên Phong, ai có nhiều lượt theo dõi nhất chính là cậu ấy.

- Cậu tốt quá, cảm ơn cậu nha.

Hết hiệp một thì cả hai đội đều không được điểm nào, giờ nghỉ giữa hiệp cả lũ ò lên đem nước cho hấn. Nhưng mà nó biết điều gì sẽ xảy ra mà.

- Đồng quá đi, anh ấy chẳng nhìn thấy mình luôn.

Sang hiệp hai thì trường nó ghi được 4 điểm, bên kia ba thôi. Lúc nghỉ giữa hiệp hai và hiệp ba dài hơn nên hấn nhắn tin cho nó.

[- Thấy tứ sao nào, 4 quả tứ trọn 3 quả rồi đó.

- Hừ, nãy cậu lấy bao nhiêu chai nước.
- Ghen à.
- Ừ, tứ ghen đấy. Nói là làm bạn trai tứ mà còn đi thả thính à.
- Heo khờ lắm, chỉ thương heo thôi.
- Mai tứ phải giảm cân xem cậu còn gọi tứ là heo hay không.
- Tứ cảm nhá, phải mồm mồm mới dễ thương. Lát tứ dẫn cậu đi xem phim.
- Nhớ đấy, đem giải thưởng về cho tứ.

Lúc hấn đi ra sân còn nháy làm cả khán đài ò ầm ầm lên. Sau hai hiệp nữa thì số điểm của cả hai trường ngang nhau nên phải đấu thêm trận phụ. Trận cuối là thời khắc quyết định của cả hai đội. Cả khán đài lúc đó hò hét cổ vũ ghê lắm, nó thấy trán hấn ra rất nhiều mồ hôi. Đến những giây phút cuối cùng thì đội bên trường kia lại vào được một trái. Trường nó lực lượng đồng nên gào thét dữ lắm, tức vì trai đẹp trường nó lại bị thua bọn xấu quắc kia. Nhưng mà dân trường kia bu lại hấn nhiều lắm, bao đời đội thua mà lại được hoan nghênh hơn cả đội thắng. Nó biết hấn sẽ buồn vì trước giờ chưa lúc nào hấn để thua cả nên nó chờ hấn trước phòng thay đồ. Eó le thay là nó chịu hết nổi rồi nên chạy vội vào nhà vệ sinh, lúc hấn đi ra thì không thấy nó nên định gọi.

- Phong, tôi muốn hỏi cái này. Lúc này thì Nhã Hân đi tới.

Hấn gạt đầu đồng ý.

- Cậu với Vi đang quen nhau à.
- Ừ, xin lỗi chị nhưng mà...
- Hai người có vẻ rất hợp nhau đấy, hạnh phúc nhé.

Thật ra thì phải khó khăn lắm cô mới nói ra được câu này đấy. Cô thật ra không muốn làm kẻ xấu đi phá hoại tình cảm của người ta. Nếu người đó đã có một tình yêu mới thì cô sẽ lựa chọn cách rời đi. Nói rồi cô xoay người bước đi mà lòng cảm giác thoải mái hơn nhiều.

- Cậu vừa nói chuyện với ai đấy.
- Không có gì.
- Cậu đừng buồn nữa nhé, không thắng thì cũng chẳng sao cả.
- Tớ xin lỗi vì đã thất hứa.
- Đừng nói nữa mà, đi xem phim thôi.
- Ừ

Hắn đòi gọi tài xế đến đón nhưng mà nó nằng nặc đòi đi xe buýt nên hắn đành chiều nó. Lên xe buýt thì hết chỗ nên cả hai đành phải đứng. Hắn luôn để tay đỡ đầu nó vì sợ lỡ có thắng gấp đầu đập vào đầu thì khổ. Nó nhìn hắn cười suốt thời, thương hắn lắm ý. Có lúc xe thắng gấp nhưng không đến nỗi nào mà nó vẫn va đầu vào ngực hắn và ôm luôn, bảo xe thắng gấp quá nó sợ. Hắn nghe thì càng lo lắng cho nó, cảm tiết đi xe buýt. Hình như từ khi quen hắn mặt nó càng ngày càng dày thì phải.

Phim mà bọn nó chọn thì đến tận hai tiếng sau mới chiếu nên hắn đưa nó đi ăn gà – thật ra là nó ngay tầng dưới rạp chiếu phim. Đến nơi thì nó nhận trách nhiệm đi order gà với cả nước uống, ở đó có một anh nhân viên khá là đẹp trai nhưng thua hắn một chút. Anh đó còn mở lời chọc nó.

- Em xinh quá, cho anh xin facebook đi anh tặng em một ly trà sữa.

Oai, thật sự là tặng à, tốt quá, chỉ là facebook thôi mà lo gì. Nó lấy điện thoại trong túi ra mở facebook lên thì nó cảm giác sau gáy lạnh toát. Nó quay lại thì thấy hắn mặt hầm hầm kéo tay nó đi.

- Vì một ly trà sữa thôi mà cậu như vậy à, nếu cậu muốn tớ mua tớ mua trà sữa san bằng nhà cậu luôn.
- Nhưng nó là miễn phí mà, chỉ có tài khoản facebook thôi chứ có cho số điện thoại đâu.
- Còn cái à, cậu có từng cho số điện thoại tớ chưa.
- Cậu...cậu ghen à.
- Tớ không ngờ cậu, cậu chỉ là một con heo ham ăn thôi.
- Hức hức, tại sao cậu lại mắng tớ, dù gì tớ cũng cho cậu số rồi còn gì, hức hức, ghét cậu lắm.

Hắn thấy nó khóc thì lung tung không biết phải làm như thế nào, thôi thì đành ngọt sau này rước về nếu không nghe lời thì 'mỗi năm một đũa'.

- Ngoan, heo kia đừng khóc nữa, tớ sai rồi, do tớ ghen lung tung.

Nó nghe thấy hắn nói thì nín khóc hẳn, thấy hắn cũng tội với cả do nó đi cho facebook trai lạ trước mặt bạn trai mà.

- Tớ cũng xin lỗi, do tớ sai.

Hắn nhéo má nó rồi đi lấy gà với với nước. Trà sữa thì vẫn được tặng thêm nhưng là do hôm nay tặng kèm thêm cho các cặp đôi.

- Cậu thấy chưa, thắng cha ấy chẳng tốt với cậu gì đâu.

Nó thấy gà thì mắt sáng trưng lên, quơ lấy gà mà xé ăn.

- Heo kia em không được ăn nữa.
- Hà, tại sao lại không?
- Cậu có nghe tớ nói gì không?
- Hi hi, tớ không nghe thấy. Mà sao lúc này cậu thay đồ lâu thế?

- Hừ, hiệu trưởng đề xuất tố vào đội tuyển bóng rổ quốc gia.
- Thế nào, cậu đồng ý chứ.
- Không.
- Sao vậy.
- Di chứng từ hôm gãy tay trước chưa hồi phục hẳn, sợ luyện tập nhiều sẽ xảy ra vấn đề.
- Ô, tất cả là do tố, do tố mà cậu mới bị như vậy, tố đã gây rất nhiều phiền phức cho cậu phải không?
- Đam mê tố cũng chẳng phải là bóng rổ.
- Thế cậu mê gì?
- Mê cậu được không.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Lần Đầu Tiên ♥

Sao hần cứ thính ngáp tràng thế, tim nó đập hoài chắc nổ tung quá.

Sau khi ăn xong thì cả hai đi mua bắp và nước vào rạp chiếu phim. Phim bọn nó chọn là ‘Thanh Xuân Của Tôi Có Cậu’, phim rất nhẹ nhàng phù hợp với những người trẻ như nó.

Khi xem xong thì nó vui vẻ lắm luôn, nắm tay nó đi về. Hần nhìn bề ngoài thì lạnh lùng thế thôi chứ cũng lãng mạn lắm luôn á.

Anh mới vừa bước xuống xe, mở cửa nhà thì một con cún nào đó lao vào ôm chân anh. À nhầm, Nhã Hân. Cô nín nín tay anh.

- Đi bar với em đi, đi uống bia ăn mừng.
- Anh thì không sao nhưng em chưa đủ tuổi họ không cho vào đâu.
- Vậy à, em chưa nghĩ đến. Em thấy trong phim họ đi bar vui lắm. À, em nhớ có một Student Bar ở gần nhà em. Đi với em nha, nha, đi đi mà.
- Ok, bỏ chân anh ra rồi lên xe.

- Zô.

Cô cụng chai với anh.

- Ăn mừng vì em thực sự thoát khỏi thứ tình cảm quái quỷ kia rồi. Không biết tại sao là em chẳng buồn nữa, tưởng sẽ khóc te tua toi bởi chứ.
- Em... em thật sự không hối hận.
- Không hối hận.

Anh lúc này lại cảm thấy mừng cơ đấy, hay có lẽ là anh thích cô rồi. Không, chắc chỉ là vui vì mừng cho bà chị họ thôi, anh vội vàng phủ nhận.

Cô với anh cụng chai bia corona. Tuy là rượu nhẹ thật nhưng với một con người tửu lượng kém như cô cũng say bí ti rồi, còn với anh như chưa uống. Bất giác anh đưa tay sờ lên gương mặt xinh đẹp phúc hậu của cô, bất chợt cười. Anh cồng cô ra xe, nhét cô vào ghế phụ rồi đi qua mở cửa xe ngồi vào ghế lái. Anh cố gắng đi chậm một chút, anh có cảm giác muốn lưu giữ giây phút này lâu hơn. Cô thì ngà ngà say lâm bầm với anh.

- Đáng chết, tại sao anh lại đẹp trai thế, đẹp hơn cả cái tên Phong luôn.

- Hừ. Anh nhân nhậ trả lời cô.

- Anh đẹp trai gì đó ời, làm bạn trai tôi đi.

Cô nói rồi lao tới hôn lên má anh rồi ngồi cười. Anh lúc đó tim đập thình thịch, đầu phải là lần đầu được hôn, à không chỉ là thơm thôi mà. Vì cái thơm đó mà anh phải tập vào lề đường để bình tĩnh lại rồi mới lái xe đi tiếp.

Anh đưa cô lên phòng cho khách, khác với dáng vẻ lúc nãy, giờ cô lại giống một con mèo yên ổn ngủ say trong ngực anh. Anh để cô xuống giường rồi đi ra, nào ngờ cô trong mơ kéo anh lại, quấn quýt như thế nào đó mà anh lại nằm đè lên người cô, môi chạm môi. Cô lúc đó lại bảo nóng kéo kéo cái áo thun lên. Anh gõ nhẹ chớp muỗi cô.

- Hừ nhé.

Nói thật chứ nếu là thằng khác là nó ôm cô ăn sạch sành sanh rồi đó, ai như anh mới chỉ ăn được phân nửa thôi

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Tớ Chả Đuổi Được ♥

Nó với hấn đang đứng ngay cổng trường.

- Đi bộ vui cậu nhí.

- Chả vui. Hấn lạnh lùng đeo headphone nghe nhạc.

- Cậu không biết đi bộ là cách giảm cân tốt nhất à.

- Hóa ra là vì lí do này. Hấn lấy tay捏o mũi nó.

- Mai cậu tự đi bộ một mình đi, tớ không có nhu cầu giảm cân.

- Ờ, chắc tớ bỏ luôn ý tưởng này quá.

Nó ngó băng quơ thì nhìn thấy cô.

- Chị Nhã Hân.

Hấn nghe tiếng nó thì cũng quay lại, lúc này thì cô vừa bước ra khỏi xe mà ‘nhắm mắt’ cũng biết của ai. Nhã Hân chạy thực mạng lên lớp không thèm quay lại.

Nó với hấn đứng chờ anh ra rồi bắt chuyện, nhưng mà chỉ có nó hóng hớt thôi.

- Đây, sao hai người đi chung thế.

- Tôi đang theo đuổi cô ấy đó chị à.

- What? Mày bỏ Mi thật sao? Xác định kĩ chưa.

- Mi chỉ như em gái thôi, tôi thật sự nghiêm túc với Nhã Hân.

- Mày...

Nó chưa nói hết câu thì hấn đã kéo tay nó đi.

- Heo con đừng nhiều chuyện quá.

Nó trề môi đi theo hấn.

Ra chơi thì nó nằm gục lên bàn luôn rồi, mấy tuần này toàn ôn tập thôi nên nó nản lắm rồi. Nó kêu kêu người đang đọc Conan bên cạnh.

- Tớ đói.

- Cậu nghĩ là mới sáng sớm bắt đi bộ mà ai không đói.

- Tớ lười vác xác xuống canteen.

- Thế thì nhìn.

Phũ, phũ quá phũ, tại sao hần không được như bạn trai người ta chứ.

- Hần không đi tao với mày đi, tao cũng đói. Đã đến lúc bốn tiểu thư ra tay. Mì ngồi bàn trên quay xuống.

- Nhưng tao không đem tiền.

Nó liếc qua hần, thật sự bữa giờ toàn đi với hần thôi nên chả bao giờ mang ví cả.

- Mày nghĩ bốn tiểu thư giàu ngang ngửa nhà hần như tao mà không có tiền ư. Nhỏ sờ sờ cái túi, ơ mà hôm nay nhỏ cũng không mang ví thật. Nhỏ cười hì hì.

Lúc này cả hai nhìn vào hần, hần bỏ cuốn truyện xuống.

- Sao, muốn nhờ vả à.

Nó ngoan ngoãn như cún con mắt sáng ngời gật gật đầu.

- Thật mệt với cả hai người.

Hần đứng dậy rút tay vào túi quần đi trước, nhỏ với nó đi sau.

Nhà ăn.

- Hai cô nương ăn gì.

- Cho em cái bánh là được rồi. Nó cười tươi.

- Anh đẹp trai ăn gì em ăn đó. Nhỏ mặt đều nhìn hần làm nó nhìn nhỏ với ánh mắt kiêu ‘ Đụng vào chồng bà bà thiên’

Sau đó thì hần đi lấy đồ ăn. Nó chợt bỗng thấy anh Tuấn đi đằng sau cô, mà chị Nhã Hân có vẻ né tránh lắm. Nó sợ nhỏ nhìn thấy nhưng thật không may là nhỏ đã thấy rồi nhưng dừng dừng lắm. Có lẽ nhỏ từ bỏ thật rồi.

Hần mua bánh cho nó kèm theo ly trà sữa luôn, mua cho nhỏ thanh kẹo cao su làm nhỏ tức xì khói.

- Không phải bảo tôi ăn gì ăn nấy sao.

- Thằng chó, tin lát tôi đốt cặp cậu không.

- Vừa hay tôi tính mua cặp mới. Hần cười đều.

Lát cuối giờ nó lấy hết sách vở bỏ vào balo rồi đưa hần mang hộ, thành thói quen rồi.

- Nay cậu rảnh không, có mấy bài hóa nãy tớ không hiểu lắm.

- Chắc không, công ty có cuộc họp quan trọng hơn một tiếng nữa thì được.

- Vậy cho theo tới công ty cậu với, tớ muốn xem Hoàng Tổng kiêm bạn trai tớ làm việc như thế nào.

- Đi.

Dạo này nó cứ đi cùng hần thôi nên chả cần xe nhà hay xe đạp gì cả, quen rồi.

Đến công ty thì nó phải choáng ngợp trước sự to lớn của nó, nhỏ hơn công ty nhà Vi nhưng đây chỉ là công ty con, công ty mẹ nghe đâu nằm bên Úc nên bố hần mới không về nhà thường xuyên.

Hần đi thay đồ rồi, chỉ còn nó trong phòng thôi. Từ lúc đi vào nó đã để ý cô nào cũng xinh đẹp với cả chân dài hết, y chang công ty tuyển chọn người mẫu. Có một chị thư kí trẻ dễ thương lắm mới mang nước vào cho nó. Hần thay một bộ vest đen trông trưởng thành hơn hần, khác với vẻ baby boy, cool boy bình thường.

- Cô thư ký công ty cậu xinh nhỉ.
- Đều có năng lực mới vào được chân thư kí, do bố tớ chọn kĩ lưỡng.
- Ồ.
- Ghen à, ghen cũng biết làm sao giờ, tớ cũng chả đuổi được. Hấn cười cười.
- Vợ ngồi yên đây nhé, chồng qua kí hợp đồng.

Nó gật gật đầu, lúc đó thì thư kí đi vào lấy tài liệu hợp đồng.

- Tổng giám đốc, công ty bên đối tác đến rồi.
- Ừ.

- Hợp đồng này phần trăm lợi nhuận sẽ rất cao cho quý công ty, nếu thực hiện theo hợp đồng thì doanh thu tăng rất nhanh, đảm bảo trong nửa năm sẽ hồi được vốn đầu tư. Sau đó thì bên quý công ty sẽ được hưởng 40% tổng thu nhập. Nếu hủy hợp đồng sẽ phải bồi thường con số gấp 3 vốn đầu tư ban đầu, nếu quý công ty chấp nhận hợp tác thì xin kí vào đây. Mong là cả hai công ty sẽ hợp tác vui vẻ. Thư kí trình bày với bên phía đại diện công ty kia.

- Chúng tôi sẽ kí.

Lúc đó thì ánh mắt của ba con người liếc ra phía ngoài cửa. Một cô gái đưa tay lên che miệng ngáp, tay kia gãi gãi đầu nhưng trông vẫn rất thanh thuần đáng yêu. Nhưng nó thì lại đang có một suy nghĩ rất khác. ‘Mẹ, công ty gì to thấy bà, đi tìm nhà vệ sinh hoài không thấy’

- Với điều kiện trong buổi gặp lần sau người đi cùng tổng giám đốc sẽ là cô gái kia.

Lúc này thì Hoàng tổng mặt đầy vạch đen, nhướng mày.

- Tôi không đồng ý, nếu không muốn hợp tác nữa thì mau rút khỏi công ty tôi.

Cô thư kí rất hốt hoảng với thái độ của Hoàng tổng, bọn kia chọn ai không chọn, chọn ngay người của tổng giám đốc. Nhưng cũng mang tiếng là thư kí nên cô kéo vạt áo của hấn, nói nhỏ.

- Tổng giám đốc, dự án này thật sự rất lớn, chính chủ tịch đã là người chủ động bảo kí hợp đồng.

Mặt hấn thậm chí chẳng có gì thay đổi, chẳng lo sợ gì.

- Tôi cho ông 15 phút để suy nghĩ cho kĩ.

Hấn nói rồi đi ra ghé sô pha ngồi.

- Vì oi là Vi, sau này chắc chỉ nhốt cậu trong lồng kín thôi, chả dám cho ra ngoài.

Điện thoại hấn kêu lên, thì ra là bố hấn.

- Alo.

- Mày dám không kí hợp đồng của ba mày hả con, ông đây đập mày chết.

- Ba cập nhật thông tin nhanh quá, họ gọi điện cho ba mà.

- Con thông minh đó, nghe nói là vì một cô gái à, nhục quá đi con oi.

- Ba oi, cho con hỏi một câu nhé.

- Mày định giờ trò gì với bố hả con.

- Người ta yêu cầu người phụ nữ của ba đi gặp mặt thì mới kí hợp đồng ba chịu không. Hay con nói với họ là ba chấp nhận nha.

- Hà, hủy, hủy ngay lập tức, bọn nó thật không nể mặt ba mà.

- Nghe nói dạo này mẹ hơi bị thích mẩu đàn ông mập, bụng phệ đấy.

- Thằng chó, con có phải là con ba không, ba phải chạy về canh mẹ đã.

Hắn cười đều, đi ra phòng họp.

- Tôi nghĩ kĩ rồi, tôi sẽ kí.

Thật ra hợp tác với công ty Phong Nghi có lợi nhuận rất cao, và lại còn mang lại tiếng tăm nữa chứ, hàng đồng công ty muốn hợp tác mà không được. Lúc này thì cô gái đó lại lạng qua lần nữa, lần này thì cô vui vẻ tung tang đi về phòng.

‘ Wa, thoải mái dễ sợ’

Người đi nhìn nó với ánh mắt tiếc nuối, với lấy hợp đồng kí tên nhanh chóng.

- Hợp tác vui vẻ.

- Hợp tác vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Gà Ngon Ngon ♥

Phòng hán.

Hắn vừa về phòng thì thấy nó đang ngồi nghịch điện thoại, selfie sống ảo. Hắn lại nhéo mũi nó trách móc.

- Gớm nhỉ, mới vào công ty mà đã đi quyến rũ trai rồi, phải phạt cậu mới được.

Nó làu bàu.

- Tớ có đi quyến rũ ai đâu.

- Còn cãi. Lấy sách vở ra học mai lên.

Nó hậm hực mở cặp lấy sách vở.

- Tớ không biết phân biệt mấy cái chất này

- Ủ, lật sách ra trang 92.

Ồ, thiên tài à, đúng là có thật luôn này.

- Tìm chất trong cái bảng này đi rồi làm theo. Còn bài nào không biết nữa không.

- Có, còn môn Vật Lí nữa, chán môn Lí dễ sợ.

Hắn nhìn vào cái đề bài rồi chỉ nó.

- Thực ra đề dùng sắc đẹp lừa cậu. Hắn nói rồi lấy bút gạch chân cần phải giải ra trước khi bắt tay vào làm bài. Lúc này thì nó mới hiểu ra, lấy bút ra giải. Hắn thì đi giải quyết mấy cái báo cáo doanh thu của công ty. Nó làm lí xong rồi thì lòi tiếng anh ra nhìn.

- Cậu ơi, đậu hà lan tiếng anh là gì?

- Peas.

Lần này thì nó cảm thấy nhục thật, hôm trước còn khoe tiếng anh giỏi mà nay phải đi hỏi hắn một từ vựng. Nhục, nhục, nhục.

Nó làm xong hết rồi mà hắn vẫn chưa xong nên nó nằm chộp mắt một lát. Hắn vươn vai ưỡ oải sau khi giải quyết xong, nhìn đồng hồ thì đã 1 giờ chiều rồi. Hắn lấy áo khoác mặc rồi đi ra chỗ nó lay nó dậy.

- Vi ơi, dậy đi ăn thôi.

- Ừm... tớ ngủ mà.

- Dậy đi ăn gà.
- Gà gà, gà đâu?

Hắn xoa xoa đầu nó, kéo nó dậy rồi dắt đi ra ngoài công ty. Mọi người cứ nhìn nó làm nó ngại chết đi được. Hôm nay nó được hắn dẫn đi ăn gà KFC, gà mà nó cực kì thích ăn. Nó ngồi ăn gà mà hắn xé cho, vui vẻ nhâm nhi nước ngọt. Nó cũng bắt chước hắn ngồi xé một miếng thật to + khoai đưa tới miệng hắn. Hắn há miệng ra ngậm lấy, không biết vô tình hay cố ý mà lưỡi hắn lại chạm vào tay nó nữa.

- Vì này, cậu thích chó hay mèo.

Nó nhai đến phồng cá má, đâm chiêu suy nghĩ.

- Tớ thích chó hơn.
- Thế à, tớ chẳng thích chó.
- Tại sao, chúng đáng yêu thế cơ mà.
- Vì tớ thích cậu nhất.

Nó đang ăn nghe hắn nói thì sặc luôn cả gà, hắn vội đưa ly nước cho nó.

- Cậu đọc ở đâu đấy.
- Tớ đọc trên mạng.
- Thôi thôi, dẹp đi, sến súa chết đi được.

Hắn mặt buồn buồn.

- Thế cậu không thích à, tớ nghiên cứu cả đêm đó.
- Cậu xem tớ làm mẫu cho cậu xem.

Nó lấy khăn chùi miệng, ngồi ngay ngắn, mắt chớp chớp nhìn hắn.

- Phong ơi, tớ nói nhỏ với cậu này. Đời này, tớ có hai lần tập đi khó nhất. Một là lúc nhỏ tập đi bước đầu tiên, hai là lúc chạy về phía cậu.
- Tớ vẫn luôn thích cậu, như $\sin^2\alpha + \cos^2\alpha$, trước sau như một.

Sau hai câu đó thì nó giả mặt thành thật, ngại ngùng nói.

- Câu tán tỉnh đó là tớ copy đó, nhưng tình cảm tớ dành cho cậu là thật lòng.
- Đấy thấy chưa, tha thính là phải như thế.

Hắn lúc này đen mặt, không ngờ là con heo nhỏ của anh lại có tài tha thính như thế, đã thế từ nay về sau hắn sẽ giấu nó thật kĩ để người ta khỏi dòm ngó.

- Cậu thử đi tha thính người ta như thế đi.
- Cảm ơn cậu đã gợi ý.
- Cậu dám.

Lần này thì hắn tức giận thật rồi, ừ thêm xé gà cho nó ăn nữa luôn. Thế là nó phải ngồi rồi rít xin lỗi.

- Cậu đừng giận mà, tớ biết lỗi rồi. Phong đẹp trai ơi, tớ đói, tớ thèm thịt gà cậu xé cho, ngon lắm luôn ý.

Hắn lừ mắt nhìn nó, lần này hắn quyết tâm giận nó thật lâu cho nó chừa. Nó cảm thấy giọng ngọt như mía lùi của nó hết tác dụng rồi nên đôi sang chiêu khác. Uất tức nặn ra mấy giọt nước mắt.

- Hừ, tớ chả thèm chơi với cậu nữa đâu. Cậu vô tâm lắm, làm bạn gái cậu chả thích tạo nào, toàn bị cậu ăn hiếp thôi. Tớ cảm thấy tớ như một con dờ khi suốt ngày phải đi theo cậu, xin lỗi cậu, đêm về nằm mơ về cậu. Là do tớ ngu nên mới phải lòng thích cậu, hu hu.

Hắn thật sự không giả lơ được nữa rồi, hắn rất sợ nó khóc. Những giọt nước mắt nóng hổi ấy rơi xuống như là ngàn mũi dao ghim vào tim hắn.

- Ngoan, tớ sai rồi, tớ xé gà cho. Lát tớ dẫn cậu đi mua cái này.

Hắn vừa nói vừa lấy gà tiếp tục xé cho nó, nó lấy tay quyết đi nước mắt. Xem ra là nó biết điểm yếu của hắn là gì rồi, dám giận bà hả Phong.

Như lời hắn hứa thì sau khi đi ăn xong hắn dẫn nó đi đến trung tâm thương mại. Thật sự là nó chưa bao giờ đi lên tầng 10 cả, tầng ‘con nhà giàu’, toàn đồ hiệu thôi, lơ ngơ lên đó không mua gì thì nhục mặt nên nó không bao giờ lên. Lúc này thì hắn dắt tay nó còn sợ gì nữa, hắn giàu thế mà ỉ. Nó thật sự được mở rộng tầm mắt với bao nhiêu món đồ đẹp, các nhãn hiệu nổi tiếng, những món đồ giá 7 số 0 trở lên. Hắn kéo tay nó đi đến trước cửa hàng vòng tay.

- Cậu mua vòng tay cho ai vậy.

- Cho cậu, thay thế cho chiếc vòng cậu tự tay ném đi.

Nó thực sự thấy có lỗi nhiều lắm, vòng người ta tự tết đem cho mình thì lại vứt đi. Nó đưa tay đến trước mặt hắn khuôn mặt hối lỗi.

- Tớ biết lỗi rồi, cậu cho tớ xin lại cái vòng.

Hắn giận lấy.

- Chả phải cậu chê xấu còn tự tay ném đi hay sao.

- Ai làm thế bao giờ, vòng tay cậu tự tết cơ mà, quý lắm, độc nhất vô nhị. Cậu xem trong trường, à không trong nước này có cái nào so sánh được không.

Hắn cười cười nheo mắt nó.

- Khéo nịnh lắm, nhưng tớ muốn người yêu của tớ phải được tặng một món quà đáng hoàng, tiêu tiền vì cậu không được nói là phung phí.

Nó nghe thấy lời hắn nói thì trong lòng dâng lên một cổ ngọt ngào khó tả, cười tươi khỏi cần tươi luôn.

- Thương cậu quá.

Hắn để nó mặc sức chọn lựa kiểu vòng tay, nó thích lắm, lần đầu được thấy nhiều thứ đẹp như thế này. Nó chợt nhìn thấy một cặp vòng tay hình nút thắt rất đẹp, ý chỉ tình cảm sẽ luôn gắn bó, không bao giờ rời xa nhau. Nó lấy tay chỉ cho hắn thì hắn gật đầu. Thế là nó lấy luôn cặp đó, bảo người ta khắc thêm chữ vào vòng. Một vòng khắc LVF ♥ dành cho hắn, cái còn lại khắc LPF ♥ cho nó. Điều đặc biệt nhất ở đây là nếu hai chiếc vòng ở trong bán kính 1m thì sẽ phát sáng, của nam màu xanh, của nữ màu hồng. Vì là phiên bản giới hạn nên giá thành cũng hơi đắt một chút, nghe đâu người sáng tạo ra là một người rất nhỏ tuổi. Nó hí ha hí hửng đi ra xe, đoạn xoay người lại đi tới gần anh cho chiếc vòng phát sáng. Nhìn nó cứ như trẻ con lên ba vậy, nó tới mẹ nheo mắt trả cho nó chiếc vòng đó kia, nó bảo sẽ đeo cả hai cái, coi như chứng minh nó thích hắn như thế nào. Vì độ mê nheo của nó đã thành tình rồi nên hắn rút cuộc cũng đồng ý, nhẹ nhàng đeo cho nó. Cả hai con người dắt tay nhau đi ra khỏi trung tâm thương mại dưới ánh mắt ghen tị của biết bao nhiêu người.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

- Đây, anh đừng đi theo em nữa, anh theo em từ lúc chuông reo luôn rồi đấy.

- Anh hộ tống em về nhà.

- Em chả cần.

- Nhưng anh sợ người yêu bị người ta dòm ngó.

Cô ầm ứ dậm chân lên chân anh làm anh thốn đến tận trời xanh, cả nhấc theo cô. Đến nhà cô thì cô đóng cửa lại cái rầm, nhốt anh ở ngoài. Anh thờ dài thườn thượt, xem ra phải mất nhiều thời gian đây.

- Cháu là bạn của Hân à.

Anh lúc này mới quay người lại, đánh giá người đàn ông trung niên trước mặt một lượt. Tuy người này đã lớn tuổi nhưng vẫn toát ra khí phách hơn người. Anh chắc chắn đây là bố của Hân, thôi thì làm quen với ông chú này trước đã rồi tính sau, anh lễ phép nói.

- Dạ vâng, cháu sang chơi mà Hân chả cho cháu vào.

Ba Hân cười tươi.

- Đây, vào đây với Bác.

Hân thì mãi cúi cúi trong bếp nấu ăn nên chả biết có ‘sói’ vào nhà. Hân lúc về nhà đã thay bộ đồ bộ màu xanh, bung mâm com lên cho ba.

- Ba ơi, ăn com thôi.

Cô đang nói thì khựng lại với hình ảnh bố cô và anh đang nói chuyện vô cùng hăng say đến mức khi cô bước lên ba cô còn chả biết.

- Này, anh còn mặt dày theo em à.

- Hân, ba dạy con ăn nói như vậy à.

Cô dung dăng khó chịu, tại sao ba cô lại tin tưởng một con người quen biết chưa được mấy phút như vậy chứ. Cô xuống bếp lấy thêm bát cho anh, bới com cho anh và ba.

- Cái Hân nó trên trường như thế nào hả con?

- Dạ, Hân học khá tốt, được rất nhiều bạn bè yêu mến.

- Vậy thì bác cũng mừng cho nó. Thôi ăn, ăn đi con, biết là không ngon như nhà con nhưng chắc không đến nỗi nào chứ.

- Em Hân nấu ăn ngon lắm ạ.

Anh nhìn sang nó đang trề môi găm găm đũa, đáng yêu chết mất. Nếu không phải ngại vì có ba cô ở đây thì có lẽ anh đã tới hôn vào đôi môi căng mọng kia rồi.

Khi ăn xong thì bố cô đi nằm, cô đi rửa bát. Anh không biết phải làm gì nên ra vườn ngồi hóng mát, lâu lắm rồi anh chưa có cảm giác thoải mái như vậy. Được một lúc thì anh nghe thấy tiếng bước chân, anh chắc chắn đó là của ai.

- Anh tha cho em đi được không, em chỉ muốn như trước kia được làm em gái của anh thôi.

- Anh không thể, anh nhận ra anh thích em mất rồi.

- Không cần phải thấy ấy nấy vì chuyện kia đâu, em chả quan tâm lắm.

Cô nói vậy thôi chứ trong lòng cô cực kì để ý đến chuyện đó, vốn dĩ cô muốn dành nó cho đêm tân hôn, nhưng giờ đây, có lẽ cô đã thật có lỗi với người chồng tương lai của cô.

- Không phải, anh thật sự thích em.

- Anh thích em thì sao cơ chứ, bố mẹ anh sẽ chấp nhận một người con dâu có gia cảnh không tốt như em sao.

Lúc này thì cô bật khóc thật sự. Trước đây, vì gia cảnh của cô mà cô đã phải lựa chọn rời xa người con trai cô yêu đến quên cả bản thân. Bây giờ, cô lại vì gia cảnh mà phủ nhận tình cảm của người ta dành cho cô.

- Đừng khóc, ngoan, bố mẹ anh sẽ tôn trọng quyết định của anh. Anh đã lớn rồi, có thể tự quyết định cuộc sống riêng của mình.

Anh ngồi nói chuyện với cô một lát thì cô giúp việc gọi điện đến.

- Cậu chủ, cậu mau về nhà đi, có cô nào cứ nằng nặc đòi gặp cậu.

- Được rồi, tôi về ngay.

Anh cất điện thoại rồi quay sang nựng má cô.

- Anh về nhé.

- Chứ có ai muốn anh ở lại đâu.

----- Ai tìm tôi.

Anh sau khi cất xe thì đi thẳng vào nhà.

- Dạ cậu, cô này.

Anh nhìn theo tay của di giúp việc thì lấy một cô gái mặc quần đùi áo phông nằm trên sofa bấm điện thoại. Thấy anh về thì nhỏ hớn hờ ngời dậy.

- Anh về rồi.

Anh điềm tĩnh ngồi trên ghế sofa đối diện, anh nhú mồm khi nhìn thấy tách cà phê trên bàn.

- Di, pha cho cô ấy ly nước cam

Nhỏ vui vẻ khi thấy anh quan tâm nhỏ.

- Anh đã nói em không được uống Cà phê nữa mà.

Nhỏ trề môi.

- Em đến đây làm gì.

- Bố mẹ em đuổi em ra khỏi nhà rồi.

- Ở đây ăn cơm tối, lát anh đưa về.

Nhỏ hậm hực nhìn anh, tại sao anh lại không hiểu cơ chứ. Là nhỏ muốn quay lại nên mới qua nhà anh đấy. Bố mẹ nhỏ xem nhỏ là vàng bạc kim cương đá quý làm sao mà đuổi cho được.

Anh bước lên lầu thì nhỏ cũng chạy theo, lấy đầu dụi dụi vào tay anh.

- Em sai rồi, khi mất anh em mới thấy anh quan trọng như thế nào. Bọn bạn em nó cứ bảo em ngu, nói anh đúng là cực phẩm, bỏ tay ra là có kẻ hốt. Thời gian qua nhớ anh chết đi được.

Anh đẩy đầu nó ra đi vào phòng sách.

- Hóa ra là em chỉ muốn khoe với bạn em về anh à.

Nhỏ giờ mới cảm thấy nói sai, lắc đầu ngoay ngoay.

- Đâu có đâu.

Anh ngồi xuống ghế, nghiêm túc nói với nó.

- Thật sự anh chỉ xem em là em gái thôi.

- Ai bảo thế cơ chứ, trước kia chúng ta đã có thời gian vui vẻ hạnh phúc đó thôi. Anh còn giận đúng không, em xin lỗi mà.

Anh lắc đầu.

- Nhưng gần đây anh mới nhận ra tình cảm anh dành cho em không phải là tình cảm nam nữ. Cô ấy đối với anh rất quan trọng.

Nhỏ mắt đỏ hoe, tức tối nhìn anh.

- Có phải chuyện mọi người đồn gần đây là thật không. Cô ta có gì tốt hơn em chứ. Đỉnh nào em không tốt em có thể sửa mà, xin anh đấy.

Anh lấy áo khoác kéo nhỏ xuống lầu, đẩy vào xe.

- Anh đưa em về.

Trong suốt chuyến đi không ai nói với ai một tiếng nào cả, mắt nhỏ thì cứ đỏ hoe. Đến ngã tư thì nhỏ lên tiếng.

- Dừng xe.

Anh nghe theo lời nó, xuống mở cửa xe. Nhỏ mệt mỏi đi xuống xe, khi đi còn để lại một câu.

- Em ghét anh.

Anh cười, thà cứ để nhỏ ghét anh như vậy đi có khi còn tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Trả Bài Kiểm Tra ♥

[TP: Heo con ngủ chưa]

Hiện tại thì nó đang nằm lăn lóc trên giường để học bài, nó toàn học trên giường thôi. Nó lấy miếng tảo bỏ miệng rồi nhắn tin với hân.

[- Tớ chưa, đang học bài.

- Mai tớ không đến đón cậu được.

- Ê, thế mai tớ lết bộ à.

- Ủ, đòi giảm cân mà.

- Tớ bỏ ý định đó rồi.

- Xe tớ mai đi bảo trì, không đi xe đạp đâu, bị chụp hình đăng báo thì khổ.

- Rõ làm màu, hôm trước còn đèo tớ đi.

- Vậy nhé, học bài đi, mai mua đồ ăn cho.]

O, thế thôi á. Thôi đành học bài vậy. Nay nó học siêng hơn bình thường, giải hết các bài tập toán rồi chuyển sang hóa. Nó cố gắng làm hết các đề ôn tập mà thầy cô cho rồi còn lên mạng tìm hiểu thêm về những cái chưa biết nữa. Bữa giờ nó bỏ bê luôn mấy ông tổng tài rồi, chắc mấy tổng buồn lắm, thôi thì nghỉ hè rồi cày tiếp. Nó ăn hết tảo rồi đem xuống nhà bếp. Bật FM lên nghe rồi đi ngủ, nó nghe nói làm như vậy sẽ giúp thoải mái hơn và thông minh hơn nữa.

Hôm nay nó mặc đồng phục như thường ngày, đội mũ đen cool ngầu, mang cả khẩu trang và áo khoác nữa.

- Con ăn sáng rồi hãy đi.

- Dạ con có hẹn ăn sáng với bạn nên đi luôn đây.

Nó đi ra tới cửa thì nhớ cái gì đó nên quay lại.

- Bố, mẹ. Ai chờ con đi học đi.

- Tha bố, chân bố bị bong gân.

- Mẹ bạn ở nhà chăm sóc bố con. Vú về quên rồi. Xe đạp con đâu, đòi mua rồi xem đi được mấy lần.

- Xừ, con không thèm nhờ nữa.

Nó nói rồi đi ra khỏi nhà, đi được một đoạn thì nó đã cảm thấy mệt mỏi nắng nóng rồi. Nay là mùa hè mà.

- Ai khổ như tui không trời.

Nó lết xác được tới trường thì mệt bỏ hơi tai. Nó không thèm giữ hình tượng gì hết cởi mũ xuống phe phẩy quạt. Ai đó thì đã chờ nó ở cổng rồi.

- Mệt lắm à.

Nó tức tối lắm rồi, vừa nhìn thấy nó mà hân chỉ nói đúng câu mệt lắm à. Thử đi bộ dưới trời nắng như thế này đi rồi hân biết.

- Nhìn mà không thấy à.

Hân đưa tay lau mồ hôi cho nó.

- Tớ lại phạm lỗi rồi, tớ có mua xôi cho cậu này, ngon lắm.

- Tha cho cậu lần này.

Nó hí ha hí hửng chạy lên lớp ngồi ăn hộp xôi gà. Thấy nó ăn hùng hổ quá nên hân chỉ ăn một ít rồi đưa hết cho nó. Nó vui vẻ cười tít mắt nhìn hân.

- Cậu là tốt nhất.

Tiết Toán.

- Hôm nay thầy sẽ trả bài, thông báo trước là điểm cao nhất là 9.25.

Nó lúc này hồi hộp đến cong cả não rồi mà thầy cứ nói chuyện không đâu vào đâu làm nó nóng hết cả ruột.

- Heo con phải bình tĩnh chứ. Hấn nói rồi nắm lấy tay nó.

Lúc lớp trưởng phát bài thì nó che tịt hết cả mắt luôn. Cao nhất thì nó cá là của hấn rồi, nó chỉ mong đúng 5 đúng 6 là ok rồi. Nó nghe loáng thoáng lớp phó chán nản than phiền với con 7.5 điểm, chắc kì này nó toi rồi.

- Mở mắt ra đi này.

Lúc này nó mới chậm chậm mở mắt ra, đập vào mắt nó là con số 8 sang chảnh đứng im đó. Nó chớp chớp mắt vài lần như không tin vào mắt mình, cảm tờ giấy cười phát điên lên làm cả lớp quay lại nhìn nó với ánh mắt kì thị.

- Là mơ đúng không Phong, tớ được 8 điểm cơ đấy.

Hấn cốc đầu nó, đau quá, là thật đấy, nó được 8 điểm Toán cơ đấy. Lúc đó thì thầy giáo mới lên tiếng để dẹp đi cái chợ chồm hổm này.

- Các em học hành như thế nào vậy hả, cho khó một chút mà be bét hết thế à. Cao nhất là Phong 9.25, nhì là lớp trưởng với một sách 8.5, ba là phó văn thế 8.25. Và tư là Vi. Mi với Mi lần này lại thấp nhất lớp, hai người mà không lo học thì đừng hồng mà lên lớp.

Nó giờ mới để ý đến Mi, bài của nhỏ hình như rất thấp thì phải, thấy nhỏ vò nát tờ giấy luôn, xách cặp đứng lên đi ra khỏi lớp. Con nhà giàu nó có lợi thế đấy, ông ấy chửi thì mặc chứ có làm gì được nó đâu.

Tiết chủ nhiệm

- Năm nay anh 'trưởng' trường ta tổ chức một cuộc chơi trước khi chính thức thi.

- Anh trưởng muôn năm. Cái lớp ào ào hò hét tán loạn.

- Hoạt động diễn ra hai ngày một đêm ở Đà Lạt, buổi tối sẽ có văn nghệ nên lớp mình ai tham gia nào.- Cô ơi để Thiên Phong đi cô, Thiên Phong biết đàn đó cô. Lớp trưởng đứng lên nêu ý kiến.

[TP: Heo con ngủ chưa]

Hiện tại thì nó đang nằm lăn lóc trên giường để học bài, nó toàn học trên giường thôi. Nó lấy miếng tảo bỏ miệng rồi nhắn tin với hấn.

[- Tớ chưa, đang học bài.

- Mai tớ không đến đón cậu được.

- Ê, thế mai tớ lết bộ à.

- Ủ, đòi giảm cân mà.

- Tớ bỏ ý định đó rồi.

- Xe tớ mai đi bảo trì, không đi xe đạp đâu, bị chụp hình đăng báo thì khổ.

- Rõ làm màu, hôm trước còn đèo tớ đi.

- Vậy nhé, học bài đi, mai mua đồ ăn cho.]

Ồ, thế thôi á. Thôi đành học bài vậy. Nay nó học siêng hơn bình thường, giải hết các bài tập toán rồi chuyển sang hóa. Nó cố gắng làm hết các đề ôn tập mà thầy cô cho rồi còn lên mạng tìm hiểu thêm về những cái chưa biết nữa. Bữa giờ nó bỏ bê luôn mấy ông tổng tài rồi, chắc mấy tổng buồn lắm, thôi thì nghỉ hè rồi cây tiếp. Nó ăn hết tảo rồi đem xuống nhà bếp. Bật FM lên nghe rồi đi ngủ, nó nghe nói làm như vậy sẽ giúp thoải mái hơn và thông minh hơn nữa.

Hôm nay nó mặc đồng phục như thường ngày, đội mũ đen cool ngầu, mang cả khẩu trang và áo khoác nữa.

- Con ăn sáng rồi hãy đi.

- Dạ con có hẹn ăn sáng với bạn nên đi luôn đây.

Nó đi ra tới cửa thì nhớ cái gì đó nên quay lại.

- Bố, mẹ. Ai chờ con đi học đi.

- Tha bố, chân bố bị bong gân.

- Mẹ bạn ở nhà chăm sóc bố con. Vú về quên rồi. Xe đạp con đâu, đòi mua rồi xem đi được mấy lần.

- Xừ, con không thèm nhờ nữa.

Nó nói rồi đi ra khỏi nhà, đi được một đoạn thì nó đã cảm thấy mệt mỏi nắng nóng rồi. Nay là mùa hè mà.

- Ai khổ như tui không trời.

Nó lết xác được tới trường thì mệt bỏ hơi tai. Nó không thèm giữ hình tượng gì hết cỏi mũ xuống phe phẩy quạt. Ai đó thì đã chờ nó ở cổng rồi.

- Mệt lắm à.

Nó tức tối lắm rồi, vừa nhìn thấy nó mà hấn chỉ nói đúng câu mệt lắm à. Thử đi bộ dưới trời nắng như thế này đi rồi hấn biết.

- Nhìn mà không thấy à.

Hấn đưa tay lau mồ hôi cho nó.

- Tớ lại phạm lỗi rồi, tớ có mua xôi cho cậu này, ngon lắm.

- Tha cho cậu lần này.

Nó hí ha hí hửng chạy lên lớp ngồi ăn hộp xôi gà. Thấy nó ăn hùng hỏ quá nên hấn chỉ ăn một ít rồi đưa hết cho nó. Nó vui vẻ cười tít mắt nhìn hấn.

- Cậu là tốt nhất.

Tiết Toán.

- Hôm nay thầy sẽ trả bài, thông báo trước là điểm cao nhất là 9.25.

Nó lúc này hồi hộp đến cong cả não rồi mà thầy cứ nói chuyện không đâu vào đâu làm nó nóng hết cả ruột.

- Heo con phải bình tĩnh chứ. Hấn nói rồi nắm lấy tay nó.

Lúc lớp trưởng phát bài thì nó che tịt hết cả mắt luôn. Cao nhất thì nó cá là của hấn rồi, nó chỉ mong đứng 5 đứng 6 là ok rồi. Nó nghe loáng thoáng lớp phó chán nản than phiền với con 7.5 điểm, chắc kì này nó toi rồi.

- Mở mắt ra đi này.

Lúc này nó mới chậm chậm mở mắt ra, đập vào mắt nó là con số 8 sang chảnh đứng im đó. Nó chớp chớp mắt vài lần như không tin vào mắt mình, cảm tờ giấy cười phát điên lên làm cả lớp quay lại nhìn nó với ánh mắt kì thị.

- Là mơ đúng không Phong, tớ được 8 điểm cơ đấy.

Hấn cốc đầu nó, đau quá, là thật đấy, nó được 8 điểm Toán cơ đấy. Lúc đó thì thầy giáo mới lên tiếng đề nghị đi cái chợ chòm hôm này.

- Các em học hành như thế nào vậy hả, cho khó một chút mà be bét hết thế à. Cao nhất là Phong 9.25, nhì là lớp trưởng với một sách 8.5, ba là phó văn thế 8.25. Và tư là Vi. Mi với Mi lần này lại thấp nhất lớp, hai người mà không lo học thì đừng hồng mà lên lớp.

Nó giờ mới để ý đến Mi, bài của nó hình như rất thấp thì phải, thấy nhỏ vò nát tờ giấy luôn, xách cặp đứng lên đi ra khỏi lớp. Con nhà giàu nó có lợi thế đấy, ông ấy chửi thì mặc chứ có làm gì được nó đâu.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Cháu Sẽ Cạo Trọc Đầu Con Đó ♥

Tiết chủ nhiệm

- Năm nay anh ‘trưởng’ trường ta tổ chức một cuộc chơi trước khi chính thức thi.
- Anh trưởng muôn năm. Cái lớp ào ào hò hét tán loạn.
- Hoạt động diễn ra hai ngày một đêm ở Đà Lạt, buổi tối sẽ có văn nghệ nên lớp mình ai tham gia nào.
- Cô ơi để Thiên Phong đi cô, Thiên Phong biết đàn đó cô. Lớp trưởng đứng lên nêu ý kiến.
- Ủ, cũng được, nhưng có bạn nữ làm hát chung không nè.

Chỉ đợi cô vừa dứt câu thôi thì bọn con gái trong lớp đã nhao nhao hết cả lên, ai cũng cố gắng đưa tay thật cao để cô nhìn thấy.

- Nhiều thế nhỉ, hay là Vi nhé, thấy hai em thân với nhau nên chắc hợp hơn. Ý em sao.

Lúc này thì tất cả các bạn nữ trong lớp dòm xuống bàn nó với ánh mắt hình viên đạn ‘Mày thử đồng ý xem’. Nó nhìn sang hấn để xin ý kiến.

- Nếu không phải Vi em sẽ không tham gia.

Bọn nam trong lớp ngồi cười rặt rặt, cho bọn con gái bớt chăm chú vào hấn đi, hoa đã có chủ rồi.

- Vậy lớp mình sẽ là Vi với Phong tham gia. Ok giờ các em có thể đi về.

-
- Này sao cô lại biết bọn mình thân nhau nhỉ.

- Cô là dì của tớ. Hấn nói.

Hấn với nó bắt taxi đi tới nhà anh.

Vì hôm nay anh có việc nên về trễ một chút.

- Quái, sao cửa lại mở, lẽ nào nhà có trộm.

Anh đi vào trong nhà, thấy phòng làm việc có tiếng động lạ.

- Tên trộm này tới số rồi.

Anh cầm cái chổi lao vào phòng

- What the, sao lại là hai người.
- Tụi tao qua đây tập văn nghệ do anh trưởng tổ chức.
- Sao lại qua nhà em, mấy người dư tiền để mua nhạc cụ mà.
- Hi hi, muốn quấy nhà mày. Mà mày ngu dễ sợ, ai đòi để pass là 0000.
- Thế mới không ngờ, chơi trận liên minh đi Phong, để bả muốn làm gì thì làm.

Hấn móc điện thoại ra, bây giờ nó mới thấy điện thoại hấn để hình nó, không biết chụp từ khi nào nữa.

- Phong chắc không thắng nổi Tuấn rồi, Tuấn thôi đi học trừ danh một thời đấy.

Hấn véo mũi nó.

- Cậu cứ chờ mà xem.

Anh với hấn ngồi dán mắt vào màn hình điện thoại, anh cứ liên tục hô mấy từ gì đó mà nó chả hiểu. Nó đi vào nhà bếp kiểm cái gì bỏ bụng, đúng là nhà con trai, chả có cái thứ gì ăn được. Nó hậm hực đi ra ngoài sofa ngồi, hấn với anh vẫn chưa xong trận.

- Tổ gọi pizza rồi đấy, lát ra lấy.
- Thật á, thương Phong quá cơ.
- Em cứ chiều bà quá bà sinh hư đấy.
- Mà.

Đúng lúc đó thì pizza tới, nó đi ra lấy rồi thanh toán bằng ví của hần. Nó bung đồ đi vào thì hần với anh chơi xong rồi.

- Thế nào thế nào?
- Bà đừng khinh thường Phong, nó chơi ngang tôi đấy, sợ nếu nó chăm chơi thì vượt xa tôi.
- Hi hi, bạn trai em đúng là thiên tài mà. Ăn pizza rồi luyện tập.

Nó lấy miếng pizza dứt cho hần, hần cắn nửa rồi đưa hết cho nó. Anh ngồi hăm hiu tự dứt tự ăn, thực ra là bây giờ anh muốn dứt cho Hân ăn, không biết cô ăn trưa chưa nữa.

Nó xoa xoa cái bụng no tròn.

- Ngon quá, ăn no căng cả bụng luôn rồi.

Hần véo mỡ bụng nó, thật ra là nó không có nhiều mỡ quá đâu, tí xíu thôi.

- Lần sau ăn nhiều vào.
- Hi hi, đi tập đi.

Tụi nó đi vào phòng nhạc cụ ở nhà anh, nó hỏi hần dùng loại nào thì hần lấy ghita.

- Cậu tập ghita bao lâu rồi, sao tớ chẳng biết.
- Tại cậu quá vô tâm.

Nó phỏng má, lấy máy tính bảng ra tìm bài hát. Nó phải tìm ra bài nào không được đựng hàng.

- Phong, hay bài tiết học cuối cùng đi.
- Chị muốn trường tôi ngồi khóc ầm ầm trước khi thi à, mà chị mới 11 thôi đấy.
- Vậy bài gì bây giờ, hay bài xxxx nhé(tên bài hát mình sẽ không nói, chờ chap sau đi)
- Uk.

Thế là hai đứa nó bắt tay vào luyện tập, anh ngồi gác chân làm giám khảo. Thật ra thi đa số là tự tập và sửa lỗi cho nhau, cuối cùng rap lại là xong. Lúc gần tối rồi nó mới kêu hần.

- Đây, sao cậu không hát cùng tớ.

Hần đen mặt, cúi gằm mặt tập đàn.

- Đây, trả lời tớ. Đừng nói cậu không biết hát nhé.
- Ai nói.
- Cậu hát tớ nghe thử đi, bạn trai của tớ thứ gì cũng biết hết mà nhì.
- Cậu, cậu không được cười.
- Tớ sẽ không.

Hần hít sâu rồi gẩy đàn bài That Girl. Khúc đàn thì không có gì phải bàn nữa rồi, nó mong ngóng đến lúc hần hát.

There's a girl but I let her get away

It's all my fault cause pride got in the way

And I'd be lying if I said I was ok
About that girl the one I let get away
I keep saying no
This can't be the way we're supposed to be
I keep saying no
There's gotta be a way to get you close to me
Now I know you gotta
Speak up if you want somebody
Can't let him get away, oh no
You don't wanna end up sorry
The way that I'm feeling everyday
No no no no
There's no hope for the broken heart
No no no no
There's no hope for the broken.

Nó nghe hắn hát tới khúc đó thì cả anh và nó đều không nhịn được nằm lăn lóc cười như điên. Đúng là hắn phát âm rất chuẩn nhưng mà đây là hát, nghe cứ như là chị Google đọc vậy, chả ra cái mô gì cả. Hắn đen mặt bỏ đàn đi xuống lầu, nó biết hắn giận rồi nên vội vàng chạy theo.

- Phong, cậu thật có khả năng ca hát trời ban.

Hắn lườm nó, đi xuống lầu lấy cặp đi về.

- Tớ nói thật mà.

Hắn chẳng thèm đếm xỉa gì tới nó, đi thẳng ra khỏi nhà.

- Cậu dám cười tớ.

Nó vội lấy cặp đeo vào đi theo hắn. Hắn đi nhanh lắm, chân dài mà. Hắn leo lên taxi thì nó cũng nhảy tót lên luôn.

- Đừng giận tớ mà, tớ không muốn cười để chọc cậu đâu.

- Tôi làm gì dám giận cậu.

- Phong đẹp trai, Phong ga lăng.

Bác tài nãy giờ ngồi xem cảnh tụi nó tình tứ bây giờ mới lên tiếng.

- Bọn trẻ bây giờ cứ nay yêu nhau hết cỡ rồi mai lại chia tay. Cháu xác định với bạn nam lạnh lùng này chưa.

Bác bảo hắn lạnh lùng á, ờ thì đúng mà.

- Đây là hôn phu của cháu, nếu dám đi lấy con khác cháu sẽ cạo trọc đầu con đó luôn.

- Ghém quá nhi. Hắn lườm.

Nó thom chọt lên má hắn, làm mặt đáng yêu hết cỡ.

- Nếu có cô gái nào đi bên cậu không phải là tớ thì tim tớ sẽ rất nhói đau. Tớ thương cậu nhất, cái mặt này sao mà đáng yêu thế cơ chứ. Cậu hát tớ thấy hay dễ sợ lắm luôn á, hồi giờ có ai hát mà tớ cười rần rật như vậy đâu.

Hắn lần này chịu thua trước vẻ mặt xinh lung linh của nó, nhéo mũi nó.

- Chỉ được cái đeo miệng.
- Hi hi, chỉ đeo miệng với cậu thôi.

Cuộc sống của đôi bạn trẻ đó là vậy, chả quan tâm ai, cứ có đôi chút giận hờn vu vơ làm gia vị của tình yêu. Thương nhau lắm, nhớ nhau lắm, những lời nói ngọt ngào đó cứ thế đi vào trí nhớ của đôi phương, nguyện khắc sâu hình bóng đó.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Đà Lạt, Ta Đến Đây ♥

Hôm nay nó dậy từ sớm để mà còn đi du lịch nữa. Hấn vẫn đến đón nó như bình thường. Bọn học sinh trường nó thì toàn muốn đi xe nhà để khoe sang chảnh thôi. Nhưng mà ông hiệu trưởng lại cấm, thuê vài chục chiếc xe buýt đời mới chở đi. Anh hiệu trưởng chơi lầy lăm, dán cái tên trường to đùng lên mỗi xe luôn. Hấn kéo nó ngồi xuống ghế bên cạnh hấn, bọn con gái hình như cũng từ bỏ hấn rồi nên cũng chả để ý lắm. Xe chạy đến khách sạn năm sao ở Đà Lạt, nghe nói giá phòng ở đây đắt lắm. Nó, Nhã Hân, Mi và cả lớp phó cùng một phòng. Mi thì phải tham gia cuộc thi gì đó ở nhà văn hóa thành phố rồi nên chắc tối mới đến được.

Sau khi nhận phòng thì cả trường lại lết bộ xuống nhà hàng ăn cơm sườn. À quên, hấn được đặc cách ngủ cùng phòng với hiệu trưởng.

Cơm ngon lắm, nó ăn hấn hai đĩa luôn. Miếng sườn dai dai, đậm đà gia vị. Ăn trưa xong thì trường cho đi đến quảng trường Lâm Viên để chụp hình check in, nói chung là ‘hiệu trưởng’ hiểu học sinh lắm. Hôm nay nó mặc váy yếm xanh, áo dạ nâu Hàn Quốc, nó còn đội thêm mũ nôi màu hồng nữa. Hấn mặc áo sơ mi quần jean đen, áo khoác dạ nâu giống nó nữa. Cả hai vô tình cùng chọn giày xám.

- Này, chụp cho tớ đi, chụp đẹp đẹp đấy nhé.

- Biết rồi.

Hấn nhăn mặt nhìn nó hí ha hí hửng tạo dáng chụp hình. Đúng như nó gọi hấn, hấn dù chưa từng học qua khóa chụp ảnh nào nhưng chụp rất đẹp làm nó sung sướng đăng lên facebook.

- Này, hay cậu chụp chung với tớ một tấm đi.

Nó huých vào tay hấn.

- Mơ đi heo con à.

- Đi mà, Phong đẹp trai, Phong đẹp bê đê... À nhầm, Phong tốt bụng. Chụp chung với tớ đi mà.

Hấn nheo mắt nó, thì thầm vào tai.

- Có cần phải chứng minh tớ không phải bê đê không?

Nó nhận ra hàm ý trong lời của hấn, đỏ mặt lăm lăm. Hấn nhún cơ hội giờ điện thoại lên, hôn chụt vào má nó. ‘Tách’.

- Chụp xong rồi đó, trả điện thoại lại cho cậu.

- Cậu... cậu thật là...

Chơi bởi chán chê ở Thung Lũng Tình Yêu với cả Tuyệt Tình Cốc thì cả trường đi về khách sạn chuẩn bị cho bữa tiệc tối. Thật sự ở hai nơi này rất rất là đẹp, các bạn nữ không biết chụp biết bao nhiêu là ảnh nữa, lướt mạng xã hội thấy đăng ầm ầm. Tâm gả tới thì nó được cô bạn lớp phó ‘đánh’ à không, trang điểm thật xinh lung linh. Hôm nay nó diện áo thun trắng với cả váy xếp ly xanh. Tóc tết trông có vẻ đơn giản nhưng mất cả tiếng đồng hồ. Xem ra cô chủ nhiệm đặt kì vọng cao lắm rồi. Đến 7h tối thì buổi tiệc chính thức bắt đầu, ‘ông hiệu trưởng’ giao hết toàn quyền cho ‘anh hiệu trưởng luôn’. Chưa thấy ông hiệu trưởng nào chịu chơi hơn ông này đâu, đầu tư hấn cái sân khấu hoành tráng, thuê luôn mấy ông điều chỉnh nhạc, nhưng thức ăn lại theo phong cách Châu Âu mới lạ chứ, rõ màu mè. Hiệu trưởng mặc vest lên phát biểu mấy bài chán ồm, chán ngắt nhưng cuối cùng lại thốt lên câu.

- ‘Các bạn nghe ngán rồi phải không, nhập cuộc vui thôi’.

Vứt luôn cả áo vest đắt tiền, lấy cái mic, búng tay bảo mở nhạc. Ông ấy lại chọn ngay bài ‘Yêu Đường’ (Chỉ là anh trưởng không biết rap điều luyện) hot ầm ầm thời gian qua. Ông ấy rap phải gọi là quá đỉnh.

Bầu trời vẫn ngát xanh
Gió vẫn trong lành
Nhân một ngày đẹp trời liệu em có muốn lên xe ra đường cùng anh
Không cần make up, không cần phấn son
Cao hơn mét rưỡi nặng gần nửa tạ nhưng mà em vẫn cứ ngon
Mình gặp nhau vào một ngày đầy gió
Khi trong lòng vẫn còn nặng những tâm tư
Trên tay anh điều cần vẫn cháy đỏ
Em ngồi cạnh cái đầu nhỏ khế lác lư
Đưa tầm mắt nhìn thành phố lúc đêm muộn
Ngắm những tòa nhà đèn sáng như sao
Nghe đêm thì thầm, và nghe sóng cuộn
Em có nghe thấy lòng mình xôn xao
Em ơi em ơi có cháy Anh thấy có đám khói ngay đây
Tay em không cầm bật lửa
Mà sao đốt tim anh cháy to thế này
Mình đèo nhau trên con xe nhỏ nhỏ
Nhưng cũng đủ làm anh thấy mệnh mông
Qua từng con phố đèn xanh đỏ
Một mình anh chấp hết gió đông
Gặp em sau 20 năm cuộc đời
Rồi phải lòng qua vài lần đi chơi
Nhìn em là biết ưng anh lắm rồi chẳng cần anh phải moi
.....
Anh vốn đã rất hay cười
Giờ lại còn biết cả làm thơ
Một nghìn một miếng cu đơ
Hai nghìn hai miếng cu đơ một nghìn
Hẹn cho anh cái giá trái tim, bao nhiêu thì em bán để anh còn biết đường lặn lội tìm sang mua.
Ngày nắng, ngày mưa, giữa trưa hay chiều tối chỉ cần em gọi là anh sẽ qua.

#Yêuđương #Osad

Ông vừa rap vừa tặng miễn phí thêm mấy cái nháy mắt là cả trường cứ phải là quẩy tung nóc nhà. La hét ầm ĩ, chẳng ngần ngại giàu hay nghèo, sang hay không, cứ sống đúng như tuổi trẻ, sợ có khi đám cưới cũng chả bằng ấy chứ. Tuy ông ấy có hơi lớn tuổi thật nhưng mà nếu đã như thế này rồi thì chó má thẳng nào sợ ông nữa, coi như là bạn đồng trang lứa hết. Thậm chí phút cuối còn có đứa leo lên bàn hét to ‘Thầy ơi, em yêu thầy’.

Sau tiết mục của ông thì hàng loạt tiết mục của các lớp khác lên sân. Nó sau cánh gà nắm chặt cái váy, hấn biết nó lo lắng nên tới nắm tay nó.

- Ngoan, cứ như lúc tập là được.

Hôm nay hấn rất bảnh trai à nha. Áo sơ mi trắng, quần tây đen, tóc vuốt keo nữa kia. Lúc nó với hấn bước lên sân khấu thì cả bọn lớp nó đem hết thầy ‘nồi niêu xoong chảo’ à nhảm ‘chai nước, bàn ghế’ ra đập. Hấn ngồi vào ghế, bắt đầu gảy từng nhịp, nó nhìn hấn gật đầu, ngâm nga câu hát.

Những yêu dấu một thời

Là bài thơ em viết... tặng anh, tình yêu đầu tiên mộng mơ

Từng dòng mực tím nghiêng nghiêng trên trang giấy học trò ...

Bài thơ em viết cho anh ngày ấy

Bài thơ thắm kín những nỗi niềm người con gái

Đã yêu anh, đã nhớ anh, đã chờ anh từng giây từng phút trôi qua...

Là bài thơ em viết cho anh ngày ấy

Tình yêu em mong manh như cơn gió thu qua

Một tình yêu như là mơ, một tình yêu như là thơ trái tim.. ngây ngô

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Đà Lạt, Ta Đến Đây (Tt) ♥

Nó với hấn chào khán giả rồi đi vào trong cánh gà.

- Mày hát hay quá đấy, không hổ danh là bạn tao.

- Mi, mày đến bao giờ thế.

- Tao mới tới thôi, đủ để nghe mày hát.

- Mày ở lại không.

- Chắc tao đi ngay, tao còn phải bay ra Bắc thi nữa, tao đem tiền thưởng về cho mày ăn gà rán.

- Không có mày buồn lắm cơ đấy, mày thi tốt nhé.

- Ủ, nhất định.

Hấn với nó đi ra ngoài nhập tiệc, ăn uống no say, sống đúng một cuộc sống tuổi trẻ. Thật ra thì sau khi nó nên xong, trường cho một tiếng tự do muốn đi đâu thì đi, về đúng giờ là được. Hấn dắt tay nó đi chợ đêm Đà Lạt, trời về đêm lạnh lắm, hai tụi nó ngồi xuyết xoa ăn bánh tráng nướng.

- Lạnh quá Phong ơi, ngon ngon ngon.

Hấn xoa xoa tay còn lại của nó cho ấm lên

- Bớt lạnh chưa. Ăn ngon không?

- Ngon lắm, cho cậu ăn nè. Nó nói rồi đưa tới miệng hấn. Hấn cắn một miếng nhỏ rồi không ăn nữa. Nó với hấn chuyển qua ăn chè, trời lạnh mà còn ăn chè nóng thì hết sẩy con bà bầy.

- Về thôi, đến giờ rồi.

- Phong công tó về đi, lạnh quá quéo cả chân rồi.

Tưởng hấn bỏ nó ở lại rồi chứ, ai ngờ hấn công nó về thật.

- Sao cậu dễ bị dụ thế.

- Cậu nghĩ sao vậy.

Hắn thả nó xuống đường rồi đi thẳng luôn.

- Phong, mới công được có 5 phút mà. Phong ơi!

- Bảo tớ dễ bị dụ mà.

- Hi hi, Phong thông minh lắm cơ.

- Heo con còn gà mờ lắm, bỏ ý định dụ dỗ tớ đi.

Thế đấy, ấy vậy mà hắn bỏ nó đi luôn, nó phải chạy thực mạng theo. Thật ra về phòng nó cũng chưa ngủ liên đâu, ngồi đánh bài uno với mấy đứa cùng phòng. Eó le là chẳng bao giờ nó thắng cả, toàn chót với kẻ chót thôi.

- Đẹp, đẹp hết đi, không thèm chơi nữa.

Nó leo lên giường ngủ một mạch luôn, chả thèm nhắn tin với hắn, tại chơi cả ngày mệt quá rồi. Nhưng hình như ai đó vẫn chưa ngủ thì phải.

[(Thiên Phong)

- Heo con ngủ chưa?

- Ngủ rồi à.

- Vậy ngủ ngon nhé heo con.

- Mai gặp lại.

Phong bước tới bên cạnh nó, nắm lấy tay nó.

- Cuộc sống của tớ vốn rất nhạt nhẽo, nhờ có cậu mà trở nên sôi động hơn. Cuộc sống của tớ không thể thiếu cậu được, vậy nên hãy về cùng một nhà với tớ nhé. Tớ hứa sẽ không bao giờ để cậu phải khóc, để cậu phải buồn, phải thiệt thòi. Vì, làm vợ tớ nhé.

Nó rung rung mắt nhìn hắn, nó thấy mặt nó trong mắt hắn. Nó gật đầu đồng ý, nó rất muốn nghe câu nói này lâu lắm rồi. Về một nhà với hắn, không điều gì là tuyệt vời hơn. Hắn ôm chầm lấy nó, xung quanh là tiếng vỗ tay của mọi người.

- Nếu tớ phải đi tới một nơi khác, cậu có muốn đi cùng tớ.

Nó thật sự muốn nói đồng ý nhưng còn bố mẹ nó thì sao, còn cả con Mi nữa. Phải làm sao đây, ánh mắt hắn chờ đợi câu trả lời của nó.

- Nếu cậu không muốn đi cùng, vậy thôi.

- Không không, tớ đồng ý,

Tay hắn mơn trớn môi nó, khẽ hôn lên trán nó. Bỗng dung một con đại bàng đen từ đâu lao tới gấp nó đi, hắn cố với theo nhưng chả làm được gì. Con đại bàng xấu xa đó ném cô xuống biển.

- Á, đau quá, mẹ cha con đại bàng.

- Bị gì hả Vi, Đại bàng đâu ra, mơ gì mà để lăn xuống giường thế kia.

Nó lúc này mới lồm cồm bò dậy, gãi gãi đầu, vẫn chưa thực sự tin là mình mơ.

- Ô, thế tui mơ à.

- Mơ thấy trai đẹp à.

Nó thoáng đỏ mặt.

- Ai nói chứ, đi, đi ăn sáng.

- Đúng là trai đẹp mà, chưa súc miệng mà ăn cái gì.

- Ồ, chờ tui một lát.

Nay nó mặc váy trắng rộng thùng thình đi ăn, dù sao cũng ăn buffet dưới khách sạn thôi mà, ăn sao cho no là được. Lúc ăn thì nó chả nhìn thấy hấn, nhưng mà đồ ăn cuốn hút quá nên cũng quên luôn.

Hôm đó bọn trường nó ồn lên cái vụ gì mà cô gái trường bên quay trực tiếp cắt tay trên mạng. Ai cũng bảo cô gái đó tội nghiệp, nó thấy đông đông nên cũng đi vào xem cho vui.

- Tội cái gì mà tội, biết ngoài kia bao nhiêu người cần máu hay không. Còn không thì lấy cái bát mà hứng, cắt xong rồi nấu ăn cho nó bổ máu.

Vâng, giọng nói khốn nạn đó là của anh đấy. Hiệu trưởng đáng kính đấy

- Không đúng à.

Cả bọn ngờ một lũ rồi bỗng dung một thằng đứng dậy vỗ tay làm cả bọn không biết gì cứ thế mà vỗ theo.

- Chuẩn, chuẩn.

- -----

Trường dẫn tụi nó đến Hoa Sơn Điền Trang. Hoa Sơn Điền Trang là một trong những địa điểm du lịch mới ở Đà Lạt đúng chất núi rừng cao nguyên với tiếng chim hót, tiếng suối chảy róc rách, tiếng hàng thông reo yên bình, mát mẻ

- Lốp phỏ, chụp cho Vi tám ảnh Vi câu like.

- Đây, bà đây chụp có tâm nhất quả đây luôn.

Đúng như lời lốp phỏ nói, bức ảnh nó đăng lên hút hàng ngàn like, từ khi nó quen Phong lượt theo dõi của nó cũng tăng lên theo luôn rồi.

Mãi đến lúc ăn trưa thì nó mới thấy mặt hấn, nó thấy hấn thì đem khay ăn đến chỗ hấn ngồi.

- Sao sáng giờ tớ không thấy Phong.

Hình như hấn không nghe thấy phải, cứ nhìn chăm chăm vào khay cơm.

- Phong, cậu bị thèm ăn à.

Hấn lúc này mới nhìn qua nó, lắc đầu.

- Đâu có ai như cậu.

- Sáng giờ cậu đi đâu đấy.

- Tớ có chút việc.

- Đúng là con trai nhà giàu, đi chơi cũng chả đúng nghĩa.

Chiều thì nó bị ‘dầu rụng’ nên đau bụng quá chỉ nằm ở khách sạn thôi, còn tụi kia đi chơi hết rồi.

- Buồn chết đi được, sao lại đến đúng lúc như thế vậy chứ.

Nó ôm bụng nằm lăn qua lăn lại trên giường, đau bụng chết đi được. Nó lần mò mở tủ lấy gói trà ra pha, uống vào thì bụng dễ chịu hơn hẳn. Nó ra ngoài ban công ngồi ngắm trời, ngắm đất, nhưng lý do chủ yếu của nó là để ngắm trai, nghe nói trai Đà Lạt đẹp lắm.

- Nhìn bóng lưng kia thì chắc là trai đẹp rồi. Oppa ơi, quay cái mặt lại cho em ngắm nào.

- Ồ, nhưng sao càng nhìn càng quen nhỉ. Phong, đúng rồi, Phong.

Tại sao cậu đó không đi với cả trường nhỉ, hay chắc không thấy nó nên lo rồi vội về. Nhưng cũng không đúng, sao không lên tìm nó. Nó lấy điện thoại ra nhắn tin cho hấn.

- Đang tương tư em nào à.

Nó thấy hấn lấy điện thoại ra rồi quay mặt tìm thứ gì đó. Hình như hấn nhìn thấy nó rồi. Lúc đó chạy hồng hộc xuống lầu mà quên mất rằng bụng...

- Dám tương tư em nào trước mặt bà à, bà biết bà bằm, bà nghiền, bà nấu cháo bà ăn.

Nó chạy xuống đứng trước mặt hấn.

- Này, suy nghĩ gì đó.

Hắn nhìn xuống thấy nó chạy hình như chả mang dép rồi, hắn cúi xuống cởi giày ra.

- Cởi giày làm gì, đứng rồi chứ gì, ứ thêm chơi với cậu nữa. Hắn cởi giày ra rồi nhẹ nhàng mang vào cho nó. Đứng dậy xoa xoa đầu nó.

- Sao cứ mãi ngốc như vậy hả heo con.

- Hi hi.

Hắn dắt tay nó đi bộ. Nói chung là khi yêu thì dù người đó có bị muỗi chích cũng gây xót xa đau đớn. Là vậy đó, nhìn hắn đi chân không dù là trên nền xi măng đi nữa vẫn làm nó đau lòng.

- Đưa tớ tới phòng ăn đi, tớ muốn ăn trà chiều.

- Ủ, ước gì lúc nào cũng được như thế này.

- Cậu nói gì thế.

- Không có gì, đi thôi.

Tụi nó lên xe trường chờ về, kết thúc chuyến đi hai ngày một đêm. Nó về nhà thì lăn ra ngủ luôn, hai hôm sau còn phải kiểm tra học kì nữa mà.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Sắp Đi ♥

Kết thúc kì thi.

- Phong ơi, tớ chả cần làm gì cũng giảm được hai cân rồi. Điểm còn tăng 5 hạng nữa.

- Ủ, nhưng lần sau đừng để sụt cân nữa.

- Tớ biết rồi, nhưng nếu cậu bảo tớ béo mà không thích tớ nữa là không được đâu đấy.

- Ngốc lắm, tớ không dám hứa cả đời, nhưng chắc chắn tớ sẽ chỉ bớt thích cậu khi cậu ghét tớ.

Không cần là lời hứa hẹn thích nhau cả đời, chả thể non hẹn biển. Nhưng với nó như vậy đã là quá đủ rồi, lỡ sau này giữa bọn nó có làm sao thì nó cũng không hi vọng hắn cứ ở mãi ở đó chờ nó.

- Phong nhà tớ hôm qua chắc uống cả lít nước mía rồi phải không.

Cô đã đồng ý cho anh một cơ hội sau khi anh dụ dỗ, theo đuổi cô bằng mọi cách. Đã đến lúc phụ huynh nhà anh gặp phụ huynh nhà cô rồi, xem ra cả hai đang tiến triển rất nhanh. Hôm nay từ lúc tờ mờ sáng, bố cô đã dậy bắt gà làm thịt. Cô thì cứ đứng thập thò ở cửa cười tủm tỉm.

- Lấy cho ba cái bát.

Một lúc sau thì vẫn không có động tĩnh gì, bố cô lại phải gọi thêm lần nữa.

- Hân, con có nghe ba nói cái gì không thế?

- Dạ, ba gọi gì con.

- Tổ cha nhà cô, có anh bạn trai rồi thì chả quan tâm gì tới ông cha già này.

- Đâu có đâu ba, thương ba nhất.

- Tôi hiểu cô quá áy chứ, con vào lựa bộ đồ nào đẹp đẹp mà mang, kéo người ta cười chê.

Cô khóc, ba vẫn luôn quan tâm cô như vậy. Cô cũng không biết đã bao lâu rồi ba không có áo mới. Cô nhớ ba chỉ có mỗi một cái sơ mi trắng hoàng mà vào dịp quan trọng lắm mới dám lôi ra mặc.

- Con gái có lỗi với ba.

- Ngoan, chỉ cần con sống tốt là được. Mau, vào thay đồ, họ sắp tới rồi.

Cô lau đi những giọt nước mắt còn vương trên má, vào phòng thay đồ rồi trang điểm một chút. Cô nghe thấy tiếng bước chân vào nhà thì mở cửa sổ ra dòm. Thật ra là nhà cô nằm trong hẻm nên chỉ có thể đi bộ hoặc đi xe máy vào, xem ra thế này là đi ô tô rồi.

- Mời, mời anh vào nhà. Xin lỗi vì nhà chúng tôi không được rộng rãi cho lắm.

- Không sao không sao. Ở mà phải chăng đây là anh Bình.

- Tôi đúng là tên Bình nhưng mà... Chả nhẽ đây là Minh sao.

- Ha Ha, không ngờ lại có một ngày gặp nhau trong hoàn cảnh này. Lâu lắm mới gặp anh.

- Hóa ra anh là ba của Tuấn à, đúng thật là có duyên.

Hóa ra họ lại là bạn cũ của nhau nên mọi việc trở nên vui vẻ hơn hẳn, ba Tuấn lại chẳng quan trọng việc môn đăng hộ đối. Đúng thật là điều tuyệt vời.

- Thế rốt cuộc anh có cho cháu Hân nhà anh quen con trai tôi không hả anh Bình.

- Dĩ nhiên, chỉ sợ anh chê con gái nhà tôi áy chứ. Ha Ha

Hôm nay vẫn là một ngày như thường ngày. Nó vẫn đến lớp nhưng chẳng học cái gì cả. Cuối năm rồi mà, học làm cái mô tê gì nữa, cứ đến trường và tám chuyện thôi.

- Ngày gì, khi nào Phong đi vậy. Hội trường đi thì trường mất hết cả thú vui. Lớp phó.

- Đi? Đi đâu?

Lúc này nó thật sự không hiểu lớp phó đang nói điều gì nữa.

- What? Thế bà còn chưa biết, bà còn là bạn gái Phong mà.

- Bà kể cho tui nghe đi mà, năn nỉ đó.

- Đây để tui kể cho bà nghe. Nghe nói công ty Phong bên Úc có vấn đề, bố lại mới bị tai nạn xe cộ. Những người trong hội đồng quản trị lại nhận cơ hội đó mà tranh giành nhau cái chức chủ tịch. Xem ra, hẳn phải mất một thời gian dài mà dẹp loạn cùng với bố.

Nó lúc này thì tai nó ù đi, vội vàng chạy đi tìm hân ở phòng hội trường. Lúc hân nhìn ra cửa hình thấy nó đang đứng ngay đó. Hân cười tươi, vẫy tay gọi nó.

- Nhớ tới đến mức phải mò lên đây sao.

Nó không biết tại sao lúc này nó lại khóc nữa, từng giọt nước mắt rơi xuống. Hân lấy tay lau nước mắt cho nó.

- Heo con ngoan nào, kể cho tớ nghe, ai bắt nạt cậu.

Đến lúc này thì nó bực mình hết chịu nổi rồi, nó khóc như vỡ òa, hét toáng lên, đánh thùm thụp vào người hân.

- Tại sao, tại sao lại không nói cho tớ biết hả, với cậu tớ là gì?

Hân ngó người trước câu hỏi của nó.

- Ai nói với cậu?

Nó cười khỏ, nó tự chế giễu chính bản thân mình.

- Thế ra là vậy, cậu coi tôi là con ngu suốt ngày chạy theo cậu hay sao. Tại sao ngay cả chuyện này mà tôi không phải là người biết đầu tiên. Cậu coi tôi là gì?

- Vì, bình tĩnh nghe tớ nói đã.

- Buông tay tôi ra, tôi không quen người như cậu.

Nó gỡ tay hắn ra, xoay người bước đi. Hắn kéo tay nó lại, ôm chăm lấy thân thể bé nhỏ ấy.

- Tớ sợ cậu sẽ không chịu nổi khi nghe tớ nói, tớ định khi tớ đi sẽ nói với cậu. Xin cậu đấy, đừng khóc mà, tớ muốn những ngày còn lại sẽ thật có ý nghĩa với cậu.

Nó nằm trên giường lấy chăn bịt kín lại, ôm mặt khóc. Tại sao hắn lại không nói với nó sớm hơn chứ, nó sẽ không mè nheo dỗi hờn với hắn đâu. Cả hai sẽ cùng nghĩ ra cách mà giải quyết mà, chẳng nhẽ hắn lại không tin nó như vậy cơ chứ. Thật sự là phải rời xa nhau sao, cả hai chỉ mới bắt đầu hơn 8 tháng thôi mà. Liệu chia xa lâu như vậy hắn có còn nhớ tới nó, hay chỉ như con gió thoảng qua. Sao lại giống như trong giấc mơ ở Đà Lạt đến thế, hình như nó đã chọn đi cùng hắn thì phải. Hay là đi cùng hắn đến đất nước xa xôi đó, nhưng còn bố mẹ thì sao, quay về còn chưa được bao lâu mà đã bỏ nhà theo trai. Thật là khó nghĩ quá đi mà, thôi để mai nghĩ tiếp, giờ đi ngủ. Nói là làm, nó nhanh chóng chìm sau vào giấc ngủ.

Hôm nay nó dậy sớm hơn thường ngày, vội chạy qua phòng đi giúp việc lô dậu.

- Cô chủ, sao hôm nay cô dậy sớm bất thường thế. Có phải cô không khỏe chỗ nào hay không?

- Aiza, mau đi theo con đi mà.

- Khoan nào, để tôi lấy cái áo khoác cái đã.

- Nhanh đi đi.

Nó hứng khởi kéo tay đi giúp việc xuống bếp.

- Di ơi, di chỉ con nấu xôi thịt đi đi.

- Rồi rồi, thưa cô, để tôi đi lấy gạo nếp vo. Cô cứ ngồi đấy đợi tôi làm xong.

- Con biết làm mà đi, để con làm, dù sao tự làm cũng ngon hơn.

- Phải không đấy, mặt hờ hững thế kia là làm đem cho trai rồi đúng không?

Nó đỏ mặt, mém tí nữa thì quên cả thở.

- Con làm cho con ăn mà đi.

- Đúng là bọn trẻ bây giờ. Thời tôi dù có thích người ta đến mấy cũng phải giữ trong lòng chờ người ta ngỏ lời trước chứ không người ta lại bảo con gái mất nết. Bọn trẻ bây giờ nhìn thấy trai đẹp là nhảy tung tung hết cả lên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Hay là hôm nay chúng ta cúp học đi chơi nhé.

Hắn quay sang nói với nó. Nó suy nghĩ một lát rồi gật gật đầu.

- Cúp học, cúp học, đi chơi đi. À, mà đi giúp việc nhà tớ nấu đồ ăn sáng này, tớ lấy cho cậu một ít.

- Tớ không ăn.

Nó cụp mắt, trề môi, làm đủ mọi động tác đáng yêu.

- Đi mà ngon lắm, di đã dậy từ lúc sáng sớm để nấu đấy, tớ ném thử rồi ngon lắm.

- Di giúp việc nhà cậu nấu hay là cậu nấu.

- Dĩ nhiên là....

- Cậu nấu chứ gì, tớ biết rồi, tớ sẽ ăn thật ngon.

Thật ra hần không muốn ăn xôi cho lắm, một phần là do người lạ nấu không ăn quen. Nhưng nhìn hành động của nó luôn cố gắng nài nỉ hần ăn, làm nhiều về mặt đáng yêu chỉ với một mục đích đó. Nếu thật sự là cô giúp việc nấu thì với tính khí của nó sẽ kiểu không ăn thì thôi, trừ khi đây là nó đích thân xuống bếp vất vả nấu.

Hần mở hộp, lấy cái thìa nó đưa cho xúc ăn. Hần tận hưởng xôi một cách nghiêm túc, ăn được một thìa, rồi thìa thứ hai, thìa thứ ba, cuối cùng thì thốt một câu.

- Lần sau đừng xuống bếp nữa.

- Hà, không ngon sao.

Nó mở hộp của nó lấy thìa xúc ăn. Lúc đầu nó ăn miếng thịt thì không sao, đụng đến xôi thì. Má ơi, hình như nó cho quá nhiều nước thịt rồi, mặn còn hơn muối. Nó lấy hộp của hần đóng lại.

- Đừng ăn nữa, lát nữa đi ăn Phở đi. Tớ không biết tại sao lại thành như vậy nữa, rõ ràng đã làm đúng theo lời di chỉ rồi mà.

Hần nhéo mũi nó, dành lại hộp cơm, mở ra ăn một cách ngon lành. Nó nhìn hần ăn một cách ngon lành mặc dù nó biết thực sự rất khó ăn. Nó khóc, nếu hần cứ như vậy, làm sao mà chịu được khi hần không ở đây đây.

Hần đưa tay lau nước mắt, nhẹ nhàng ôm nó thủ thủ.

- Ý tớ là cậu xuống bếp thì vất vả lắm, cậu cứ nấu ăn ngon như thế này thì làm sao mà tớ ở bên đó mấy năm trời đây. Hay ở nhà mẹ nó nhỉ, cùng lắm hai đứa ra đường cùng nhau lượm ve chai.

Tối hôm trước,

Nó ngồi xem phim hoạt hình với khuôn mặt không cảm xúc thì điện thoại reo lên. Nó chẳng buồn nghe máy, nhưng không biết tại sao máy cứ reo hoài làm nó buồn bực chết đi được.

- ‘Alo’

- ‘Cháu có phải là Vi không’

- ‘Dạ phải ạ, nhưng cho hỏi là ai vậy ạ’.

- ‘Bác là mẹ của Phong, chắc con biết chuyện nó chuẩn bị đi Úc rồi chứ’

- ‘Dạ, cháu biết’

- ‘Ừ, bác biết là cháu rất khó mà chịu được. Nhưng bác thật sự rất xin lỗi, cả gia đình bác chỉ còn trông chờ vào mỗi nó được thôi. Cháu cứ để nó đi mấy năm thôi, xem nó có thật lòng với cháu không và cũng để xem xem tình cảm hai đứa đậm sâu như thế nào. Con hiểu ý bác chứ.’

- ‘Cháu hiểu’ Nó rung rung nước mắt.

- ‘Ừ, con khuyên nó giùm bác, nó cứ nhất quyết bán bên đó về Việt Nam phát triển. Con biết rồi đó, về đây thì. Bác cũng biết là có lỗi với cháu nên vấn đề nó ở đây đến bề giảng, con với nó hãy tận hưởng những ngày còn lại thật tốt’.

- ‘Vâng, con sẽ suy nghĩ kĩ’

- ‘Ừ, bác vào chăm sóc bác trai’

Nó ngồi thẫn thờ nhìn màn hình điện thoại, phải làm sao đây, mẹ hần cũng đã gọi điện đến, tại sao phải khó xử như thế này. Đúng lúc đó thì màn hình tivi hiện lên bản tin kinh tế trong ngày.

‘Công ty Phong Thiên nổi tiếng một thời ở Úc, huyền thoại trong giới kinh doanh của thế giới và Việt Nam đang dần đi vào con đường sụp đổ, phá sản. Theo như chúng tôi được biết, cổ phiếu công ty Phong Thiên đang rớt giá nghiêm trọng, mọi người đều lắc đầu tiếc nuối cho cả một huyền thoại. Lí do xảy ra khủng hoảng này hiện tại vẫn chưa được xác định chính xác, có nhiều tin đồn cho rằng con trai chủ tịch sẽ đến giúp sức cho chủ tịch nhưng cậu con trai đó mới chỉ là học sinh cấp 3 nên chẳng giúp được gì đâu. Đây là tin tức cuối cùng trong buổi tối ngày hôm nay.’

Nó thật sự há hốc vì những gì nghe được, tai nó ù đi nhanh chóng. Nó lên giường lấy chăn trùm kín người.

Hiện tại.

Nó đẩy hẳn ra, nhìn thẳng vào mắt hẳn.

- ‘ Phong, nghe tớ nói này. Cậu cứ đi đi, tớ sẽ vẫn mãi ở đây đợi cậu, chỉ đợi một mình cậu thôi. Vậy nên, cậu đừng lo cho tớ. Người ta thường nói sau lưng một người đàn ông thành đạt luôn có bóng dáng của người phụ nữ. Vậy nên, tớ muốn thử làm một người con gái rộng lượng, chờ đợi cậu thành công quay trở về với tớ. Cậu không cần lo tớ sụt cân đâu, tớ sẽ cố gắng ăn thật nhiều, sẽ tăng lên từ từ mấy cân luôn đó, tớ sẽ học nấu ăn này, cố gắng thi vào trường mĩ thuật này. Dành nhiều thời gian cho nhiều việc như vậy chắc chắn sẽ không nhớ cậu nhiều lắm đâu. ’ Nó nghen ngào nói tron tru một tràng dài, không biết văn chương chữ nghĩa ở đâu nó cứ bay ra nữa.

- ‘ Vậy tớ cũng không nên phụ lòng cậu nhì, tớ sẽ gọi cho cậu mỗi ngày. ’

Lễ bế giảng năm đó, nó đã được học sinh giỏi, bố nó mừng hết cả lón luôn vì điều đó. Nó với hẳn còn được biểu diễn văn nghệ bài Ngây Ngơ như hồi ở Đà Lạt vì bọn trường nó phấn khích quá viết đơn xin thầy hiệu trưởng. Ông hiệu trưởng hôm đó lại có mặt, ông còn không ngần ngại tuyên bố rằng.

- Không biết tại sao chưa hết năm học mà phụ huynh đã tới xin vào trường mình ầm ầm rồi nhờ, có phải chăng là do ông già này mới bỏ vốn ra xây phòng dạy năng khiếu không.

Cả trường ngồi cười tùm tùm, ông hiệu trưởng phát hờn vì chả ai trả lời cái gì, có đứa nhanh mồm nhanh miệng đứng lên nói.

- Thưa thầy, em chắc là do anh hiệu trưởng tâm lí quá đầy ọ. Tiếng lành đồn xa nên năm sau doanh thu trường mình lại tăng đúng không thầy?

Cả lũ được dịp ngồi cười khan, ai nấy cũng ôm bụng cười ngặt nghẽo, còn lên tiếng ‘Phải Phải’

- Ấy chà, ý là anh bảo lão đây già à, tôi nhớ mặt anh rồi đấy nhé, năm sau mà anh không đạt được giải cái kì thi hùng biện tiếng anh thì anh chết với tôi. Thôi thì cứ để anh hiệu trưởng đập troai soái ca của bọn bây lên thay ông già này đi, ông này càng có tiền sai để đi du lịch chứ, hà hà.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Kết ♥

Nó hỏi hẳn rồi, hôm nay 9h hẳn lên máy bay nên từ lúc 8 giờ nó đã ngồi chọn váy áo, trang điểm thật xinh đẹp để ra sân bay tiễn hẳn. Nó đi xuống nhà thì chả thấy ai cả, gọi điện cho cái Mi thì nó cũng chả nghe máy luôn. Nó ngồi thất thểu dưới chân cầu thang buồn rầu bỗng có tiếng bước chân đi vào.

- Mẹ à, mới sáng sớm mà mẹ đi đâu thế. Ồ, mày đi đâu vậy Tuấn.

Anh nhìn mà xót thương thay cho nó, đưa cho nó cái bức thư và con chó con đang ẵm trên tay.

- Thật ra là thằng Phong nó giấu chị, nó không muốn nhìn thấy chị khóc khi nó lên máy bay. Thằng Phong nó bay chuyến lúc 7h rồi, cả bọn trong lớp vì thương chị nên không đứa nào dám nói.

Nó ngồi bệt xuống thềm nhà, giựt lấy lá thư mà đọc.

Vì oi, Phong đây.

Nếu cậu đã giữ bức thư này ra thì xin cậu đừng khóc, tớ sẽ đau lòng đấy. Thật ra tớ cũng chả muốn giấu cậu làm gì, nhưng nếu nhìn thấy cậu tớ lại không nở rời đi. Tớ biết là bây giờ cậu rất muốn lấy dao rượt tớ rồi phải không heo con, hìhì, tớ lên máy bay rồi cậu không đuổi được tớ đâu. Ồ lại, cậu phải nhớ ăn uống thật đầy đủ, đẹp cái tư tưởng giảm cân đi, càng béo càng xinh hiểu không. Cậu cũng bớt đi chuyện mê trai đi, tớ biết hết đó. Đừng bao giờ chui vào trong chăn đọc truyện Ngón tình nữa, hại mắt lắm. À, tớ từng kể cho cậu nghe chưa nhì, thật ra ngay từ bé tớ đã rất thích cậu. Tớ đặc biệt ấn tượng với cô bé má hây hây, môi chum chím, bàn tay mủm mĩm cho tớ kẹo. Ngay cả khi gặp lại lần nữa, trái tim tớ lại thêm một lần nữa rung động rồi, tớ thật dễ rung động phải không, nhưng chỉ đối với cậu thôi. Con cún ấy là tớ mới nuôi đấy, tớ nhờ cậu chăm dùm tớ, nó ngoan lắm, tớ còn chưa đặt tên cơ, nó sẽ thay tớ bầu bạn với cậu. Khi nào tớ về nhì, một năm, hai năm, ba năm, tớ cũng chả biết nữa. Nhưng dù thế nào con tim tớ cũng đã nằm chỗ cậu rồi, cậu yên tâm nhé. Mém tí thì quên, tớ có ghi âm mấy bài hát trong cái usb này đây, biết là tớ hát dở rồi nhưng không biết tại sao lại làm vậy nữa. Khi nào cậu thấy chiếc vòng cậu sáng lên, thì lúc đó tớ chính thức về hỏi cưới cậu.

Hoàng Thiên Phong.

Anh tưởng rằng nó sẽ ngồi khóc tu tu chứ, ai ngờ đầu nó đọc xong thì nổi trận lôi đình, mắng chửi chú cún đáng thương.

- Đồ khốn, sao cậu được kiếm gái tây xinh mà tớ chẳng được kiếm trai đẹp là sao. Cấm bà giảm cân á, cậu muốn làm tớ giống như một con lợn để người ta khỏi dòm ngó chứ gì, tớ biết quá mà. Mẹ kiếp, còn chưa đặt tên cho mày ư, từ bây giờ tao sẽ đặt tên cho mày là ‘Phong phé thái’, mày phải có phúc lắm mới được tao đặt tên đó biết chưa.

-----
4 năm sau.

Trong bốn năm này xảy ra biết bao nhiêu là chuyện. Từ chuyện cái Mi si tình quá nên bỏ nó mà đi Pháp học luôn. Rồi đến chuyện đám hỏi của Tuấn với Hân, ông hiệu trưởng mừng hết lớn, mời cả ngàn khách khứa. Hai thông gia cứ thế mà hợp nhau quá chừng chừng làm ai cũng ngỡ ngàng, khen Nhã Hân số có phúc. Nó cũng háo hức sang nhà cô từ rất sớm, hân huyền tâm sự với cô. Quan hệ giữa hai con người đó giờ rất tốt, thân thì giờ còn thân hơn. Nó nhìn cô mặc áo dài mỉm cười hạnh phúc bên anh mà lòng cảm thấy muộn phiền. Hân bây đến tận bây giờ sao còn chưa về, bốn năm rồi cơ mà, lâu quá. Sau khi dự đám hỏi em họ xong thì nó đi về trường đại học, à quên, bây giờ nó đã là sinh viên năm 3 trường nữ thuật rồi, oách ghê không. Tiện thể nó cũng gọi luôn cho cái Mi, không biết nó có nước mũi tèm lem không nữa. Theo lời kể của nhỏ thì nhỏ mới gặp được anh chàng Pháp cực kì đẹp trai, nhỏ cá với nó là một tuần sẽ tán đổ thằng cha đó. Thấy nhỏ như vậy nó cũng vui lây. Hôm nay trời lại đổ mưa, nó quên mang cả ô nê về tới nhà là lại ướt sũng hết cả người. Chú chó ngoe nguẩy đuôi dụi dụi vào chân nó.

- Này ‘phé thái’, hôm nay trời lại mưa đấy, không biết chủ cũ của mày đang làm gì nhỉ?

Nó đi vào bếp lấy thức ăn cho cún ra, xoa xoa đầu ‘phé thái’.

- Mày ăn cho mập rồi lại đi tán gái nhà hàng xóm chứ gì, chị biết tông mày nhá. Mày chả giống cậu ấy chút nào cả.

Nó vào phòng lấy quần áo đi tắm, dù sao cũng ướt như chuột lột rồi. Nó vừa sấy tóc vừa nhìn vào cái vòng đeo trên tay gắn bó với nó mấy năm trời. Mở máy tính nghe mấy bài hát trong usb mà hân đưa, nó nghe cả mấy trăm lần rồi, lúc đầu nghe thấy đỡ thật nhưng giờ đã thành nghiện.

‘Phong ơi, sao cậu còn chưa về với tớ. Tớ đã thực hiện đúng như lời cậu hứa rồi đấy, thư tình người ta gửi xếp cả chồng kia kìa. Tớ nghe nói bên đó người ta rộng rãi lắm, mấy em tây xinh với lại dễ thương cực, chắc cậu cũng ngã lòng vì người ta rồi chứ gì. Nếu cậu có ưng em nào rồi thì nói với tớ một tiếng, tớ mệt lắm rồi, chờ đợi cậu lâu quá tớ chán lắm rồi đấy. Tháng sau là thằng Tuấn cưới Nhã Hân rồi đấy, cậu có về kịp không? Mà sao lại chẳng liên lạc với tớ nữa, chán tớ rồi chứ gì? Tớ dạo này luôn giữ cân nặng như thế, chả giảm được kí nào, bạn bè tớ hay trêu lắm. Tớ... nhớ cậu lắm, về đi.’

Nó tỉnh dậy thì thấy cả mảng gối ướt sũng đi. Nó mệt mỏi đi vào phòng tắm, từ khi cậu đi, tớ đã bỏ hẳn thói quen dậy muộn rồi. Hôm nay trời đẹp nên nó dắt ‘phé thái’ đi dạo, dù sao con chó này cũng béo lắm rồi, phải giảm cân cho nó.

Phé thái bữa nay cứ bị sung ấy, chạy nhanh lắm luôn. Làm nó cũng phải lật đật chạy theo sau.

- A, xin lỗi vì đã va vào anh.

Nó nói lời xin lỗi vội vàng với người trên đường, vội chạy theo phé thái. Sau một hồi chạy theo thì chú cún cũng ngoan ngoãn đứng im, nó thờ hồng hồng vênh tai phé thái lên trách mắng.

- Phé thái, mày ăn gì mà chạy nhanh thế.... O, vòng tay, vòng tay đầu mất tiêu rồi.

Nó nhờ chủ hàng xóm giữ chó giùm rồi vội vàng chạy đi tìm. Chả nhẽ nó lại bị đứt khi va phải người kia chứ, xui xẻo như vậy sao. Nó vui vẻ khi tìm thấy chiếc vòng nằm trên mặt đất, ơ nhưng mà sao nó lại sáng lên thế kia. Nó nhặt vòng lên rồi nhìn ngó xung quanh. Cái bóng đáng kìa, sao lại giống người đó đến thế. Nó đi theo người đó, nhưng người kia đi nhanh lắm, đi được một lát mà mất cả dấu vết, vòng tay cũng chả sáng nữa.

- Chắc rớt rồi hỏng luôn rồi. Chỗ này là nhà hàng cũ của Phong mà, chả phải bán rồi sao, còn không đổi cách bài trí luôn à. Thôi tạt vào ăn sáng luôn vậy.

Nó chọn gà rán với sữa tươi, trong thời gian chờ đợi thì nó ngồi lướt facebook.

- Má ơi.

Hắn đăng bài chụp hình hộ chiếu với ở sân bay Tân Sơn Nhất này, thời gian là 5 tiếng trước này. Chợt nó có tin nhắn tới, là hân đấy, là người mất tích 4 năm trời đấy. Là ảnh nó đang hét toáng lên.

‘Vui lắm hả heo con’

Nếu chụp mình như thế này, chắc này là ngồi phía bên... Nó nhìn thấy hân rồi, hân đang ngồi vẫy vẫy tay với nó. Nó lúc này lại nhõng nhẽo như xưa rồi, nước mắt nước mũi tèm lem chạy tòm ồm hân.

- Hu hu, cậu ác quá, đi tận bốn năm, cậu biết tớ nhớ cậu tới mức nào không, huhu.

- Ngoan, tớ về rồi đây mà.

- Đừng rời xa Vi nữa nhé Phong, Vi không chịu đựng được nỗi nữa đâu.

- Phong hứa, lần sau nếu có đi đâu nhất định sẽ đem heo con theo. Mà, có liếc mắt đưa tình với thằng nào không đấy?

- Hôm kia vừa có người tỏ tình thì phải?

Hắn vẫn như bốn năm trước, lúc này mặt lại hầm hầm rồi.

- Nói, cậu trả lời như thế nào.

- Dĩ nhiên là.... Không đồng ý, nhưng mà nếu cậu về trễ tí nữa thì tớ chả biết nữa.

- Tớ đi sang Úc lại. Hắn lại giận lấy rồi.

- Đừng mà, tớ giận á, chả ai lọt được vào mắt xanh của tớ đâu.

- Ở bên đó nhớ cậu chết đi được, nhớ món cậu nấu, nhớ cô gái thấy gà là mắt sáng rỡ lên. Nhớ lắm.

- Cậu.... về hắn chưa, hay là.... Mà công ty thế nào rồi.

- Heo con không phải lo, Phong về hắn rồi. Dĩ nhiên là công ty phát triển rất tốt, chứng minh là tớ đã mua lại nhà hàng này rồi. Bố Phong đã khỏe lại nên tạm thời tớ chỉ việc đi chơi phe phẩy, mọi việc đã có bố lo.

- Ủ, Tuấn cưới rồi đấy, quả đúng như lời cậu nói năm đó luôn. Bạn trai tớ đúng là thân đồng.

- Biết là tốt.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Ngoại Truyện

1 tháng sau...

Nó đang nằm trong phòng, nhưng đừng nghĩ nó ngủ, nó đang suy nghĩ nên mặc cái gì. Vì nhận được cuộc gọi từ nhỏ.

[- Alo, mày đừng buồn nha, chắc mày cũng biết rồi. Nhưng đời còn dài trai còn đầy, mày cứ về đây tao kiếm chồng cho.

- Mày nghĩ tao là ai, ra sân bay đón tao mau lên, tao về nước rồi.

- Thật á, rồi rồi tao ra ngay.]

Nó bật dậy từ giường, đi mặc đồ rồi bảo tài xế đưa đến sân bay. Vì đứng lóng ngóng, trong lòng nó hồi hộp lắm, không biết nhỏ thành bộ dạng gì rồi. Hình như nó thấy bóng dáng Mi rồi, nay nó cắt phăng đi mái tóc dài rồi, ăn mặc cũng sành điệu lắm, ngoài ra thì chả có cái gì khác cả. Nó hét lên tên nhỏ, chạy tới ôm chầm lấy Mi. Mi đến là mặt cười với con bạn thân này, trẻ con quá đi.

- Mày khóc coi chừng ướt hết cái đầm tao mới mua. Xem kìa, bao nhiêu con người nhìn.

Nó buông nhỏ ra.

- Tao nhớ mày quá đi, mày đi mấy năm luôn.

- Nhớ thật không đấy, tao định về sớm hơn thằng kia mà xem ra không được rồi. Mày xem, bạn trai tao đó, thấy sao.

Nó lúc này mới định thần lại nhìn sang người bên cạnh Mi. Theo như sự đánh giá của nó thì, tên này khá đẹp, chuẩn của người Tây. Anh đó còn khá là thân thiện chào nó bằng tiếng việt bập bẹ.

- Xum cào, toi là Kalen.

Nó gật gật đầu. Nhưng mà chả lẽ.... Vì kéo Mi sang một góc để lại tên Tây đó đứng ngắm nhìn phong cảnh.

- Mi, mày định cướp rồ à. Mày xác định kĩ chưa, hay chỉ là bốc lụi, nghe nói bọn tây văn hóa khác mình lắm, lựa cho kĩ nha con.

Mi gõ đầu nó.

- Mày lo bỏ trắng răng. Mày còn nhớ cái anh tao nói đẹp đẹp trong điện thoại chứ. Lúc đầu chỉ định tán chơi thôi, nhưng mà dần càng thấy hợp, tao đem về ra mắt phụ huynh.

- Thế thì tốt rồi, làm tao hết hồn, đi về còn đi ăn cưới.

Anh Kalen gì đó chăm sóc cho Mi tốt lắm, nó nhìn mà cũng phát ham.

Sau khi vớt bọn kia về nhà nó liền gọi điện cho Phong thông báo.

Buổi chiều bốn bọn nó đi cùng xe đến nhà hàng tổ chức tiệc cưới. Nó và Mi phải cứ nói là xinh lung linh luôn, Mi bắt nó mặc bộ đồ sexy cho giống nhỏ. Nói là sexy nhưng chỉ hở lưng thôi, còn lại vẫn ổn. Ấy vậy mà hần lại mặt hầm hầm như vậy cơ chứ, lẽ ra đi Úc mấy năm rồi tư tưởng phải thoáng lên chứ.

- Gớm nhỉ, định mặc cho anh nào ngó à.

- Đâu có đâu, tớ thấy đẹp mà.

- Nốt lần này, không có lần sau nghe rõ chưa.

- Cậu lại ăn hiếp tớ.

- Không nói cho cô cấm trên đầu tôi mấy cái sừng à. Cái tật mê trai của cô rõ ràng là chưa bỏ.

- O, tớ biết òi, nốt lần này.

Anh Tây vậy chứ ham học tiếng Việt lắm, đi tới đâu cũng hỏi tên tiếng việt là gì. Dĩ nhiên là chị Mi ức chế lắm rồi, đành chơi Kalen một vố.

- "How do you say it in Vietnamese?". Kalen chỉ vào cái bồn hoa.

- Cúc chó.

- Oh, cúc chó đẹp, đẹp, đẹp lắm.

Nó ngồi cười sặc sụa, hình như hần cũng đang phải nhin cười thì phải.

Cuối cùng thì Hân đã lấy Tuấn và cùng nhau làm việc tại trường. Bố mẹ Mi đã đồng ý anh Tây, cả hai đang cùng học tập tại Pháp, và anh Kalen còn đang chăm chỉ học tiếng việt để khỏi bị Mi chọc. Còn nó và hần ư, như thế này đây.

- Vì, con có dậy ngay không thì bảo.

Sau khi hần về nước thì phé thải đã trở về nhà, nó lại tiếp tục sự nghiệp ngủ. Phong như lời hứa trong thư, cuối năm nay sẽ đến hỏi cưới nó. Vậy đấy, ngày nào mẹ nó cũng gọi.

Nó thay váy rồi đi xuống nhà, Phong đã đợi sẵn rồi. Hần xách cặp giùm nó, cùng nhau đi ra xe. Phong đã đủ tuổi để có bằng lái xe rồi.

- Đi ăn sáng rồi tới trường thôi anh yêu.

Tada, vậy là hết rồi đó trời ơi, thật không vậy, hết rồi. Nắm sóc quá đi, ta còn muốn viết tiếp cơ mà.

Nhưng Nắm cũng cảm ơn những bạn nào đã cùng Nắm đi đến chương cuối cùng này. Nắm biết văn chương Nắm dở, thậm chí là rất dở. Nắm cũng tự biết là như vậy nên lúc nào cũng cố gắng nhiều hơn để có thể nâng cao khả năng viết của bản thân. Đạo này mọi người đi học lại rồi đúng hông, riêng Nắm thì chả muốn đi học chút nào cả. Nói nhỏ cho mọi người nghe nhá, Nắm cực kì cực kì ghét môn Văn luôn, thế mà lại vào đội tuyển Văn mới hay chứ, đạo này Nắm tâm trạng hết sức xuống dốc, chán nản cuộc sống này.

À, mọi người nhớ theo dõi Nắm để đọc truyện mới của Nắm nhá, Nắm đang viết những chương đầu tiên của truyện mới đây.

Bye Bye mọi người một thời gian dài.

Bạn đang đọc truyện *Heo Kia Em Không Được Ăn Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

